

Lạnh Lùng Hay Ôn Nhu (Đam Tứ Tuyệt)

Contents

Lạnh Lùng Hay Ôn Nhu (Đam Tứ Tuyệt)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	46
13. Chương 13	50
14. Chương 14	54
15. Chương 15	58
16. Chương 16	62
17. Chương 17	67
18. Chương 18	72
19. Chương 19	76
20. Chương 20	80
21. Chương 21	85
22. Chương 22	89
23. Chương 23	94
24. Chương 24	99
25. Chương 25	104
26. Chương 26	109
27. Chương 27	114
28. Chương 28	119
29. Chương 29	122
30. Chương 30	127

Lạnh Lùng Hay Ôn Nhu (Đam Tứ Tuyệt)

Giới thiệu

Thể loại: lạnh lùng/ôn nhu công, lưu manh thụ, học đường, chút ngược, hài hước, H văn, HE. Truyện Lạnh Lùng Hay Ôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lanh-lung-hay-on-nhu-dam-tu-tuyet>

1. Chương 1

Trên chiếc xe buýt đông nghịt người, nam nhân một tay cầm ba lô một tay vịn lấy thanh sắt, hai mắt chăm chăm nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm trời ngắm mây, vì không khí ở đây khá ngột ngạt, lại còn người người chen nhau chúc chúc, không khỏi khiến nam nhân kia phải liếc mắt mà hừ lạnh một tiếng.

- Con ơi, cho bà qua được không con? - Một cụ bà trạc khoảng hơn 70 tuổi đang khom người hỏi nam nhân, thỉnh thoảng còn đưa tay lên ho khan vài tiếng yếu ớt.

Nam nhân không nói gì, chỉ xoay người 90 độ né đường cho cụ bà đi qua, nam nhân quan sát vào cụ bà kia, rồi mới tiến tới nắm lấy vai cụ, thanh âm trầm thấp không thể nào trầm hơn, bất quá khi nghe lại cảm thấy vô cùng ôn nhu và ấm áp.

- Con đỡ bà.

- A.. cảm ơn con... - Nam nhân trước mắt này đương nhiên là quá cao đi, khiến cho cụ bà chỉ có thể cố gắng ngẩng cao đầu nhìn y mà nói lời cảm ơn.

Đỡ cụ bà xuống tuyến tiếp theo, nam nhân cười nhẹ vẫy tay chào bà, rồi bước tới thanh sắt đưa tay vịn lấy, tiếp tục yên lặng nhìn ra ngoài trời ngắm cảnh.

- Trường trung học X, Đài Loan... trường trung học X, Đài Loan...

Nghe đến địa điểm, nam nhân liền vác ba lô lên vai, chậm rãi bước ra khỏi xe buýt. Một tòa nhà cao lớn hiện lên trước mắt nam nhân, không ngờ Đài Loan lại có trường học rộng lớn như vậy a, nam nhân thở dài trong lòng, bước chân đi vào ngôi trường rộng lớn kia.

Dọc theo hành lang đến lớp học S, nam nhân một chút cũng không thấy hồi hộp, trong đầu chỉ mong rằng học ở ngôi trường mới này sẽ không còn rắc rối nào khác nữa. Bất quá.....

- Woa.. kia là học sinh mới sao... hảo soái a... cậu ấy là của mình..

- Cậu có bị ảo tưởng không? Woa.. đẹp trai như một nam thần vậy, thế là cậu ấy nổi gót đại ca Gia Trình rồi a...

Nam nhân không phải không nghe được những lời bàn tán khen ngợi y, thậm chí y còn thừa biết một tá học sinh nữ đang nhìn chăm chú vào y từ đằng sau, khẽ thở mạnh một tiếng, như thế nào ở đây cũng như vậy a, hảo phiền phức đi.

- A... em là học sinh mới đăng kí vào trường hai ngày trước phải không? - Một vị giáo viên cầm tờ giấy sơ yếu lí lịch tiến tới hỏi nam nhân.

- Vâng. - Nam nhân gật đầu trả lời.

- Hảo, em theo cô nhận lớp. - Vị giáo viên cười nhẹ với nam nhân rồi xoay người bước đến lớp học S, nam nhân cũng theo đó mà đi theo sau.

Thời điểm khi nam nhân đặt chân vào lớp học, đương nhiên là bao nhiêu nữ sinh sẽ trầm trồ mà nhìn y, mà y chính là một chút cũng không hề quan tâm, chỉ đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn cả lớp.

- Cả lớp chú ý, lớp chúng ta từ giờ sẽ có bạn học mới, bạn ấy từ thành phố khác chuyển sang đây. Các em cố gắng hòa đồng với bạn nhé!!

- Dạ vâng ạ. - Cả lớp lập tức hờ hững đồng thanh.

- Hảo, em có thể ngồi đâu tùy thích. - Vị giáo viên hướng nam nhân cười nói.

Nam nhân không nói gì, chỉ tập trung đưa mắt nhìn xung quanh, một lát, nam nhân dừng mắt ngay chỗ ngồi phía đằng kia, chỉ thấy một cậu học sinh đang nằm úp mặt xuống bàn, chính là từ lúc y bước vào lớp đến giờ hần chưa một lần nhìn y.

Nam nhân ngay lập tức hướng đến chỗ cậu học sinh kia, chậm rãi bước xuống.

- Woa, bạn gì ơi, ngồi với mình được không?

- Hảo soái, bạn tên gì vậy a?

- Cậu ấy thật cao, lại còn đẹp trai nữa chứ.

Bao nhiêu lời trầm trồ khen ngợi của các nữ sinh đương nhiên sẽ lọt vào tai nam nhân, bắt quá y một chút cũng không hề ngó ngang đến, cứ tiếp tục đi thẳng xuống phía trước.

Nam nhân kéo ghế ra ngồi bên cạnh cậu học sinh kia, cũng không để ý gì đến hắn, chẳng qua y nghĩ rằng nếu như ngồi gần một người không thêm để ý đến y sẽ đỡ phiền phức hơn nhiều.

Bắt quá khi nam nhân vừa mới kéo ghế ngồi xuống, cậu học sinh kia lúc này mới chịu ngẩng đầu dậy, đưa mắt nhìn y. Một lát, hắn đột nhiên đứng phắt dậy, đối nam nhân quát lớn.

- Ai cho phép cậu ngồi đây, mau tránh.

Nam nhân mặc dù cảm thấy có chút kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì, chỉ thờ ơ câu nói của cậu học sinh kia, có chút thú vị, y liền bắt chéo chân nhìn hắn múa mép.

- Cậu cứ nhiên dảm không nghe lời tôi. Tôi nói cút! - Cậu học sinh phẫn nộ chửi lớn, khiến cho cả lớp không ngừng xì xầm bàn tán.

- Mạch Quai, bình tĩnh, cậu ấy chỉ là học sinh mới vào, đừng có nổi nóng như vậy chứ.

Một cô nữ sinh chạy đến nắm lấy áo cậu học sinh, mở miệng khuyên răn hắn. Nam nhân liền bắt giác cong khóe miệng, nguyên lai tên hắn là Mạch Quai a.

- Cậu thì biết cái gì? Đây là chỗ ngồi của Tiểu Tinh, tôi không cho phép ai được sở hữu. - Cậu học sinh Mạch Quai kia một phen bỏ tay nữ sinh ra, thẳng thắn tuyên bố.

- Nhưng mà, Tiểu Tinh cậu ấy đã chuyển trường rồi mà... - Nữ sinh khó xử đối hắn nói.

Nam nhân nghe đến đây thì mới hiểu chuyện, ra là chỗ y đang ngồi trước đây là của một người bạn của hắn, nhưng mà như thế nào hắn lại nổi giận thế chứ.

- Tôi không quan tâm. Tên kia, còn không mau biến ra chỗ khác, lớp tôi nhiều chỗ như vậy, tại sao phải ngồi đây? - Mạch Quai tức tối cúi xuống nắm lấy áo nam nhân.

Y tựa hồ có chút tức giận, tên học sinh này quả thực to gan đi, dám túm cổ y sao. Nam nhân hùng hổ đứng dậy, lúc này y mới nhận ra rằng thì ra Mạch Quai lại thấp hơn y nửa cái đầu, y chỉ có thể cúi đầu trừng mắt nhìn hắn.

- Không thích. Nếu cậu không muốn tôi ngồi đây, cậu có thể chuyển sang chỗ khác. - Nói xong, nam nhân ngang nhiên ngồi xuống, từ trong cặp lấy ra cuốn sách, không đếm xỉa gì đến Mạch Quai.

- Cậu.. - Mạch Quai tức giận đưa tay nắm thành quyền, nam nhân kia quả thật chướng mắt mà.

- Mạch Quai, bớt nóng đi, có chuyện nhỏ như vậy cũng làm lớn cho bằng được, đã vào tiết học rồi, có gì từ từ nói. - Nữ sinh bên cạnh không ngừng nài nỉ hắn.

Mạch Quai không nói gì, hắn chỉ hừ lạnh một tiếng, hung hăng kéo ghế rồi ngồi xuống, trừng mắt khinh miệt nhìn nam nhân, sau không thêm để ý đến y, hắn đành im lặng trong tức giận.

Nam nhân khẽ liếc mắt nhìn Mạch Quai, nhìn thấy bộ dạng nổi trận lôi đình của hắn quả thực buồn cười đi.

- Cậu học sinh mới, cậu tên gì vậy a? - Nữ sinh ban nãy hớn hở quay xuống hỏi tên y.

- Phong. Dương Đình Phong. - Nam nhân ngẩng đầu nhìn cô, rồi tiếp tục giáng mắt xuống cuốn sách, vừa đọc vừa lạnh lùng trả lời.

- A... Dương Đình Phong, còn mình là Tiểu Nhân, chúng ta làm bạn được không? - Cô đưa tay ra trước mặt nam nhân.

Dương Đình Phong nhìn chằm chằm vào bàn tay thon đẹp của Tiểu Nhân, rồi ngẩng đầu, chỉ thấy gương mặt tươi cười của cô. Y do dự một hồi lâu, rồi chậm rãi bắt tay cô.

- Mạch Quai cậu ta hay nổi nóng vô cớ lắm. Cậu thông cảm nha, thực xin lỗi. - Tiểu Nhân chấp hai tay xin lỗi Dương Đình Phong, ghé sát nói nhỏ.

- Ủ. - Dương Đình Phong vẫn tiếp tục lật lật trang sách, một chút cũng không hề để ý đến Tiểu Nhân.

- Thực ra chỗ cậu đang ngồi là của Hứa Tinh, cậu ấy đã chuyển trường cách đây mấy tuần, cho nên Mạch Quai mới nổi giận như vậy. Cậu biết tại sao không a? - Tiểu Nhân ngó nhìn xung quanh, rồi ngang nhiên ghé sát tai Dương Đình Phong thì thầm.

Dương Đình Phong một phen đẩy đầu Tiểu Nhân ra, thở mạnh nhìn cô, lạnh lùng nói.

- Không biết.

- Hắc hắc.. Mạch Quai rất thích cậu ấy.. - Tiểu Nhân cười nham hiểm.

Dương Đình Phong nghe đến đây thì có chút ngạc nhiên, mở lớn mắt nhìn Tiểu Nhân.

- Cậu ta đồng tính luyến ái? - Dương Đình Phong hỏi.

- Phải a. - Tiểu Nhân gật đầu lia lịa, cười hớn hở.

Dương Đình Phong xoay đầu nhìn Mạch Quai đang chống cằm lên bàn, mân mê xoay chiếc bút cầm trên tay hắn. Chốc lát, tầm mắt hắn lại vô tình dừng lại ngay phía mình, trùng trùng sát khí với y.

Dương Đình Phong khinh bỉ nhìn Mạch Quai một cái, rồi tiếp tục cúi đầu đọc sách.

- Hảo, vào tiết học rồi các em, hôm nay chúng ta sẽ sang bài mới.

Trong suốt tiết học ngày hôm đó, Mạch Quai một chút cũng không hề để tâm đến bài giảng, mà luôn đưa mắt trùng trùng với Dương Đình Phong.

- Cái tên chết bầm đáng ghét, nói đến như thế còn mặt dày cứ khẳng khẳng ngồi chỗ Tiểu Tinh. Cậu cứ đợi đó, tôi sẽ không cho cậu một cuộc sống yên bình cho xem.

Tiết học kết thúc, cả lớp ngay lập tức đứng dậy, đổ nhào đến chỗ Dương Đình Phong, liên tục hỏi y.

- Cậu tên gì vậy a, cậu từ đâu đến vậy?

- Cậu có dùng Weibo(một loại mạng xã hội phổ biến của Trung Quốc) không? Cho mình xin đi a.

Bao nhiêu câu hỏi không ngừng chất vấn lên đầu Dương Đình Phong, y cảm thấy vô cùng ồn ào và phiền phức đi, liền một phát đứng dậy, không nói lời nào mà bước chân ra ngoài.

Bất quá Dương Đình Phong vừa mới ra khỏi cửa lớp, đã nhìn thấy thân ảnh cao gầy của Mạch Quai đang khoanh tay dựa lưng vào cửa, y không nói gì, chỉ lườm hắn chăm chăm, rồi định lý khai.

"Phập" một tiếng, Mạch Quai nhanh nhẹn đưa chân cản đường Dương Đình Phong, y ngay lập tức mất đà mà chập chững tiến về phía trước, rồi đứng thẳng dậy hừ lạnh, xoay người trừng mắt.

- Cậu cố ý phải không?

- Thì sao? Cậu tính đánh tôi? - Mạch Quai khinh bỉ nhìn Dương Đình Phong, ngênh mặt thách thức y.

- Điên. - Dương Đình Phong thẳng thừng phan cho Mạch Quai một câu, rồi xoay người lý khai.

- Cái gì? - Mạch Quai nổi điên đưa hai tay nắm thành quyền, giận cá chém thớt mà đập mạnh nắm tay vào tường.

Dương Đình Phong vừa đi vừa nhếch miệng cười gian, mới ngày đầu đã có kẻ dám gây cản trở y như vậy rồi, mà đây cư nhiên không phải là nữ nhân đi. Trước đây y có từng biết qua các bộ phim, thường thì nữ chính luôn cố tình gây tâm điểm chú ý cho nam chính. Bất quá lần này là trường hợp cực kì hiếm có, nhân vật chính lại là nam nhân, mà còn là đồng tính luyến ái nữa a.

- Tôi sẽ chờ chiêu thức tiếp theo của cậu, Mạch Quai.

===== HẾT CHƯƠNG 1 =====

2. Chương 2

Tan học, Dương Đình Phong liền trở về căn hộ của mình, y mồ côi mẹ từ nhỏ, lại là con một, mà phụ thân y lại bận rộn công việc ở Bắc Kinh, cho nên một mình y đã tự thân chuyển đến Đài Loan sinh sống.

Mặc dù đã quen với cuộc sống cô độc này, nhưng Dương Đình Phong một chút cũng không hề để ý đến, tất cả những việc mà y hiện tại chú tâm vào là giấc mơ của mình, cố gắng học tập lấy bằng để trở thành một luật sư.

Vừa mới bước vào nhà, Dương Đình Phong đã đặt chân vào bếp, tự mình nấu bữa tối, sau khi dùng bữa xong, y liền đi tắm rửa, rồi vẫn như thường lệ khi y còn ở Bắc Kinh, ngồi vào bàn làm bài tập, sau đó sẽ lên mạng tìm hiểu và đọc những bài báo pháp luật.

Sau hơn hai tiếng đồng hồ, cảm thấy hai con mắt có chút rã rời, Dương Đình Phong liền cởi bỏ mắt kiếng ra, đưa tay xoa xoa sống mũi. Công việc đeo kiếng khi học bài và lên mạng vẫn là thói quen thường xuyên của Dương Đình Phong, mặc dù y không mắc bệnh loạn thị hay cận thị, nhưng có nó y vẫn thấy tốt hơn.

Dương Đình Phong ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, 9 giờ tối, vẫn còn sớm a. Bất quá y không thể nào giáng mắt vào màn hình máy tính được nữa rồi, thôi thì ra ngoài phố tham quan Đài Loan một chút vậy.

Dương Đình Phong đứng dậy, đi đến tủ quần áo thay vào bộ y phục, rồi xoay người rời khỏi nhà. Đọc theo vĩa hè của thành phố, Dương Đình Phong một bên đưa tay bỏ vào túi áo, một bên thì hà hơi vào lòng bàn tay, không ngờ thời tiết ở đây lại khác hẳn ở Bắc Kinh như vậy, lạnh cóng muốn chết.

Không nhận được cơn rét của Đài Loan, Dương Đình Phong định tìm một nơi trú lạnh. Nhìn thấy phía đằng trước có thư viện, y liền tiến thẳng đến đó.

Bên trong thư viện vừa ấm áp vừa thoang thoảng nghe những mùi sách mới, cảm thấy thực thoải mái. Theo thói quen, Dương Đình Phong liền đi tìm đến dãy sách pháp luật, cẩn thận lựa chọn từng cuốn sách hay nhất, ngắm nghía một hồi lâu.

"Leng keng" Cánh cửa mở ra, bước vào là một nam nhân thân ảnh cao gầy đang tiến tới quầy thu ngân, vẻ mặt vô cùng hờn hờ.

- Bác Tư, hôm nay có quyển hai không a?

- Cái thằng này, mới đến đã quyển hai quyển hai, hắc.. bác đã đem hàng mới về rồi, cháu cứ vào lấy đi, Nhị vương.

- Cháu không phải Nhị vương a. Hảo, cháu qua đó xem đây. - Nam nhân lộ vẻ mặt ủy khuất với thủ thư, rồi cười cười cúi đầu chào bà.

Dương Đình Phong không phải không nghe được cuộc nói chuyện của hai người, nhưng chỉ là không để ý mấy, vẫn chăm chú cúi đầu đọc sách.

"....."

Vì muốn thu hút em mà anh như biến thành cây nến tự thiêu rụi mình

Chỉ cần là em thích anh nguyện dâng hiến tất cả vì em

Em khiến mỗi ngày của anh đều trở nên ý nghĩa

Cuộc đời này tuy ngắn ngủi nhưng anh thề sẽ yêu em mãi mãi, không bỏ không rời

Em là trái táo nhỏ của anh

Tại sao yêu em anh như mê dại

Đôi má ửng hồng làm ấm nồng ngực anh

Em như ngọn lửa chiếu sáng cuộc đời anh

Trái táo nhỏ của anh à

Em chính là áng mây đẹp nhất phía chân trời

Chưa từng cảm thấy em đang ghét

Mọi thứ ở em anh đều thích

Mỗi ngày có em với anh là một ngày tươi mới”.

Tiếng hát kia quả thật không thể khiến cho Dương Đình Phong tài nào tập trung đọc sách được. Thế nhưng nó lại ngày càng dần dần tiến gần y.

”Em là trái táo nhỏ của anh

Tại sao yêu em anh như mê dại....”

- Này, cậu im lặng giùm tôi được không? - Nghe thấy tiếng hát kia văng vẳng bên cạnh mình, mất hết kiên nhẫn, Dương Đình Phong một phen đóng sách lại, xoay người lạnh lùng nói với nam nhân trước mắt.

Thế nhưng tên kia mãi không chịu nghe, đầu cứ cúi xuống cuốn truyện tranh, hai tai thì đeo sẵn cái tai phone nghe nhạc quả thực chướng mắt đi.

Dương Đình Phong nổi giận hung hăng ném chiếc tai phone của hắn ra, đưa tay túm lấy đầu hắn kéo lên.

- Ách, Anh làm cái gì.... Là, là cậu.

- Mạch Quai.

Dương Đình Phong không thể ngờ được lại gặp Mạch Quai ngay lúc này, hảo trùng hợp a.

Mạch Quai cúi người lượm lấy tai phone bỏ vào túi áo, trừng mắt nhìn Dương Đình Phong cao hơn hắn nửa cái đầu trước mắt.

- Cậu thực có duyên, tôi đang nghe nhạc, hà có gì lại tự tiện ném đi.

- Đây là thư viện, nghe giọng cậu hát tôi không tài nào tập trung được, chắc cậu cũng phải biết rõ điều này chứ. - Dương Đình Phong thở mạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn Mạch Quai.

- Gì chứ? Cậu là cái thá gì mà ra lệnh cho tôi. Tên bánh bèo! - Mạch Quai trừng lớn mắt chửi Dương Đình Phong, rồi định xoay lưng ly khai.

Bất quá chưa đầy một giây phía cổ áo đằng sau đột nhiên bị kéo lại.

- Này tên kia, buông tay! - Mạch Quai tức tối định tiến tới vung cho Dương Đình Phong một nắm đấm, ngay lập tức y đã nhanh tay lộn ngược hai tay hắn ra đằng sau.

- Đứng ở đó mà giỡn mặt với tôi, đồng tính luyến ái. - Dương Đình Phong ghé sát tai Mạch Quai, cười tà nói.

- Cậu... cậu mới nói cái gì? - Mạch Quai nghe đến đây thì trợn lớn mắt kinh ngạc, tại sao... tại sao Dương Đình Phong lại biết chuyện này chứ, không phải chỉ có hắn và hai cô bạn thân của hắn biết thôi sao.

Dương Đình Phong không nói gì, đưa tay thả Mạch Quai ra, rồi cầm lấy cuốn sách rời đi.

- Cháu mượn cuốn này về nhà, 3 ngày.

- Được rồi cậu học sinh. - Bác thủ thư cười cười với Dương Đình Phong, rồi đưa tay nhận lấy tờ tiền từ y.

Dương Đình Phong cúi đầu chào bà, rồi xoay người ly khai. Đột nhiên đằng sau vang lên tiếng hét của ai đó.

- Tên bánh bèo, cậu đứng lại đó.

Dương Đình Phong chưa kịp quay đầu, tấm lưng đằng sau ngay lập tức bị ai đó trèo lên.

- Cậu.. cậu lập tức bước xuống cho tôi. - Dương Đình Phong tức giận nói.

- Nói! Tại sao cậu biết chuyện đó hả? Là Tiểu Nhân nói phải không? - Mạch Quai hung hăng đưa tay túm lấy tóc Dương Đình Phong, quát lớn.

- Cậu đang nói càn cái gì? - Dương Đình Phong nổi giận, một phen đẩy ngã Mạch Quai từ trên lưng xuống đất.

- Đừng ở đó mà giả tạo, rõ ràng cậu biết tôi là - Mạch Quai nói đến đây thì im bặt, cắn chặt răng phần nộ nhìn Dương Đình Phong.

- Yên tâm. Tôi sẽ không nói cho ai. - Dương Đình Phong thở mạnh một tiếng, mở miệng trả lời rồi xoa người ly khai.

- Nay, sao tôi tin cậu được chứ? - Mạch Quai hướng bóng lưng Dương Đình Phong rồi đi, quát lớn.

Dương Đình Phong chỉ nhếch miệng cười tà, đưa tay ra hiệu chào Mạch Quai rồi tiếp tục thẳng tiến về phía trước.

Mạch Quai bắt giắc đưa tay nắm chặt thành quyền, khôn nạn thật, hắn đã căm ghét y như vậy, như thế nào y lại nắm giữ được bí mật của hắn chứ, lần này hắn gặp vận xui thật rồi a.

Không được, hắn phải tìm mọi cách để giữ miệng Dương Đình Phong, y vốn dĩ là học sinh mới vào lớp, mà đã bị hắn khi dễ như vậy, chắc hắn sẽ tận dụng điểm yếu này của hắn mà trêu chọc hắn mà thôi.

Bất quá vấn đề hiện tại Mạch Quai quan tâm cũng không hắn là Dương Đình Phong. Bởi lẽ ngày mai sẽ là ngày vui của hắn, đó là đến trường S gặp người hắn thầm thích, Hứa Tinh.

Sáng hôm sau, Mạch Quai có vẻ hơn hớn hơn thường ngày, thậm chí một cũng không hề dă động đến Dương Đình Phong, và đương nhiên điều đó không khiến cho y có chút thắc mắc, bất quá như vậy cũng tốt, đỡ phải gặp phiền phức đi.

Hết hai tiết học đầu, Mạch Quai cùng hai cô bạn thân của hắn, Tiểu Nhân và Hoàn Thư liền đứng dậy thu dọn sách vở.

- Nhanh lên. Còn đến trường S thăm Tiểu Tinh nữa. - Mạch Quai hơn hớn nói.

- Woa. Hôm nay cậu bạn của chúng ta phấn khởi quá nhỉ. - Hoàn Thư nhếch môi cười trêu chọc.

Dương Đình Phong đương nhiên ngồi đằng sau sẽ nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, thì ra đó là lý do hôm nay Mạch Quai lại thay đổi ngoắt 180 độ như vậy, đến trường S gặp người bạn đã từng ngồi chỗ y, và đồng thời đó cũng là người mà hắn thầm thích.

- Phong, nếu giáo viên có hỏi đừng bảo bọn mình trốn tiết nha. - Tiểu Nhân trước khi đi còn không quên quay lại cầu xin Dương Đình Phong.

Dương Đình Phong không nói gì, đầu vẫn cúi làm bài, lúc sau mới xua tay ý bảo cô cứ đi.

- Cảm ơn cậu. Đi thôi. - Tiểu Nhân kịch liệt cúi đầu cảm ơn Dương Đình Phong, rồi cùng Mạch Quai rời khỏi lớp.

"Gì chứ? Sao hôm nay lại đột nhiên tốt bụng như vậy a? Có khi nào cậu đang có mưu toán gì không? Hừ! Không quan tâm nữa" Mạch Quai có chút kinh ngạc khi thấy Dương Đình Phong nói giúp bọn hắn, trong đầu không ngừng suy nghĩ có phải hay không y làm vậy đều có mục đích, dù sao hắn cũng không cần biết đó là gì, trước hãy đến thăm Hứa Tinh đã, đã hai tuần kể từ ngày y chuyển trường, hắn nhớ y muốn chết rồi đây.

Dương Đình Phong khẽ liếc mắt nhìn bọn họ rồi đi, như thế nào cúp học chỉ vì gặp thiếu niên kia thôi chứ, tên Mạch Quai phải chăng yêu mù quáng rồi, hảo kì lạ đi.

Tuy nhiên, ngày hôm sau, cả ba người họ đến trường với vẻ mặt vô cùng khác lạ, ai nấy mặt mày cũng u u ám ám tựa như có người sắp chết đến nơi vậy.

Dương Đình Phong khẽ đưa tay đập vai Tiểu Nhân, cô liền quay xuống với gương mặt mệt mỏi đến kì lạ, y nhướn lông mày nói.

- Hôm qua cô chủ nhiệm biết bọn cậu trốn tiết đấy.

- Hả?... Cậu tại sao lại nói giúp bọn này chứ? - Tiểu Nhân ngay lập tức hoảng hốt mà reo lên, sau mới phát hiện bản thân đang trong giờ học, lập tức nhỏ giọng hỏi.

- Tôi không nói. Là cô tự biết. - Dương Đình Phong ngang nhiên trả lời.

- Vậy sao? Haizz, lát nữa phải vào phòng hội đồng rồi, thực phiền phức mà. - Tiểu Nhân ủy khuất đưa tay đánh vào đầu mình.

Dương Đình Phong khẽ bật cười nhìn Tiểu Nhân, rồi chậm rãi quay sang phía Mạch Quai, chỉ thấy hần thờ thần mà nhìn chăm chăm vào cuốn sách, đương nhiên y thừa biết hần không phải là chú ý vào bài học gì, đầu óc hần là đang trôi dạt ở xứ sở nào đó đi.

Giờ giải lao, Dương Đình Phong đến phòng vệ sinh rửa mặt, thời điểm y trở về lớp, cứ nhiên trước mắt đã nhìn thấy Mạch Quai đang đứng nói chuyện với một nam nhân cao ráo, sơ khai nhìn có vẻ trẻ trung, bắt quá nhìn qua y phục anh đang mặc, lập tức phán đoán người kia chắc hẳn đã hơn 30 tuổi.

Không phải bản thân y là muốn nghe lén chuyện riêng tư của người khác, bắt quá đây chỉ là vô tình nghe được, không nói đến biểu tình hai người bọn họ ai này cũng thập phần nặng nề đi.

- Chú muốn biết lớp của Gia Trình, cháu có biết hần ta học ở đâu không? - Nam nhân kia vẻ mặt sốt ruột hỏi.

- Nhưng mà... tại sao chú lại tìm hần? A, chẳng nhẽ chú cũng nghĩ giống cháu, Gia Trình hần có liên quan đến Tiểu Tinh. - Mạch Quai nói.

- Cháu cũng nghĩ thế? Nếu là như vậy, chú phải nhanh chóng tìm hần ta.

- Cháu có thể đi cùng được không? - Mạch Quai khẩn trương hỏi.

- Cảm ơn cháu. Nhưng việc này cứ để chú giải quyết, cháu cứ chú tâm vào học hành đi. - Nam nhân kia vỗ vai Mạch Quai cười nhẹ.

- Nhưng mà... cháu rất lo cho cậu ấy. - Mạch Quai ủ rũ cúi đầu nói. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

- Hảo hảo, bắt quá hứa với chú, không được nổi nóng mà gây chuyện như trước nữa... đừng quên cháu còn nợ chú một cú đấm đấy?

Dương Đình Phong chỉ nghe sơ qua đã đủ biết rằng có chuyện không hay xảy ra với hai người, chính là bọn họ đang tìm người đang mất tích, nhưng mà kia là ai chứ, tại sao ngay từ đầu không nhờ cảnh sát đến giúp a, hảo kì quái đi.

- Nhưng mà... cháu rất lo cho cậu ấy.

Câu nói của Mạch Quai mãi văng vẳng trong đầu Dương Đình Phong, không lẽ.. người mất tích đó là người mà hần thâm thích, thiếu niên tên Hứa Tinh đó.

HẾT CHƯƠNG 2

3. Chương 3

Kể từ ngày Mạch Quai cùng nam nhân kia rời khỏi, Dương Đình Phong cũng không hề thấy mặt mũi của hần đến lớp, hai cô bạn thân của hần cũng vậy, bắt quá dù sao kia cũng là truyện riêng tư của người khác, y cũng không cần quan tâm, như vậy sẽ đỡ phải nghe hần ta lầy nhầy.

1 năm trôi qua, từ lúc Mạch Quai đi học trở lại, lớp bắt đầu có thêm học sinh mới, mà thiếu niên kia không phải ai khác chính là người mà Mạch Quai hần thâm thích, Hứa Tinh.

~Ngày hôm đó.....

- Này tên bánh bèo, mau cút ra. - Dương Đình Phong đang mải mê đọc sách, đột nhiên Mạch Quai hùng hổ bước đến, đập vai y ra lệnh.

Dương Đình Phong hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn Mạch Quai, phát hiện bên cạnh hắn còn có một nam nhân khác, mà không, phải là một tiểu hài tử mới đúng, thiếu niên kia bên ngoài đáng dấp nhỏ gầy, thực sự chẳng khác gì học sinh tiểu học vậy.

- Có chuyện gì? - Dương Đình Phong lạnh lùng hỏi.

- Tôi bảo cậu rút ra, đi tìm chỗ khác mà ngồi, đây là chỗ của Tiểu Tinh. - Mạch Quai cười khinh bỉ một tiếng, rồi nhấn mạnh từng chữ cho Dương Đình Phong.

- Mạch Quai, mình ngồi chỗ khác cũng được.. dù sao cậu ấy cũng đã vào học lâu rồi. - Thiếu niên bên cạnh tên Hứa Tinh kia đẩy tay Mạch Quai, bộ dạng áy náy nhìn hắn nói.

- Không được. Tên kia, rốt cuộc có lọt tai cậu không? - Mạch Quai một phen túm lấy cổ áo Dương Đình Phong lên, trừng mắt quát.

- Mạch Quai, đừng như vậy. Mình tìm chỗ khác ngồi được rồi, cậu đừng làm lớn chuyện. - Hứa Tinh hốt hoảng vội giữ cánh tay Mạch Quai, khẽ cúi đầu xin lỗi Dương Đình Phong.

- Không cần. - Dương Đình Phong lạnh lùng mở miệng, hung hăng gạt bỏ tay Mạch Quai xuống, tự động thu gom sách vở bỏ vào cặp. Đẩy Mạch Quai ra, y tiến đến chiếc bàn còn trống cạnh cửa sổ, tiếp tục công việc đọc sách dở dang.

- Mạch Quai, cậu ấy nổi giận rồi. - Hứa Tinh lo sợ nhìn hắn.

- Mặc kệ cậu ta. - Mạch Quai lườm mắt nhìn Dương Đình Phong, rồi đẩy Hứa Tinh ngồi xuống ghế.

Tiểu Nhân và Hoàn Thư vừa mới đến lớp, nhìn thấy Hứa Tinh đi học trở lại lập tức mừng rỡ không thôi, liền chạy tới hôn hờ nói.

- Tiểu Tinh, cậu chuyển sang đây học luôn sao a?

- Ừm. Ba ba mình cho phép rồi. - Hứa Tinh mỉm cười đối hai cô trả lời.

- Aa.... tốt quá. - Hai người bọn họ vừa nghe liền phấn khích mà reo lên, đưa tay ôm lấy thiếu niên nhỏ gầy.

Đến tiết thể dục, nhân lúc mọi người đang tập luyện ném bóng, Dương Đình Phong chán nản trừng mắt nhìn Mạch Quai cứ kè kè bên Hứa Tinh, y khinh bỉ cười một cái, xoay người bước đến phòng vệ sinh.

Phát hiện Dương Đình Phong rời đi, Hứa Tinh liền hạ mi mắt ủ rũ nhìn y, tâm tình cảm thấy có lỗi với y vô cùng, liền thấp thỏm bước đến chỗ Mạch Quai, nhỏ giọng cầu xin.

- Mạch Quai, cậu nên gặp Phong xem sao, mình thấy cậu ấy vẫn còn giận thì phải.. tất cả là do mình chuyển trường đột ngột có phải không?

- Không phải lỗi của cậu. Tại cậu ta ngoan cố quá thôi. - Mạch Quai thở dài, đưa tay xoa nhẹ đầu Hứa Tinh trấn an.

- Nhưng mà.. cũng nên tới xem cậu ấy thử. Mình không muốn hai người cãi nhau vì mình đâu. - Hứa Tinh tự ti cúi đầu, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

- Hảo a hảo a, xem như cậu lợi hại - Mạch Quai hừ lạnh một tiếng, bất đắc dĩ liền chiều theo ý của người kia.

- Cảm ơn cậu.

Mạch Quai thở dài, tầm mắt dừng lại ở thân ảnh cao lớn của Dương Đình Phong đang bước đến phòng vệ sinh, trong đầu tự hỏi thế quái nào hắn lại phải đi xem y như thế nào kia chứ, không phải rất phiền phức sao.

Dương Đình Phong giải quyết nhu cầu xong, đi đến bồn rửa tay rửa mặt, cứ nhiên vừa lúc y ngẩng đầu lên, trong gương tầm mắt liền bắt gặp thân ảnh của Mạch Quai đang đứng tựa lưng vào cửa, hai tay khoanh trước ngực đang nhìn chăm chăm vào y.

Dương Đình Phong lạnh lùng không thèm đếm xỉa gì đến Mạch Quai, định bước chân đi ra ngoài, thanh âm bên tai ngay tức khắc vang lên.

- Thái độ gì vậy?

Dương Đình Phong im lặng không nói gì, tiếp tục cầm đầu đi về phía trước, ngay lập tức liền bị Mạch Quai nắm lấy cánh tay y kéo trở về

- Chuyện ban nãy ở lớp, tôi hơi lớn tiếng với cậu. - Hần miễn cưỡng ho nhẹ vài tiếng, ấp úng nói.

- Làm sao? - Dương Đình Phong lạnh lùng hỏi.

- Xin lỗi.

Dương Đình Phong lập tức kinh ngạc nhìn Mạch Quai, thực không ngờ người như hắn lại có thể thốt ra lời xin lỗi như vậy. Y bất giác cong khóe miệng, cố ý chọc tức Mạch Quai cười tà.

- Cậu mới nói gì? Tôi không nghe rõ.

- Tôi chỉ nói một lần thôi. - Mạch Quai cắn răng nhìn y, chốc lát nổi giận ùng ùng bước ra ngoài.

- Hắc... vậy mới là cậu chứ. - Dương Đình Phong nhếch mép cười tà, lập tức leo đèo theo sau hắn

- Tôi không nghe rõ thật mà. Nói lại lần nữa đi.

- Cái tên bánh bèo này. Đồ điên! - Mạch Quai biểu tình đáng sợ nhìn Dương Đình Phong, trong lòng thầm trách bản thân ngay từ đầu hắn không nên nghe lời Hứa Tinh mà đi gặp y mới phải, càng nghĩ càng khiến tâm tình bực bội không thôi.

Nhìn thấy thân ảnh Mạch Quai sợ té đài chạy thoát thân, Dương Đình Phong nhin không được liền bật cười nhìn hắn, hắn thực ra ... cũng đáng yêu đấy chứ, chẳng qua thỉnh thoảng có đôi nét dữ dằn giống đàn bà đi.

Vào tiết học, Mạch Quai không thể tài nào tập trung vào bài học được, cũng không phải vì hắn mãi ngẫm nghĩ Hứa Tinh như trước đây nữa, chính là hai mắt cứ dính lấy bờ lưng rộng lớn của Dương Đình Phong, không hiểu sao cứ như thu hút hắn mãi không rời vậy.

- Mạch Quai....Mạch Quai!

- A?

Nghe đến thanh âm của ai đó gọi tên mình, Mạch Quai lập tức bừng tỉnh lại, ngơ ngác nhìn sang chỗ Hứa Tinh.

- Thầy đang gọi cậu đó.

- À ừ. - Mạch Quai đỏ mặt đứng phắt dậy, vẻ mặt ngơ ngơ nhìn vị thầy giáo đang trừng mắt nhìn hắn.

- Em đứng dậy trả lời câu hỏi cho tôi.

- Dạ, thưa thầy.... - Mạch Quai lúng túng đưa tay gãi gãi đầu, ánh mắt cứ quay sang chỗ Hứa Tinh cầu cứu.

- Đang học mà em cứ lơ đãng đi đâu vậy hả? Nhớ người yêu à? - Vị thầy giáo nổi trận linh đình mắng Mạch Quai. Cả lớp lập tức cười thút thít đưa mắt nhìn hắn, đương nhiên Dương Đình Phong cũng không ngoại trừ.

- Em xin lỗi. - Hần cúi đầu nhỏ giọng, cảm thấy bộ dạng hiện tại của mình quả thực xấu hổ đi.

- Ngồi xuống đi! Lần sau là tôi cho em ra ngoài chạy một vòng sân trường đấy. Hảo, các em tiếp tục bài học.

Mạch Quai ủy khuất ngồi xuống ghế, trừng trừng nhìn vị thầy giáo trước mắt, thực muốn cho ông một cước ra khỏi lớp thật mà.

Đến trưa, học sinh liền đổ nhau đến căng tin của trường ăn cơm. Duy nhất chỉ Hứa Tinh tuyệt không đi theo, bởi y đã có phần ăn riêng của mình, tuy nhiên Mạch Quai có năn nỉ thế nào cũng không chung thủy lác đầu cự tuyệt. Hắn bất đắc dĩ đem biểu tình ủ rũ bước xuống căn tin.

Cư nhiên thời điểm khi hắn đang chăm chú lựa chọn phần cơm ở quầy thức ăn, một đám học sinh nữ đột nhiên ồ ạt chạy đến bàn ăn số tám, vây quanh một nam nhân nào đó.

- Đúng là đàn bà, cả ngày chỉ biết bám theo trai. - Mạch Quai cười khinh bỉ nói.

- Hình như bọn họ đang vây quanh Dương Đình Phong thì phải... cũng đúng thôi, cậu ấy soái như vậy, cô nào chẳng theo a. - Tiểu Nhân bĩu môi.

- Hừ! Tôi không hiểu đàn bà các người. Hắn ta có chỗ nào mà thích thú đến thế chứ, suốt ngày cứ tự kiêu ngồi trong lớp đọc ba cái sách pháp luật vớ vẩn, lại còn cứ trưng bộ mặt đơ như khúc gỗ, hảo đáng ghét. - Mạch Quai đảo mắt đối Tiểu Nhân khinh miệt mở miệng.

- Cậu thì biết cái gì, người ta gọi đó là lạnh lùng đó nha. Cậu ganh tị với người ta thì đừng có lên mặt. - Tiểu Nhân trề môi giễu cợt Mạch Quai, rồi bưng mâm thức ăn rời đi.

- Cậu.. - Mạch Quai tức giận trừng mắt nhìn bộ dạng ẻo lả của Tiểu Nhân, bất đắc dĩ cầm mâm thức ăn trên tay đi tìm chỗ ngồi.

Trong suốt bữa ăn, Mạch Quai một bên vừa gặm chiếc đùi gà trong tay một bên vừa hung hăng trừng mắt nhìn sang phía Dương Đình Phong đang được bao cô gái vây quanh, miệng chất đầy thức ăn mà vừa nhai vừa nói.

- Các người chẳng khác gì mấy con ruồi bâu vào thức ăn đã ôi thiu vậy. Tôi đây cũng đẹp trai đó nha... vừa tốt bụng lại vừa phong độ... chẳng qua lâu lâu hơi nổi nóng vô cơ thôi mà.... nói chung là tốt hơn cậu ta gấp trăm lần đi.

Tự khen mình xong Mạch Quai liền đưa một miếng cơm to tướng trước mắt cho hết vào mồm.

- Đồ heo mập.

Nghe thấy thanh âm trầm thấp bên tai, Mạch Quai lập tức ngẩng đầu, chỉ thấy gương mặt của Dương Đình Phong đang chăm chăm nhìn hắn, ngay lập tức một ngụm cơm rơi xuống từ miệng hắn.

Không nói gì, Mạch Quai liền một phen với tay lấy khăn giấy gần đó, vụng về lau sạch miệng của mình, rồi cầm mâm thức ăn đứng dậy, cười cười với Dương Đình Phong rồi lườm đi định sang chỗ khác.

Thế nhưng chưa đầy một giây, cả thân thể hắn đã bị Dương Đình Phong kéo trở về, trong giây lát hắn đã ổn định ngồi xuống ghế, bất mãn đưa mắt trừng với y.

- Qua đây làm gì? - Mạch Quai không thèm liếc nhìn đến gương mặt Dương Đình Phong, mở miệng hỏi y.

- Tránh ồn ào. - Dương Đình Phong ngang nhiên trả lời, rồi cúi đầu tiếp tục công việc ăn trưa đang dở của mình.

- Ồ.. tôi hiểu rồi, ở bên bọn đàn bà thực không thoải mái chút nào, cho nên cậu cố ý qua đây trêu chọc tôi có phải không? - Mạch Quai hung tợn trừng mắt nói.

- Sao vậy? Không muốn tôi cùng cậu ăn trưa sao? - Dương Đình Phong đưa mắt lên nhìn Mạch Quai, lạnh lùng hỏi.

- Đừng làm tôi nổi giận a.. cậu thừa biết tôi không ưa gì cậu rồi còn hỏi. - Mạch Quai khoanh tay khoanh chân nói.

- Ừ. Mặc kệ cậu. - Dương Đình Phong ừ một tiếng, tiếp tục cầm cúi ăn.

Mạch Quai thực không thể chịu đựng nổi tên bánh bèo này được, thật muốn đem hắn cho cẩu gặm nát chết đi a. Một lát, nhìn thấy hàng tá cô gái bon chen nhau bước đến bàn ăn của hắn, thừa biết là bọn họ muốn bám theo Dương Đình Phong đây, hắn hùng hổ đưa tay chỉ vào họ, giận dữ quát.

- Nay này, ai cho các cô chen nhau vào chỗ tôi. Mau biến.

Bọn họ liền ngậm ngùi nuối tiếc, bất đắc dĩ chậm rãi rời khỏi, trước khi đi còn không quên xoay đầu ngăm ngăm Dương Đình Phong một cái.

- Hắc... bà chẳng cũng ghê ghớm thật. - Dương Đình Phong hơi ngẩng đầu quan sát biểu tình Mạch Quai, nhếch miệng cười tà.

- Cậu mới nói gì đó? - Hắc nổi điên đưa tay vò lấy nắm cơm, có ý định ném vào người Dương Đình Phong.

- Không có gì. - Dương Đình Phong cố gắng nhịn cười, cúi đầu tiếp tục bữa cơm của mình.

Mạch Quai hừ lạnh một tiếng, thản nhiên đưa lấy nắm cơm trên tay cho vào miệng nuốt chửng, cũng không muốn nói gì nhiều, hắc đành im lặng cùng Dương Đình Phong dùng bữa.

HẾT CHƯƠNG 3

4. Chương 4

Tiết học đến, cả lớp ổn định về chỗ ngồi, hiệu trưởng Ninh đột nhiên vào lớp, vẻ mặt hớn hở của ông không khỏi khiến cho mọi người vô cùng thắc mắc.

- Thầy có thông báo cho các em, hai tuần nữa trường chúng ta sẽ tổ chức du lịch ở Hawaii, tất cả các học sinh đều được đi.

Nghे được tin vui động trời kia, ngay lập tức cả lớp liền nổi lên một trận hoan hô, ai nấy cũng không ngừng bàn tán sôi nổi.

- Và các em có thể dẫn thêm một người ngoài đi cùng, nhưng phải là bạn thân nhất của mình... với điều kiện là phải dưới độ tuổi đi làm, rõ chưa?

- Dạ vâng.

- Hảo, thầy chỉ nhắc đến đây thôi. Tuần sau nhà trường sẽ nói chi tiết hơn, chào các em. - Nói xong hiệu trưởng Ninh liền xoay người ly khai.

- Woa.. kì nghỉ đi chơi lần này hảo thú vị a. Mong chờ quá đi.

- Phải a, là Hawaii đó. Mình không thể đợi lâu hơn được.

Mạch Quai khẽ đưa mắt quay sang nhìn Hứa Tinh, hôm nay quả thật là tin tốt đi, nếu là như vậy trong chuyến đi du lịch lần này hắc có thể cùng thiếu niên kia cùng một chỗ rồi, hảo chờ mong.

- Mạch Quai này, cậu có định rủ ai đi cùng không a? - Tiểu Nhân nhắng nhít quay đầu xuống hỏi Mạch Quai.

- Dương nhiên rồi. Là một đàn chị từ Nga về. - Mạch Quai suy nghĩ một hồi lâu, rồi mới đưa ra quyết định.

- Ồ.

Mạch Quai tủm tủm cười, biểu tình phấn khích quay sang Hứa Tinh ngấm ngấm một hồi lâu, nụ cười hạnh phúc bất giác nở rộ trên gương mặt hắc. Dương nhiên tình cảnh đó lập tức dán lên tầm mắt Dương Đình Phong, y chỉ có thể lờ mờ nhìn Mạch Quai, rồi hừ lạnh một tiếng, xoay người cúi đầu đọc sách.

Tối đến, vẫn như thường ngày, sau khi dùng bữa tối và tắm rửa xong, Dương Đình Phong liền ngồi vào bàn làm bài tập, sau đó sẽ lên mạng tiếp tục đọc sách pháp luật.

Điện thoại chốc lát vang lên, Dương Đình Phong hai mắt vẫn giáng vào màn hình, bàn tay mò mẫm lấy chiếc điện thoại bên cạnh đưa lên tai nghe máy.

- Phong, cha đây. - Đầu dây là phụ thân của y.

- A.. là cha sao? Dạo này cha khỏe không? - Phát hiện phụ thân gọi đến, Dương Đình Phong liền gỡ mắt kiếng xuống, đứng dậy hỏi thăm sức khỏe ông.

- Công việc khá bề bộn nên cha hơi nhứt đầu. Còn con?

- Vẫn như mọi ngày. - Dương Đình Phong cười nhẹ trả lời.

- Vậy sao? Bất quá thỉnh thoảng con đừng chú tâm về sự nghiệp nhiều quá, thỉnh thoảng nên thư giãn một chút. - Ông lo lắng khuyên dặn y.

- Hắc... không phải cha cũng vậy sao? - Dương Đình Phong khẽ bật cười, nói.

- Thế thì đừng "học tập" cha nữa. Hảo, cha phải soạn văn thảo đây. Nhớ giữ gìn sức khỏe, tạm biệt con.

- Cha cũng vậy.

Tắt máy, Dương Đình Phong khẽ đưa tay ngáp dài một hơi, rồi ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, đã hơn 10 giờ rồi sao, không biết giờ này thư viện kia còn mở cửa không a.

Dương Đình Phong bước tới tủ quần áo thay y phục, choàng thêm một chiếc áo len, sau đó liền đóng cửa ly khai.

Dọc theo vỉa hè đi đến thư viện phía trước, Dương Đình Phong khẽ nghiêng đầu quan sát, nguyên lai thư viện đã đóng cửa từ sớm. Y chậm rãi bước đến, chỉ thấy bên trong tối om không một bóng người. Thở dài một hơi, Dương Đình Phong luyến tiếc nhìn cánh cửa, định xoay lưng rời đi.

- Này, tên bánh bèo.

Cái thanh âm này quả thực quá quen thuộc đi, Dương Đình Phong xoay đầu, nhìn thấy thân ảnh lịch lịch của Mạch Quai chạy tới.

- Cậu cũng trả sách sao?

- Không. Tôi định đến đây mượn vài cuốn.

- 10 giờ thư viện đã đóng cửa rồi. Sáng mai cậu hãy đến đi. - Mạch Quai khó hiểu nhìn Dương Đình Phong, biểu tình rõ như y thập phần kì quái.

- Vậy sao? Thế còn cậu, biết đóng cửa sao còn chạy ra đây. - Dương Đình Phong nhìn chăm chăm vào một đồng truyện tranh trên tay Mạch Quai, thắc mắc hỏi hẩn.

- À, tôi đến đây để trả sách. - Mạch Quai trả lời xong, bước đến thùng thư ở trước cửa thư viện, bỏ từng cuốn truyện tranh vào.

- Đây là cái gì? - Dương Đình Phong cau mày hỏi hẩn.

- A? Cậu từ hành tinh rơi xuống à? Đương nhiên đây là cái thùng thư. - Mạch Quai khinh bỉ nhìn Dương Đình Phong.

- Cái đấy tôi có biết, nhưng tại sao cậu lại bỏ sách vào đây. - Dương Đình Phong hừ lạnh một tiếng, tiếp tục hỏi hẩn.

- Bác Tư dẫn một cái ống từ đây vào trong thư viện, khi tôi bỏ sách vào, nó sẽ theo ống dẫn này tuột vào trong đó. Cái này người ta gọi là TRẢ SÁCH đó hiểu chưa, hừ, đã bánh bèo mà còn dân dộn. - Mạch Quai thở mạnh một tiếng, nhấn mạnh từng câu giải thích cho Dương Đình Phong.

Dương Đình Phong liền gạt đầu hiểu chuyện, thì ra Đài Loan cũng có cái thú vị của nó a.

Trả sách xong, Mạch Quai liền đưa mắt trừng trừng với Dương Đình Phong, ánh mắt vạn lần chán ghét nhìn y, rốt cuộc mới xoay người ly khai.

Bất quá lúc này bên ngoài đột nhiên đổ mưa, Mạch Quai liền luống cuống chạy đến trước cửa thư viện ban này trú ẩn, gương mặt khó coi chữi thâm.

- Mẹ nó, trời lạnh như cọng còn đổ mưa, ông trời không có việc gì làm à?

- Hắc.. bây giờ ai mới là dân dộn đây? - Dương Đình Phong nhếch miệng cười tà, khoanh tay nghênh mặt nói.

- Trời nắng mưa thất thường ai mà biết được chứ? - Hẩn lại nổi điên vô cớ hướng y quát lớn. ?

- Ủ. Vậy trú mưa vui vẻ a. - Dương Đình Phong khinh bỉ nhìn Mạch Quai, từ trong túi áo lấy ra chiếc áo nhựa (aka áo mưa) mặc vào, rồi nhắc chân bước ra ngoài rời đi.

- À.. có muốn đi cùng tôi không? - Một lát, Dương Đình Phong như sực nhớ điều gì, liền quay lại nhìn Mạch Quai cười khẩy, ngữ điệu mỉa mai.

- Bích cửa. - Mạch Quai tức giận hướng Dương Đình Phong kịch liệt cự tuyệt, rồi quay đầu không thèm đếm xỉa gì đến y.

Y bất đắc dĩ nhún vai, lúc này mới chính thức xoay lưng ly khai.

- Cái tên chết bầm bánh bèo đáng ghét.. bất quá cũng là học chung lớp, nghe tôi nói vậy là đi thật luôn sao.
- Một hồi lâu sau đó, Mạch Quai liền ngoảnh mặt tìm kiếm thân ảnh của Dương Đình Phong, bữu môi chửi thảm y.

- Ách. Hắt xì... - Mạch Quai còn chưa kịp chửi mắng xong, chiếc mũi đột nhiên đột nhiên nổi lên trận ngứa ngáy khó chịu, hần liền đưa tay che lấy mũi, nhịn không được hắt hơi một cái.

- Thật là xui xẻo quá a.

Mạch Quai cứ thế mà nổi trận linh đình, gương mặt hiện rõ nóng nảy đôi nét đáng yêu của hần. Dương Đình Phong nhìn cảnh kia không khỏi khiến cho Dương Đình Phong cười chảy nước mắt, trong đầu nghĩ muốn trêu ghẹo chọc tức người kia, liền bước đến gần hần, cố ý mở miệng nói.

- Ban nãy cậu đi theo tôi thì sẽ không đen đui như vậy rồi. Hối hận chưa?

- Bánh bèo chết tiệt. Cút ngay cho tôi. Cậu quay lại đây để trêu chọc tôi có phải không? Ách..... hắt xì.... - Mạch Quai nổi giận một phen đưa tay đẩy mạnh Dương Đình Phong, bất quá trận ngứa ngáy ở mũi lại dấy lên, một lần nữa cúi đầu hắt hơi một cái.

Dương Đình Phong thở dài trong lòng, y cởi chiếc áo nhựa ra, rồi cởi chiếc áo len bên trong, ôn nhu khoác lên người Mạch Quai.

- Không cần! - Mạch Quai hung hăng đem chiếc áo Dương Đình Phong ném xuống đất quất lớn, rồi đưa tay hít hít mũi của mình.

Dương Đình Phong lạnh lùng nhìn Mạch Quai, rồi chậm rãi cúi xuống lượm chiếc áo len của mình lên.

- Cậu còn không biến, tôi sẽ thiếu chết cậu.. ách... hắt xì..

Mạch Quai hắt hơi đến chiếc mũi đỏ ửng, Dương Đình Phong đương nhiên không khỏi phần nộ trước thái độ ngoan cố của hần, y một phen kéo Mạch Quai sát vào lồng ngực mình, nhanh tay mặc áo len vào cho hần.

- Tôi đã bảo không cần, cậu cút ra cho tôi. - Mạch Quai một bên ra sức giãy dụa, hai tay vô pháp đặt trước ngực Dương Đình Phong, lập tức bị y khống chế lấy.

- Câm miệng. - Dương Đình Phong đương nhiên không thể chịu đựng được những lời chửi mắng của Mạch Quai, mất hết kiên nhẫn, y liền trừng mắt quát.

Mạch Quai cứ nhiên bị người nọ quất đến mặt mũi kinh ngạc, nhất thời ngoan ngoãn im lặng, mặc cho hành động lạ lùng của Dương Đình Phong, hần đưa tay nắm thành quyền, cắn chặt môi dưới nhẫn nhịn. Đợi Dương Đình Phong hoàn tất công việc, liền hung hăng đẩy y ra, ngoảnh mặt không thèm nhìn y.

Dương Đình Phong trầm ngâm quan sát Mạch Quai, biết hần là đang tức giận, y chỉ thở dài một tiếng, choàng áo nhựa lên người hần.

- Cậu cư xử chẳng khác gì trẻ con vậy. Chẳng chắc tí được không? - Dương Đình Phong đưa tay cốc đầu Mạch Quai một cái, ngữ điệu trêu chọc nói

- Không cần cậu quản.

- Vậy sao? Chứ ban nãy tôi nghe ai đó luyên tiết khi thấy tôi đi mà a.

- Ai.. ai chứ? Ở đó mà nói cần. Ách.. hắt xì..- Mạch Quai ập a ập ứng phủ nhận.

- Cậu xem, nhiễm bệnh rồi. Đến, tôi đưa cậu đi mua thuốc.

Chưa chờ Mạch Quai mở miệng trả lời, Dương Đình Phong liền lấy chiếc ô vừa mới mua, mở ra che chắn cho cả hai, ôm lấy vai hắn bước ra ngoài.

- Này bánh bèo. - Mạch Quai lén lút đưa mắt nhìn Dương Đình Phong, sau một hồi mới đột nhiên mở miệng.

- Tôi có tên, không phải bánh bèo.

- Sao cũng được. Cái kia... tại sao cậu biết trời mưa mà mang theo áo nhựa vậy? Chẳng nhẽ ngày nào cậu cầm theo kè kè trong người.

- Tôi theo dõi dự báo thời tiết. Dương nhiên phải mang theo để đề phòng.

- Kì quái. Cậu chẳng khác gì mấy ông già đã có gia đình rồi vậy. Cả ngày toàn xem ba cái gì đâu không?

- Ủ. Muốn nghĩ sao thì nghĩ. - Dương Đình Phong chán nản trả lời.

Đến tiệm thuốc tây, Dương Đình Phong liền chạy vào mua vài viên thuốc cảm, trả tiền xong liền bước ra ngoài đưa cho Mạch Quai, ngang nhiên ra lệnh

- Uống.

- Chắc.. hảo tốt bụng. Cảm ơn lòng tốt của cậu a. - Mạch Quai cười cười nói xía Dương Đình Phong, rồi một phen giựt lấy viên thuốc trong tay y, đưa vào miệng nuốt chửng.

Dương Đình Phong thực không thể hiểu nổi tính cách ngông cuồng của hắn, rốt cuộc y cũng hiểu tại sao lại không có cô gái nào thích hắn là phải rồi đi.

- Trời còn chưa hết mưa nữa sao a? Hộc hộc.. lạnh quá. - Mạch Quai hà hơi vào hai lòng bàn tay của mình, ngẩng đầu nhìn trời không ngừng trách mắng.

Dương Đình Phong bất giác đưa hai mắt quan sát gương mặt của Mạch Quai, phát hiện mái tóc của hắn ướt sũng một mảng, theo bản năng liền vươn tay vén lấy mái tóc hắn trút nước.

Mạch Quai hoàn toàn đơ toàn tập trước hành động kia của Dương Đình Phong, cái tên bánh bèo này... y đang làm cái quái gì vậy a.

Một lát, hắn định quay sang chửi Dương Đình Phong một trận, bất quá đột nhiên bốn mắt chạm vào nhau. Hai người cứ thế nhìn nhau không nói lời nào.

HẾT CHƯƠNG 4

5. Chương 5

Buổi tối ở thư viện, Dương Đình Phong ngồi ở một góc đọc sách, nghe thấy bên ngoài cửa thư viện mở, thân ảnh cao gầy của Mạch Quai tò tò bước vào, như thường lệ đến quầy thủ thư chào hỏi bác Tư, rồi lần theo dãy truyện tranh bước tới, tai cắm phone nghe nhạc, vừa nhâm nhi bài hát vừa ôm một chồng cuốn truyện tranh đến phòng đọc.

Lúc kéo ghế toan tính ngồi xuống, tầm mắt vô thức bắt gặp hình ảnh quen thuộc của người nọ, Mạch Quai nhú lông mày, hạ xuống tai phone, trong đầu suy nghĩ một lúc, miệng liền nở nụ cười khoái trá. Hắn ôm chồng sách đi tới chỗ Dương Đình Phong, đặt chồng sách xuống, kéo ghế ra, đặt mông ngồi xuống, hai chân bắt chéo gác lên bàn.

Dương Đình Phong giương hai mắt nhìn qua, gấp cuốn sách lại, đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi. Mạch Quai vừa vặn phát hiện kịp, lập tức buông hai chân xuống, chồm người qua núp lấy góc áo Dương Đình Phong, trên mặt đều là ủy khuất.

- Uy, như thế nào lại ngó lơ tôi?

Dương Đình Phong dừng cước bộ, ngoảnh đầu lại nhìn xuống góc áo mình, thở dài một tiếng, liền quay về chỗ ngồi.

- Tôi vì cái gì phải ngó lơ cậu?

- Không phải vừa rồi rõ ràng quá còn gì. - Nhìn thấy đối phương mãi đắm chiêu đọc cuốn sách trên tay, Mạch Quai ở một chỗ ngó đầu qua, miệng lẩm bẩm đọc theo dòng chữ trên trang giấy.

- Sau khi biết được nạn nhân chết vì ngạt nước, cảnh sát liền đổ bộ đến hồ bơi khu tập thể A...

Dương Đình Phong gấp cuốn sách lại, đưa mắt nhìn qua Mạch Quai. Đang đọc dang dở, bị người nọ cắt ngang "tư tưởng" của mình, Mạch Quai chau mày tỏ vẻ khó chịu, giương hai mắt nhìn lên, lại vô tình bắt gặp cặp mắt của Dương Đình Phong, không khỏi ngây ngốc một lúc.

Kỳ quái, vì cái gì tên bánh bèo này nhìn chằm chằm mình như vậy, lại nói, mình vì cái gì lại không thể cử động được, Mạch Quai trong đầu ảo não suy nghĩ, mím chặt môi dưới, chớp chớp hai mắt, nơi phía ngực trái không hiểu lý do tại sao lại đập bình bịch.

- Đọc đủ chưa? - Bị Dương Đình Phong nói một câu phũ phàng, Mạch Quai nhướn môi, một phen kéo ghế ngồi cách xa y khoảng 2 mét, cầm cuốn truyện lên đọc, không nhìn đến y nữa.

Ngồi trong thư viện được một tiếng đồng hồ, Mạch Quai hạ cuốn truyện xuống, duỗi tứ chi ổn định cơ xương, tay đưa lên miệng ngáp một hơi dài, dụi dụi mi mắt. Cửa phòng bị đẩy ra, bác Tư tay cầm chìa khóa bước tới, thuận tay thu dọn đồng truyện tranh trên bàn, vừa nói.

- Tiểu Quai, hiện tại cũng đã trễ rồi, cháu về nhà nghỉ ngơi đi, cha mẹ sẽ lo lắng đấy.

- Bác đừng nhắc bọn họ trước mặt cháu nữa có được không? Được rồi, chỗ này để cháu làm. - Đẩy cánh tay bác Tư, Mạch Quai đứng dậy phụ dọn đem truyện tranh trả về chỗ cũ, đeo ba lô lên vai, mới để ý người nọ vẫn còn ngồi đọc sách.

- Uy, thư viện sắp đóng cửa rồi, cậu còn ngồi lì ở đó làm cái gì?

Dương Đình Phong không có ý định đáp lại, từ tốn đem cuốn sách đặt trên giá sách, khoác áo khoác vào, tay cho vào túi áo bước ra ngoài. Mạch Quai khinh khỉnh chặc một tiếng, quay sang bác Tư cúi đầu.- Bác Tư con về.

- Bên ngoài có tuyết trơn trượt, đừng chạy nghe chưa? - Nhìn bóng lưng tiểu tử kia hấp tấp chạy đi, bác Tư ở phía sau cũng không quên dặn một câu, Mạch Quai đưa tay ra hiệu đã biết, nhưng vẫn cứng đầu không chịu nghe lời, bác Tư chỉ có thể lắc đầu chịu thua.

Trên vỉa hè, Dương Đình Phong đứng một góc ở ngã tư đường, phía sau đột nhiên có tiếng còi truyền đến, Dương Đình Phong ngoảnh đầu nhìn lại, bị ánh sáng chiếu vào mắt. Đợi đến khi đồng tử nhìn rõ trở lại, Mạch Quai đang lái xe máy chạy tới, dừng trước mặt Dương Đình Phong, đầu đội mũ bảo hiểm, miệng cười tươi rói.

- Uy, cậu vì cái gì lại đi bộ, không bắt taxi sao?

Dương Đình Phong không trả lời, cũng không quản đến hần.

- Không lẽ cậu nghèo đến mức, không có tiền trả taxi? - Suy nghĩ đột ngột lóe lên trong đầu, Mạch Quai miệng nở nụ cười nham nhở, Dương Đình Phong nhàu mày nhìn hần, hừ lạnh một tiếng. Phía trước cột đèn chuyển sang đèn màu xanh, Dương Đình Phong cho tay vào túi áo, dưới làn đường người đi bộ băng qua đường.

- Uy, tôi chỉ muốn nói chuyện với cậu thôi mà, cậu e thẹn như thiếu nữ mới lớn ý. - Mạch Quai vẫn không ý định không bám theo Dương Đình Phong, đi bên cạnh y lái xe máy với tốc độ chậm, miệng không ngừng luyên thuyên.

Dương Đình Phong cố nén cơn giận trong lòng, lập tức dừng cước bộ, lạnh lùng nói.

- Cậu không có việc gì làm sao?

- Cậu nói thử xem. - Mạch Quai tắt xe máy, chống tay lên tay lái, nhe răng cười.

Dương Đình Phong nặng nề thở dài, tầm mắt trong vô thức trườn lên cái áo mỏng manh trên người Mạch Quai, trầm mặc một lúc, sau đó mới lên tiếng.

- Cậu không lạnh sao?

Mạch Quai căn bản không nghe đối phương vừa nói gì, tròn xoe mắt nhìn Dương Đình Phong.

- Cậu nói cái gì?

Vừa lúc này phía sau có một chiếc xe máy phóng lên, Dương Đình Phong kịp thời đưa mắt nhìn qua, một phen cầm lấy cổ tay Mạch Quai kéo vào lồng ngực, xe máy kia như điên nhào tới, đụng phải xe máy của Mạch Quai tạo một đường dài ngay trên mặt kính.

Tay Dương Đình Phong chạm vào cánh tay của Mạch Quai, cảm giác lạnh lẽo tê dại xông lên tri giác, y nheo lông mày, chậm rãi buông Mạch Quai đang nằm trong lồng ngực mình, toan tính mở miệng nói chuyện, người nọ đột nhiên chạy tới ôm lấy xe máy, tay chạm lên vết trầy xấu tầm nhìn trên tấm kính, ngoảnh đầu quát lớn.

- Mẹ kiếp, thằng khốn có biết lái xe không vậy hả?

Dương Đình Phong đứng một bên ném ánh mắt khinh thường, đem áo khoác trên người cởi ra, ném lên yên xe máy, lạnh lùng nói một câu.

- Khoác vào đi.

Mạch Quai ngây ngốc một lúc, có như không cầm lên áo khoác của Dương Đình Phong, tầm mắt nhìn sang ánh mắt lạnh như băng của đối phương. Mạch Quai hiện tại có một phát hiện, mỗi lần nhìn vào ánh mắt ấy, hẳn dường như bị xoáy sâu vào đó, cái nhìn luôn trống rỗng, có phần lạnh lẽo, nhưng đôi lúc lại ảm áp không lý do. Mạch Quai cảm thấy sợ hãi, cũng cảm thấy chính mình thực sự khác biệt, khác biệt ở chỗ, nó luôn khiến cậu trong vô thức mà tức giận, tức giận cái con người lạnh lùng ấy, vậy mà vì cái gì lại đột nhiên ôn nhu bất thường. Nhưng không phải một lần, lần đó cũng vậy, con người này, đến tốt cùng chính là lạnh lùng, hay là ôn nhu?

- Cậu thật kỳ quái. - Suy nghĩ trong đầu cái gì, Mạch Quai liền một mạch nói thẳng ra.

- Tôi vì cái gì lại kỳ quái? - Dương Đình Phong lướt mắt một lượt từ đầu tới chân mình, nheo mắt hỏi.

- Uy, tôi mặc cái này, cậu lấy cái gì mà mặc. - Nhưng lời muốn nói lại không tài nào mở miệng được, Mạch Quai thu tầm mắt, hất cằm chỉ về phía Dương Đình Phong, hỏi.

- Việc đó không cần cậu quản. - Dương Đình Phong nói xong, liền xoay người về phía trước bước đi, không ngoảnh đầu lại.

Mạch Quai nường theo bóng lưng rộng lớn kia nhìn đắm chiêu, hai tay siết chặt áo khoác trong tay, miệng hít một hơi, nhanh chóng đem áo khoác của Dương Đình Phong khoác vào, ngồi lên xe máy lái đến chỗ Dương Đình Phong.

- Uy, nhà cậu ở đâu, tôi đưa cậu về.

- Không cần. - Dương Đình Phong vừa đi vừa trả lời.

- Đi bộ vừa mệt vừa lạnh, không bằng để tôi chở cậu đi. - Mạch Quai nói xong liền dừng xe bên lề đường, mở cốp xe lấy thêm một cái nón bảo hiểm, tò tè bước tới đưa cho Dương Đình Phong, cười tươi rói.

- Cầm lấy.

- Tôi đã nói không cần. - Dương Đình Phong hừ lạnh một tiếng, chau mày nhắc lại lần nữa, nhưng lời nói chỉ vừa kịp dứt, Mạch Quai đột nhiên kéo lấy cổ tay y, đem nón bảo hiểm đội lên đầu, không quên đưa mu bàn tay gõ nhẹ một cái.

- Chà, cũng vừa vặn đấy chứ, đến, ngồi phía sau tôi. - Liền ngồi lên xe máy, vừa nhìn Dương Đình Phong, tay vỗ vỗ yên xe ở sau lưng mình.

- Cậu thật phiền phức. - Dương Đình Phong không kiêng nể bước tới, theo lời Mạch Quai ngồi ở phía sau hắn.

Mạch Quai ở phía trước lén lút nở nụ cười, vịn tay ga, hướng con đường ngay trước mắt xe chạy đi.

- Nhà cậu ở đâu? - Trên đường, Mạch Quai không quên hỏi địa chỉ nhà Dương Đình Phong.
- Khu căn hộ A ở đường lớn.
- Ok.

Dương Đình Phong ở phía sau thở nhàn nhật vài tiếng, không biết là do vô tình hay cố ý, tầm mắt lại vô thức dừng lại ở trên cổ Mạch Quai, chiếc cổ mảnh mai, trắng trắng mềm mại, thật khiến cho người ta muốn cắn một cái. Dương Đình Phong thoáng chốc giật mình thanh tỉnh, lập tức dời tầm mắt, không nhìn đến nữa.

Địa điểm cần tới ngay phía trước, Mạch Quai hạ chậm tốc độ, dừng lại ngay trước cổng vào khu căn hộ A, ngẩng đầu đánh giá tòa nhà khang trang to lớn, trề môi dưới, âm thầm tán dương một câu.

- Ở đây cách thư viện cũng không phải gần, vậy mà cậu cũng kiên trì đi bộ, hảo lợi hại a.

Dương Đình Phong bước xuống xe, đem mũ bảo hiểm trả lại cho Mạch Quai, nói một câu cảm ơn rồi trở vào trong, mặc cho Mạch Quai ở phía sau ôm mặt nặng mặt nhẹ, lẩm bẩm trong miệng.- Đã đưa cậu ta vào tận nơi mà chỉ nói một câu rồi bỏ đi, không biết tận dụng cơ hội, hừ! - Nói xong liền vịn tay ga lái xe trở về. Trên đường đi, đột nhiên nhớ ra một chuyện, Mạch Quai dừng xe một lúc, đưa mắt nhìn lại trên người mình, quả nhiên còn bỏ sót áo khoác của Dương Đình Phong. Đành vậy hắn đến sáng ngày mai lên trường trả cũng được, Mạch Quai gật đầu nghĩ, vẫn không có ý định cởi bỏ áo khoác, nổ ga lái xe chạy đi.

Đêm buông xuống, trên ngõ đường vắng ở tiểu khu biệt thự số 2, Mạch Quai trở về nhà, mở cổng dắt xe máy vào gara, cởi bỏ mũ bảo hiểm, tay cầm ba lô bước vào trong. Vào đến phòng khách, không khí ngột ngạt trong nhà như thường lệ tiếp diễn. Cha ngồi ở sô pha đọc báo, tay trái cầm điều thuốc, mẹ ngồi đối diện xem xét sổ sách, căn bản không nghe thấy tiếng hắn trở về.

- Ba, mẹ, con mới về.
 - Ừm. - Đến lúc này mới ừ một tiếng, cũng không có ý định ngẩng đầu nhìn Mạch Quai một cái.
- Mạch Quai thở dài, toan tính xoay người bước lên lầu, phía sau đột nhiên có tiếng cha gọi lại.
- Tiểu Quai, ngồi xuống đây, ba mẹ có chuyện muốn nói với con.

- Vâng. - Mạch Quai buông ba lô xuống đất, khép nép đi tới ngồi xuống ghế sô pha, lâu nay gia đình chưa có cơ hội cùng nhau ở một chỗ thế này, Mạch Quai đại khái có chút không quen, nhưng không nói ra ý kiến, chỉ im lặng nhìn hai người.

Cha đặt tờ báo trên bàn, châm điều thuốc vào gạt tàn, mặt mày nghiêm trọng nhìn hắn nói.

- Sắp tới ba dự định sẽ đi công tác vài ngày, sau khi trở về, có thể ba sẽ tạm dọn qua nhà đồng nghiệp, con ở lại đây với mẹ đi.

Mạch Quai vừa nghe còn chưa kịp thích ứng chuyện gì đang xảy ra, chau mày nhìn sang mẹ của hắn, hoàn toàn không lấy phản ứng, cũng không lên tiếng phản pháo.

- Mẹ nói gì đi chứ?
- Mẹ có cái gì phải nói. - Tay cầm cây bút không ngừng viết lách, căn bản những chuyện vừa rồi đối với mẹ không có gì xảy ra, Mạch Quai cắn chặt môi dưới, đứng bật dậy, đưa mắt nhìn hai người trước mắt, thanh âm run rẩy quất.
- Ba mẹ muốn làm gì thì làm!

Mạch Quai vừa lúc xoay lưng định rời đi, phía sau truyền đến thanh âm của cha, liền dừng cước bộ, dè nén lệ đang ngưng đọng trên hốc mắt.

- Tiểu Quai, anh hai con ở nước ngoài tuần tới sẽ trở về, nghe bảo sẽ mang chị dâu tương lai tới ra mắt chúng ta, con đừng đi đâu đấy có nghe không?
- Anh hai về thì bố mẹ có hòa đồng như trước không? - Mạch Quai ghen ngào ném một câu, giậm chân đi tới cầu thang, xách ba lô bước lên phòng, đóng sầm cửa lại.

Trên giường, Mạch Quai ôm gối chôn đầu vào bên trong, người cuộn tròn thành một vòng, trông hẩn như một đứa trẻ lặng lẽ cô độc, không một ai che chở, cũng không ai vỗ về, bờ vai gầy không ngừng run rẩy, đem gối ôm bỏ sang một bên, mặt mày tiều tụy nhìn sang kệ tủ đặt ở đầu giường, với tay cầm lấy khung ảnh chụp, ngón tay thon dài vuốt ve gương mặt một cụ bà miệng nở nụ cười.

- Bà ơi, bà hiện tại đang làm cái gì?

- Bà có biết cháu nhớ bà lắm không?

- Ba mẹ lại cãi nhau nữa rồi, nguy cơ ly dị sẽ rất cao. Cháu sợ lắm.

- Nếu bà ở đây, có thể ôm cháu có được không?

Mạch Quai nói một tràng, ngăn không được nước mắt rơi xuống, ôm lấy khung ảnh vào ngực, liền đưa tay che khuất gương mặt mình, cất tiếng khóc nức nở. Bóng đêm ngoài cửa sổ tối đen, đọng lại thân ảnh cao gầy của hẩn lạnh lẽo cùng cô độc.

Buổi sáng, trên sân trường học sinh ồn ào náo động bước vào lớp, Dương Đình Phong tay xách ba lô trên vai thong thả trên vỉa hè, Mạch Quai ở phía sau lái xe máy chạy tới, tuýt còi một cái, Dương Đình Phong chậm chậm cước bộ, không quên ngoái đầu ra sau.

- Uy, tên bánh bèo, cậu thực sự không có tiền bắt taxi thật sao?

Dương Đình Phong không nói, đi vào cổng trường, Mạch Quai bước xuống xe, dắt bộ đi theo sau Dương Đình Phong, tay cầm áo khoác đưa tới trước mặt y, miệng cười tươi rói.

- Của cậu này, cảm ơn a.

Dương Đình Phong dừng một lúc, tròn xoe mắt nhìn Mạch Quai, nhận lấy áo khoác, đưa tay nhéo nhéo má Mạch Quai, thanh âm trầm thấp nói.

- Hôm nay cậu lạ thật, có phải là cậu không?

- Buông... buông tay, hảo đầu a. - Mạch Quai trừng trừng hai mắt, một phen đẩy tay Dương Đình Phong ra, ủy khuất xoa xoa bên má bị nhéo đến sưng đỏ, nhìn Dương Đình Phong đang cất áo khoác vào trong ba lô, cao giọng nói.

- Sáng sớm muốn gây sự với tôi có phải không?

- Không có hứng thú. - Dương Đình Phong nói một câu, liền quay sang Mạch Quai xoa xoa đầu hẩn, trên mặt không biểu hiện gì, tiếp tục bước về phía trước.

Mạch Quai ở phía sau kỳ kỳ quái quái nhìn tấm lưng của người nọ, nghiêng đầu chặc lưỡi một tiếng, một lát trên đầu cảm giác vừa ẩm ướt vừa lạnh lạnh kéo tới, Mạch Quai đưa tay kiểm tra một lượt, quả nhiên là tên bánh bèo kia cố ý hắt nước lên đầu hẩn.

- Con mẹ nó.... tên bánh bèo hỗn đản!!

===== HẾT CHƯƠNG 5 =====

6. Chương 6

Trở về lớp, Mạch Quai mặt mày đen như củi than bước vào chỗ ngồi, hung hăng ném ba lô lên bàn, hì hục thở dốc, hai mắt âm thầm sát khí nhắm vào tấm lưng rộng lớn của Dương Đình Phong. Hứa Tinh ngồi ở bên cạnh vừa lúc quay sang muốn nói chuyện với hẩn, liền bắt gặp tình huống kì lạ kia, tròn mắt hỏi.

- Mạch Quai, có chuyện gì sao?

Mạch Quai dời tầm mắt, từ trong cặp lấy ra headphone cắm vào tai, bên còn lại cắm vào tai Hứa Tinh, sắc mặt lúc này đột nhiên thay đổi hẩn, nhìn thiếu niên cười.

- Cậu nghe thử bài này đi, là ca khúc top hit "Bí mật không thể nói" của Châu Kiệt Luân đấy.

- Ân, cảm ơn cậu. - Hứa Tinh một bên gật nhẹ đầu, thuận tay lấy bài vở ra đặt trên bàn, cúi đầu chăm chú dán mắt vào bài học, thỉnh thoảng miệng còn lẩm bẩm theo nhịp điệu bài hát.

Mạch Quai ở bên cạnh nhìn thấy thế liền cao hứng nói.

- Thế nào, rất hay có phải không?

- Ân.

Những hình ảnh của hồi ức Ngay khi ngồi đánh đu, giấc mơ bắt đầu không còn ngọt ngào nữa Em nói rằng buông xuôi tình yêu từ từ thì nó có vẻ đi được xa hơn Hoặc có thể vận mệnh đã khiến cho chúng ta lại gặp nhau ...

Hứa Tinh nhìn Mạch Quai gật đầu không phủ nhận, hai người trong vô thức thuận theo lời bài hát cùng nhau cất tiếng hát, hai bờ vai lắc qua lắc lại theo âm điệu nhạc. Thiếu niên kia giọng hát vừa trong trẻo vừa có phần nhu mì, so với Mạch Quai ngược lại rất mạnh mẽ, nghe qua cảm thấy bọn họ căn bản hợp tác vô cùng ăn ý. Bạn học ở trong lớp không khỏi tò mò ngoái đầu nhìn, gật đầu nhìn nhau hết lời tán dương, hai mắt lộ ra tinh quang chăm chú quan sát hai người bọn họ.

- Uy, lâu lắm rồi mới thấy Mạch Quai và Tiểu Tinh vui vẻ như vậy đấy. - Hoành Thư ngồi ở phía trước nhìn sang Tiểu Nhân hát cảm hưởng về hai người kia, đá lông mày.

- Đúng a, năm ngoái hai cậu ấy vẫn thường hay ở trong lớp hát như vậy, chỉ tiếc đã có quá nhiều chuyện xảy ra, hiện tại bọn họ như vậy cũng tốt. - Tiểu Nhân cũng tâm đắc nhếch miệng mỉm cười.

Dương Đình Phong hai mắt dán vào cuốn sách, tiếng hát cùng thanh âm mọi người sôi nổi bàn tán đan xen nhau, ánh mắt Dương Đình Phong càng lúc càng thờ ơ. Rốt cuộc không biết vì cái gì, Dương Đình Phong dùng lực gấp sách "bụp" một tiếng, ghé kêu một tiếng chói tai, cả lớp lúc này đột nhiên lâm vào im lặng, ngơ ngác nhìn Dương Đình Phong đứng dậy đi ra khỏi lớp.

- Cậu ấy chỉ ra ngoài thôi mà, làm gì mọi người căng thẳng lên vậy. - Một bạn học nam ngồi đầu lớp lên tiếng.

- Tôi lại không nghĩ như vậy, Dương Đình Phong ít khi khiến người khác chú ý, cậu ấy làm bất cứ điều gì đều nhỏ nhẹ từ tốn, hôm nay đột nhiên như vậy, chắc chắn là tâm trạng bất hảo. - Bạn học nữ ngồi bên cạnh bĩu môi, đưa ngón trỏ lên tuyên bố.- Không phải chứ, cũng sắp vào tiết học rồi, cậu ấy có thể đi đâu. Bình thường Dương Đình Phong của chúng ta không ra ngoài vào lúc này nha. - Trong lớp mọi người bắt đầu chôn đầu vào nhau bàn tán, chỉ khác nội dung đang nói đến lại là một chủ đề khác.

Mạch Quai không phải không biết được Dương Đình Phong đang sinh khí, hẳn còn thừa biết vì cái gì y lại đột nhiên tỏ thái độ khiến cho mọi người đưa ra chủ đề bàn luận nhiều như vậy, liền tức tối đưa chân đẩy bàn một cái, hai tay khoanh trước ngực trừng trừng nhìn về phía trước.

- Mạch Quai, có khi nào chúng ta đã làm phiền cậu ấy học bài hay không? Thực xin lỗi... mình vô ý quá. - Ngược lại Hứa Tinh ở bên này cũng mơ hồ suy nghĩ tiêu cực, tay kéo lấy góc áo Mạch Quai, tự ti cúi đầu.

- Không phải lỗi của cậu. Mình ra ngoài một chút. - Mạch Quai kéo ghế ngồi dậy, tay cho vào túi áo khoác đi ra khỏi lớp.

Dương Đình Phong giải quyết nhu cầu xong, đi tới bồn rửa rửa sơ qua mặt mình một chút, vừa vặn ngẩng đầu lên, thân ảnh Mạch Quai ở phía sau từ gương phản chiếu ngay lập tức đập vào mắt, Dương Đình Phong vẫn như cũ không có ý định mở miệng nói chuyện, khóa vòi nước, liền xoay người bước qua Mạch Quai, ngay tức thì bị một cổ tay kéo y trở về, Mạch Quai mặt nghiêm trọng nói.

- Thái độ ban nãy của cậu là có ý gì?

Dương Đình Phong nhìn xuống cánh tay mình, hung hăng đẩy bàn tay Mạch Quai, mắt không nhìn đến hắn, lạnh lùng nói.

- Không phải chuyện của cậu.

- Hắc... được thôi.

Mạch Quai gật đầu tỏ ý đã biết, miệng nhàn nhật mỉm cười, nhưng nụ cười sớm muộn cũng nhanh chóng dập tắt, hung hăng túm lấy cổ áo Dương Đình Phong, đẩy mạnh vào tường, hai gương mặt kề sát vào nhau, Mạch Quai một bên hung tợn trừng hai mắt.

- Cậu rút cuộc trong đầu đang suy nghĩ cái gì? Đừng nghĩ đến Tiểu Tinh có thể dễ dàng bắt nạt, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu đâu!

Đám học sinh hiếu kỳ vây kín hành lang bên ngoài phòng vệ sinh, người thì áp tai vào cửa nghe ngóng tình hình ở bên trong, kẻ thì thay phiên nhau chồng thành khuôn hàng đứng lên ô cửa thông hơi ở phía trên, lén lút nghe trộm, thích thú cùng nhau bàn tán.

Dương Đình Phong đảo mắt một vòng, chán nản hừ lạnh một tiếng, dùng lực đẩy Mạch Quai, đưa tay chỉnh lại cổ áo, vẫn là dùng ngữ điệu lạnh như băng.

- Trước khi cậu phán cái gì, phải dùng đầu óc suy nghĩ một chút. Tôi không có thời gian ở đây nghe cậu luyên thuyên.

Dương Đình Phong cho hai tay vào túi quần, lạnh lùng bước qua. Mạch Quai ở phía sau hít thở sâu, tay nắm thành quyền, bước nhanh tới, túm lấy bả vai Dương Đình Phong, Dương Đình Phong vừa vặn quay đầu lại, một cú đánh lập tức giáng xuống bên má, mất thăng bằng ngã nhào xuống đất.

- Cậu tưởng tôi dễ dãi lắm sao! Khốn kiếp! - Mạch Quai chưa lần nào sinh khí nhiều đến như vậy, lợi dụng Dương Đình Phong còn chưa kịp đứng dậy, liền hùng hổ bước tới ngồi lên người y, điên cuồng hạ xuống vài nắm đấm. Học sinh ở bên ngoài nghe thấy rất rõ ràng, trở hai mắt ra nhìn nhau, cứ ngỡ mọi chuyện không hề nghiêm trọng đến như vậy. Hoành Thư và Tiểu Nhân đứng phía ngoài nghe đám bạn học bàn tán, liền kinh hãi trợn lớn mắt, luân phiên nhau chen vào giữa đám đông tiến vào, đưa tay liều mạng gõ cửa.

- Mạch Quai! Có chuyện gì ở trong đó vậy?

Dương Đình Phong vừa kịp chụp lấy cổ tay Mạch Quai, một khắc liền đem cả người Mạch Quai nhào lộn trên nền đất, cuống phong lên đến cực điểm, y kiểm chặt hai tay hắn kéo ngược lên trên, vung tay đánh xuống không chút luyến tiếc.

Hứa Tinh cảm thấy tình hình càng lúc không ổn, liền chạy đến phòng giám thị báo cáo cho giáo viên, mà trong lúc đó đám bạn học vẫn ở bên ngoài ồn ào sôi nổi, không hề biết hai nam nhân ở bên trong gương mặt đã sớm nhiễm thành màu đỏ tươi của máu, nằm chặt vật trên nền nhà thở dốc.

- Cậu nói đi, ngay từ đầu cậu đã không ưa tôi rồi có đúng không. Ngày đó là tôi đuổi cậu đi, cậu cứ như vậy mà ghét lây Tiểu Tinh, như vậy mà ra dáng nam nhi sao? - Tay chùi lấy vết máu bên khóe miệng, Mạch Quai cười nhật, ôm bụng ho khan một tiếng.

Dương Đình Phong cái gì cũng không nói, loạng choạng đứng dậy, thất tha thất thểu đi đến cánh cửa, toán tính mở ra, phía sau lại truyền đến thanh âm giận dữ của Mạch Quai.

- Không phải trước đó cậu rất tốt với tôi sao?

Dương Đình Phong dừng cước bộ, nhàn nhật hạ mi mắt, thanh âm trầm thấp nói.

- Tôi không muốn nghe cậu ở đó nói nhảm.

- Vậy vì cái gì? Ban nãy không phải vì Tiểu Tinh, nên cậu mới đột ngột bỏ ra khỏi lớp sao? - Mạch Quai đứng bật dậy, to tiếng quát.

- Nếu tôi nói vì cậu? - Ngay lúc này Dương Đình Phong thẳng thắn lên tiếng, trên mặt vẫn như cũ không có biểu hiện gì, lưng vẫn xoay về phía hắn.

- Cái gì? - Mạch Quai kinh ngạc, chân một bước tiến về phía trước, muốn nghe đối phương rõ ràng nhắc lại lần nữa.

- Cậu và cậu ta... đại khái khiến tôi rất chán ghét.

Dương Đình Phong mơ hồ ném lại một câu, liền lạnh lùng mở cửa phòng vệ sinh, đám bạn học lúc này bị làm cho giật thót, luống cuống nhường đường cho Dương Đình Phong. Nhìn bộ dạng người nọ lết bết có

chút không được chỉnh tề, ánh mắt mọi người bắt đầu sầm soi nổi tính tò mò, liền chồm đầu nhìn vào bên trong quan sát tình hình, chỉ thấy Mạch Quai đứng ở một chỗ ngây ngốc.

Hoành Thư và Tiểu Nhân nhanh chân bước tới, đem cả người hấn xoay thành một vòng Trái Đất, chau mày.

- Uy, hai người bọn cậu rốt cuộc đã nói cái gì, còn đánh nhau nữa, chỉ là một việc cón con bằng đầu ngón tay thôi mà, như thế nào cũng bé xé ra to cho được.

- Phiền quá! Không phải chuyện của hai cậu! - Mạch Quai rắc rối đưa tay vo vo mái tóc mình, tức tối đẩy hai cô nàng lăm chuyện kia sang một bên, hùng hổ bước ra ngoài.

Đám học sinh hết có chuyện vui để bàn tán, liền mặt mày ủ rũ trở về lớp, giáo viên vừa lúc đi tới hiện trường, kết quả lại không nhìn thấy một bóng dáng ai trong phòng vệ sinh, lại phải lủi thủi đi về phòng giám thị, mọi chuyện xem như kết thúc suôn sẻ. Tiết thứ tư, cả lớp đổ bộ tập trung tại sân vận động, thầy thể dục kiểm tra sĩ số xong, liền giao nhiệm vụ quản lý lớp cho lớp trưởng rồi ly khai. Học sinh được một phen nháo nhào tung hô, lớp trưởng cũng không có ý định trở thành thanh niên nghiêm túc mà quản lý, ngồi ở một góc "đóng phim tình cảm" với bạn học nam cùng lớp.

Mạch Quai ở sân bóng rổ chăm chỉ ném bóng, một lượt lại một lượt thuận lợi đem bóng cho vào rổ, Hoành Thư, Tiểu Nhân và Hứa Tinh ngồi ở một chỗ chăm chiêu quan sát từng động tác của hấn, mỗi một lần bóng rơi từ khung lưới xuống đất là một màn nhiệt liệt hoan hô. Mà Mạch Quai thỉnh thoảng lại ghé mắt nhìn sang thân ảnh của Dương Đình Phong đang ngồi ở trên sân cỏ đọc sách, ném bóng lần cuối liền nhảy bịch xuống đất, tay ôm quả bóng đi tới, ném về phía Dương Đình Phong.

- Uy!

Bóng bất thành linh bay qua trước mắt, Dương Đình Phong ngẩng đầu, thuận tay gấp cuốn sách lại, lạnh lùng nói.

- Chuyện gì?

- Rảnh không? - Mạch Quai nhàn nhạt hỏi.

- Không. - Dương Đình Phong ngắn gọn trả lời, đứng dậy lướt qua hấn. Mạch Quai ở phía sau nheo hai lông mày, chạy đi nhặt lại bóng, không kiên nhẫn bước nhanh tới, túm lấy cổ tay Dương Đình Phong kéo trở về, lúng ta lúng túng.

- Cái kia... khi này ở phòng vệ sinh, cậu nói vậy là có ý gì?

Dương Đình Phong chán nản thở dài, dùng khuỷu tay hất nhẹ bàn tay Mạch Quai, hờ hững nói. Bạn đang ?

- Cậu muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ.

- Tôi chính là không hiểu nên mới hỏi cậu chứ. Uy, nếu là như vậy, cậu không phải là căm ghét Tiểu Tinh đi? - Mạch Quai không dễ dàng bỏ cuộc nhanh như vậy, kiên quyết hỏi đối phương cho ra lẽ.

- Tôi vì cái gì phải ghét cậu ta?

- Vậy thì tôi yên tâm.

Mạch Quai vừa nói xong, Dương Đình Phong cho hai tay vào túi áo khoác, lãnh đạm xoay người có ý định rời đi, lại bị người nọ một lần nữa kéo trở về, nhìn bộ dạng khép nép đầy khó hiểu của đối phương.

- Tôi... tôi xin lỗi.

Thoảng chốc Dương Đình Phong cả kinh mở lớn mắt, y vừa rồi chính là không nghe nhầm đi.

- Ban này là tôi lớn tiếng, còn có... tùy tiện đánh cậu nữa. - Nhắc tới đây Mạch Quai thiếu chút nữa quên mất, vội vàng nhìn sang vết bầm tím bên khố miệng Dương Đình Phong, ngón tay thon dài chạm nhẹ lên vết sưng, chạm đến chỗ đau của Dương Đình Phong, không khỏi xít xoa kêu lên một tiếng.

Mạch Quai ngừng lại động tác, cảm thấy tình huống hiện tại dường như có điểm không đúng đắn, nuốt nước miếng, chậm rãi giương mắt nhìn lên, lại là cái ánh mắt không tiêu cự ấy, lạnh đến sống lưng, thần kinh

trong vô thức tê dại run rẩy, Mạch Quai rút tay trở về, bất thành lĩnh bị Dương Đình Phong chụp lấy cổ tay hần, lạnh lùng nói.

- Đừng bao giờ ở trước mặt tôi thân mật với cậu ta. Đến khi đó đừng trách tôi độc ác.

Mạch Quai rút rờ đưa mắt nhìn xung quanh, hung hăng buông tay Dương Đình Phong, thấp giọng nói.

- Chuyện đó thì có can hệ gì với cậu?

- Đừng nhiều lời. Còn không, tôi sẽ giết cậu. - Dương Đình Phong đe dọa ném một câu, thu ánh mắt, lạnh lùng bước qua Mạch Quai.

Mà Mạch Quai từ nãy đến giờ vẫn không hiểu một chút mô tê gì, cũng không muốn nghĩ nhiều, liền thất tha thất thểu đi tới chỗ Hứa Tinh, ngã đầu vào bờ vai nhỏ gầy của thiếu niên, nặng nề thở dài.

- Tiểu Tinh~.

- Ân, làm sao vậy?

- Cậu cảm thấy Dương Đình Phong như thế nào? - Mạch Quai hai mắt đắm chiêu nhìn về phía trước, dùng tóc cọ cọ vào hóm cổ Hứa Tinh.

- Mình thấy cậu ấy học rất giỏi, trầm tính, nhưng là một người tốt. - Hứa Tinh trong đầu liệt kê hết những đặc điểm của Dương Đình Phong, thành thật trả lời.

- Cậu nghĩ vậy sao? Mình thì cảm thấy cậu ta thực sự kỳ quái, rất khó hiểu. - Ôm lấy cánh tay Hứa Tinh, Mạch Quai làm ra bộ dạng nũng nịu nói.

- Vì cái gì?

- Cậu nói, có ai như cậu ta không, miệng nói một việc, mà hành động lại là một việc, như thế là có ý gì?

- Cậu đang để ý Phong sao?

Bị thiếu niên đột ngột hỏi một câu, Mạch Quai cả người chấn động ngồi bật dậy, cao giọng quát.

- Mình vì cái gì phải để ý đến cậu ta, Tiểu Tinh, mình chỉ thích mỗi cậu thôi. - Nói đến đây lại lập tức im bật, lúng túng cúi thấp đầu.

Hứa Tinh không nói gì, chỉ im lặng gương gao mỉm cười, Mạch Quai ngồi bên cạnh cũng không lên tiếng nữa, ngã đầu tựa vào bờ vai thiếu niên, mệt mỏi đánh một giấc.

===== HẾT CHƯƠNG 6 =====

7. Chương 7

Bên ngoài trời bắt đầu đổ mưa, thời điểm dùng bữa trưa cũng vừa vặn đến, học sinh tập trung đông đúc ở căn tin trường, ồn ào náo nhiệt. Hoàn Thư kéo Tiểu Nhân giành vị trí xếp hàng, chưa đầy một phút đã len lỏi lên phía trước, hăng hái gọi đồ ăn, Mạch Quai đứng bên ngoài chăm chú bấm điện thoại, cũng không phải không để ý đến hai "cô nương" kia, bĩu môi dưới lắc đầu bái phục, lại tiếp tục dán mắt vào màn hình.

- Uy, cậu không gọi đồ ăn sao. Đang nhắn tin cho ai đấy? Bạn gái à? - Hoàn Thư và Tiểu Nhân gọi đồ ăn xong, vừa vặn đi tới đã nhìn thấy người nọ thủy chung ôm điện thoại từ nãy đến giờ, ngữ điệu giễu cợt nói.

- Bạn gái cái đầu cậu ý. Tôi qua bên đó đây. - Mạch Quai tính vung tay tặng một cú lên đầu Hoàn Thư, vẫn là hạ tay xuống, cho điện thoại vào túi quần, bước qua quầy thức ăn.

Thức ăn được trưng bày thành hàng dài trên bàn, đặc biệt hấp dẫn hai con mắt Mạch Quai, tay cầm khay và thìa, đi tới đi lui vẫn không biết nên chọn cái nào cho thỏa đáng, Mạch Quai giương hai mắt to tròn nhìn cô đầu bếp, dùng giọng điệu nịnh hót.

- Dì, có thể cho cháu lấy hết mấy cái này được không?

Đầu bếp nhìn Mạch Quai đảo mắt một vòng, nặng lời nói.

- Chỉ được lấy tối đa 3 món thôi, còn để phần cho học sinh khác nữa.

Mạch Quai ủy khuất đặt khay xuống, kéo lấy cánh tay cô đầu bếp lắc qua lắc lại, làm bộ mặt cún con cầu xin.

- Dì thương cháu một chút đi, thực sự đồ ăn dì làm rất rất ngon, cháu muốn ăn hết chỗ này, đi mà dì, nếu không thì cho cháu 5 món, 5 món là được rồi, a?

Cảm thấy đối phương càng lúc càng phiền toái, cô đầu bếp loạn hết cả đầu, một phen kéo tay Mạch Quai ra, bắt đặc dĩ lên tiếng.

- Hảo a hảo a, cậu phiền quá! Lấy đi!

Mạch Quai khanh khách cười rộ lên, nụ cười của hắn lại rất cuốn hút, Dương Đình Phong ngay lúc đi tới kịp thời chứng kiến khung cảnh ấy, không khỏi ngây người một lúc, khay đồ ăn trên tay thiếu chút nữa đánh rơi xuống đất, cũng may đám nữ sinh ở phía sau không ngừng nhìn y reo hò náo loạn, Dương Đình Phong rất nhanh đem suy nghĩ kia đánh tuột ra sau, đi tới gọi thức uống, bưng khay đồ ăn tìm được vị trí ưng ý ngồi xuống.

Mạch Quai đang tìm chỗ ngồi, bị đám nữ sinh đột nhiên chạy loạn về phía Dương Đình Phong đụng phải, miệng chặc chặc hai tiếng, bước tới chỗ Hoàn Thụ và Tiểu Nhân đang "bà tám" với bạn học ở lớp khác.

- Uy, tìm được chỗ ngồi chưa vậy?

- Xùy, đàn ông con trai mà cứ bám theo đám con gái bọn tôi hoài vậy, tự thân tìm chỗ ngồi đi! - Tiểu Nhân xua tay tùy tiện trả lời, không để ý đến hắn nữa, tiếp tục quay sang cuộc trò chuyện.

Mạch Quai bị làm cho sinh khí, gằn giọng quát.

- Này, tôi vì cái gì phải bám theo hai người, đừng có nói với tôi một lát hai cậu cũng hòa theo bọn người kia đi tới chỗ Dương Đình Phong đấy nhá!

Hoàn Thụ và Tiểu Nhân hết lời nói với hắn, hừ lạnh một tiếng, nương theo bàn ăn của Dương Đình Phong đang được đám nữ sinh vây quanh nhìn sang, bĩu môi nói.- Người ta nổi tiếng thì được nhiều người theo đuổi là phải thôi. Sao vậy? Cậu ganh tị à?

- Tôi? Ganh tị với cậu ta? Hai cậu bị vi rút ăn hết não rồi à? Thực sự tôi cũng không hiểu nổi đám con gái các người, cậu ta có chỗ nào mà lại được yêu thích như thế chứ, cả ngày chỉ ôm lấy ba cái cuốn sách vụ án pháp luật vớ vẩn, mặt thì lúc nào cũng đờ như khúc gỗ, thích chỗ nào chứ? - Mạch Quai vừa nói vừa lườm sang Dương Đình Phong một cái, nháy mắt nhìn ra lời nói có điểm hoang mang.

- Uy, cậu thật lạc hậu, cái này người ta gọi là... lạnh lùng đó. Yên tâm, chỉ cần ngày nào cậu cũng lạnh lùng như cậu ấy, thảo nào cũng sẽ có người theo đuổi cậu. - Hoàn Thụ vỗ mạnh vào lưng Mạch Quai, cho hắn vài lời cổ vũ tinh thần, nụ cười khiến người khác phải sồn gai ốc.

- Ai theo đuổi tôi? - Mạch Quai nheo chặt hai lông mày.

- Đấy, bà cô đầu bếp đấy. Chúc may mắn a. - Nói xong Hoàn Thụ và Tiểu Nhân đắc ý cười lớn, nhanh chóng bưng khay đồ ăn chạy mất bóng dáng.

- Cậu! - Cổ nén cơn giận trong lòng, Mạch Quai thở dốc nhìn thân ảnh Dương Đình Phong ở phía trước, hừ lạnh một tiếng, cầm khay thức ăn ngồi ở cuối dãy.

Không biết hôm nay dở chứng gì, Mạch Quai từ suốt bữa ăn hung hăng cho một nắm thức ăn đưa vào miệng nhai ngấu nghiến, hai tay cầm hai đùi gà to tướng liềm mạng cắn xé, cơ hồ muốn đem phần ăn của mình trút hết mọi giận dữ của hắn.

Mắt Mạch Quai lại nhìn sang chỗ ngồi của Dương Đình Phong, y bộ dạng điềm đạm chăm chú dùng bữa, mà đám nữ sinh lại mồm mép luyên thuyên muốn bắt chuyện cùng y. Mạch Quai ngồi bên này siết chặt đôi đũa trong tay, miệng lẩm bẩm.

- Thực sự chẳng khác gì mấy con ruồi bám lấy thức ăn đã ôi thiu. Tôi đây cũng không phải không đẹp trai, vừa tốt bụng lại vừa phong độ, ít nhiều cũng có khuyết điểm là nổi giận vô cớ mà thôi. Bất quá, nói như thế

nào vẫn là tôi tốt hơn cậu ta gấp trăm lần. - Tự an ủi chính mình, Mạch Quai đặc ý gật đầu, một lần lại một lần cho cả ngụm thức ăn nhét hết vào miệng, kết quả lại thành ra hai bên má phình to như cái trống, nhìn qua có điểm vô cùng nực cười.

- Đồ heo mập.

- Khụ... khụ. - Bị thanh âm một người bất thành linh truyền đến, Mạch Quai suýt chút nữa phọt cơm ra ngoài, một bên cổ nén nhịn xuống, thức ăn nghiền nghẹn ở cổ họng, tay vỗ lấy ngực, vừa ho khan vừa ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên không sai chính là Dương Đình Phong.

- Cái gì?

Dương Đình Phong không nói, đem khay đồ ăn đặt lên bàn, kéo ghế ngồi xuống đối diện Mạch Quai. Mạch Quai lúc này không có hứng thú ăn uống nữa, vụng về lấy khăn giấy lau sơ qua miệng, nhìn Dương Đình Phong cười cười lấy lệ, liền cầm khay thức ăn đứng dậy toan tính bỏ đi.

- Cậu muốn đi đâu? - Dương Đình Phong chống khuỷu tay lên bàn, lạnh lùng nói.

- Đi đâu kệ tôi, chỉ cần không nhìn thấy bản mặt của cậu. - Lời nói chỉ vừa kịp dứt, Mạch Quai bị Dương Đình Phong kéo ngược trở về, trong giây lát hần đã ổn định ngồi xuống bên cạnh y. - Tôi cho phép cậu đi sao? - Dương Đình Phong nhàn nhạt hỏi.

- Cậu có quyền đó sao? - Mạch Quai ngay lập tức phản bác lại một câu.

- Ngồi yên đó cho tôi. - Lại đưa tay nắm chặt lấy bàn tay Mạch Quai, tay còn lại cầm lấy đũa gấp thức ăn lên miệng.

Mạch Quai một bên ra sức giãy dụa, hậu quả vẫn không có tác dụng gì, hần chán nản hừ lạnh, trầm mặc nhìn sang biểu tình của Dương Đình Phong, thờ ơ hỏi.

- Mà đột nhiên qua đây ngồi là có ý gì?

- Ở đây tránh ồn ào. - Dương Đình Phong không có ý định ngắt đầu, đồng thời trả lời.

Mạch Quai nhếch môi cười bất mãn, một phen đem tay Dương Đình Phong gạt mạnh một cái, cao giọng quát.

- Vậy ra cậu muốn qua đây làm tôi bẽ mặt nữa sao?

- Làm sao? Không muốn cùng tôi ăn trưa? - Dương Đình Phong ngừng một lúc, quay sang nhìn hần, lạnh nhạt hỏi.

- Phí lời. Đừng ở đó làm tôi nổi giận a, cậu thừa biết tôi không ưa gì cậu rồi còn hỏi.

- Sao cũng được. - Dương Đình Phong không để ý tới, lãnh đạm nói một câu ngắn gọn, lại nhớ đến một chuyện, vô thức hỏi.

- Phải rồi, Tiểu Tinh của cậu đâu?

- Cậu ấy mang theo đồ ăn, không xuống đây dùng cơm cùng bọn tôi.

- Ừm. - Dương Đình Phong gật đầu đã biết, tiếp tục dùng bữa cơm đang dở của mình.

Mạch Quai lẩm bẩm trong miệng nói gì đó, không muốn cùng người nợ đầu khẩu nữa, bất đắc dĩ kéo đĩa thức ăn qua, cầm đôi đũa giậm giậm miếng thịt nạc trên đĩa, không khí lúc này đột nhiên có điểm khác thường, Mạch Quai nheo hai mắt, lập tức ngẩng đầu nhìn lên, đám nữ sinh nợ đứng ở trước bàn hai mắt chớp chớp nhìn hần, bộ dạng ra vẻ cầu xin muốn hần sớm rời đi.

- Nhìn cái gì? Muốn ngắm trai thì biến qua kia! - Liền cúi gắt quát tháo, cả căn tin không khỏi tò mò ngoái đầu nhìn chăm chăm vào hần.

Đám nữ sinh bị làm cho một phen hoảng sợ, ngậm ngùi bước nhanh bước chậm rời đi chỗ khác, hai mắt cũng không quên dõi hoài nhìn sang Dương Đình Phong, lại bất giác cặp mắt bừng bừng sát khí của người nợ, không dám quay đầu lại nữa, nhanh như chớp chạy đi.

Mạch Quai phiền toái thở dài một tiếng, lúc này mới phát giác có ánh mắt đang nhắm thẳng vào mình, liền quay đầu nhìn qua, Dương Đình Phong miệng nhếch lên một đường cong quyến rũ, tay chống lên đầu, bội phục nhìn hắn.

- Bà chẳng như cậu cũng thật ghê ghớm.

- Con mẹ nó cậu vừa nói cái gì!? - Cơn giận đột nhiên bộc phát, Mạch Quai muốn tìm một vật phát tiết, tầm mắt trong vô thức nhìn thấy cái nĩa trên bàn, liền vơ lấy giơ lên không trung hăm dọa.

Dương Đình Phong không nói, chỉ lắc đầu bật cười thành tiếng, mà nụ cười kia căn bản làm cho Mạch Quai điều đứng ở một chỗ, xem ra người nọ không hẳn là khúc gỗ như mình từng suy đoán, Mạch Quai trong đầu thầm nghĩ như vậy, chậm rãi hạ nĩa xuống, quay sang dùng phần cơm của mình, thỉnh thoảng cũng không quên liếc mắt nhìn Dương Đình Phong một cái, lại vô tình bị người nọ phát hiện, liền nhanh chóng thu tầm mắt, không dám nhìn tới nữa. Bên ngoài trời đã tạnh mưa, nắng vàng xuyên qua cửa sổ chiếu rọi sưởi ấm phòng học, khí trời thật phần hoàn hảo, tựa như một dự báo sự việc tốt đẹp sắp sửa xảy đến. Tiết học trở lại, học sinh ổn định vào chỗ ngồi, hiệu trưởng Ninh lúc này đột ngột bước vào lớp, thông báo cho mọi người.

- Thầy có tin vui cho các em đây. Hai tuần nữa trường của chúng ta sẽ tổ chức một chuyến du lịch tới Hawaii do trường và ban cán bộ Sở tài trợ.

Quả nhiên thời tiết đã dự đoán tất cả, cả lớp ai cũng không thể tin vào tai mình, từng tiếng reo hò đầy phấn khích làm náo loạn cả phòng học, ngay cả Hoàn Thư và Tiểu Nhân cũng không ngừng la hét.

- Tất cả chúng ta ai cũng có cơ hội dẫn theo một người bạn đi cùng, nếu là cựu học sinh thì càng tốt, quan trọng là phải biết giữ ý thức.

- Vâng!!

- Được rồi, thầy chỉ thông báo như vậy thôi. Tuần sau nhà trường sẽ nói rõ hơn về chuyến đi này, chào các em. - Thầy hiệu trưởng từ tốn nở nụ cười, liền xoay người rời khỏi lớp.

Mạch Quai tai đang đeo headphone, Tiểu Nhân bất thành linh quay xuống nhe răng cười ha hả, Mạch Quai chau mày lại, bỏ headphone xuống, Tiểu Nhân hai mắt đầy âm hiểm nhìn hắn.

- Uy, đây không phải là chuyến đi tầm thường nha. Là Hawaii đó, cậu không định lợi dụng thời điểm này mà ở bên cạnh lấy lòng Tiểu Tinh sao?

Mạch Quai âm thầm tính toán trong đầu, đưa tay vuốt vuốt cằm mình, lén lút đưa mắt nhìn sang thân ảnh nhỏ gầy của Hứa Tinh, nhếch miệng cười.

- Chuyện đó không cần cậu quản, tôi đã có biện pháp.

- Ai nha, cậu cũng thật chu đáo. Phải rồi, cậu có dự định rủ thêm ai đi cùng không? . - Tiểu Nhân đẩy đẩy cánh tay Mạch Quai cười tà, cao hứng hỏi một câu.

- Hiện tại hẳn là có. Tôi có quen một đàn chị ở Nga, nghe bảo tuần này chị ấy về đây chơi, có lẽ tôi sẽ mời chị ấy đi cùng cho vui, khi đó tôi sẽ giới thiệu cho hai cậu.

- OK. - Tiểu Nhân nói xong, cô giáo chủ nhiệm cũng vừa vặn bước vào lớp, học sinh liền đứng dậy chào hỏi, tiết học vẫn như thường lệ bắt đầu.

Buổi tối ở căn hộ, Dương Đình Phong ngồi ở bàn học làm bài tập, hai mắt đeo kính không tròng, năm ngón tay tinh tế cầm bút không ngừng viết lách, bộ dạng hết sức chuyên chú. Điện thoại đang sạc trên đầu giường vang lên, Dương Đình Phong ngừng động tác, cởi kính ra, đi tới đầu giường rút dây sạc, cầm điện thoại lên, màn hình hiện lên dòng chữ "Cha đang gọi", Dương Đình Phong cong khóe miệng, nhấn nút trả lời.

- Cha.

- Phong, bên đó thế nào rồi? - Thanh âm bên đầu dây mang theo chút mỏi mệt của phụ thân, Dương Đình Phong ngồi trên giường, có lẽ nói.

- Cũng ổn. Còn cha, sức khỏe thế nào?

- Công việc ở bên đây khá bận rộn. Thỉnh thoảng hơi nhứt đầu. Việc học của con vẫn như cũ chứ? - Cha ngoài ý muốn trả lời, nhàn nhạt cười trấn an Dương Đình Phong, liền đổi chủ đề.

- Vẫn như cũ. - Dương Đình Phong hạ giọng nói.

- Tốt. Bất quá thỉnh thoảng con nên dành thời gian thư giãn một chút. - Cha vẫn không yên tâm nhắc nhở.

- Con vẫn thường mua sách về đọc, cha đừng lo. Vốn dĩ, không phải cha cũng như vậy sao? - Dương Đình Phong đứng dậy, sải bước đi quanh mép giường.

- Vậy thì đừng noi gương ông già này nữa. Được rồi, cha cúp máy đây, tạm biệt con.

- Vâng. - Nói xong Dương Đình Phong liền cúp điện thoại, mắt vô thức dõi theo bên ngoài cửa sổ khu căn hộ cao cấp, trầm ngâm đứng rất lâu, sau đó đi tới tủ quần áo khoác áo len vào, thuận tay cầm theo áo mưa (aka áo mưa) dự phòng, rời khỏi căn hộ.

Thư viện Đài Loan lúc này đã đóng cửa, Dương Đình Phong đứng bên ngoài thở dài một tiếng, đưa tay nhìn đồng hồ, lại ngó đầu nhìn vào bên trong cửa kính tối đen không lấy một bóng người, còn đang toan tính trở về, thân ảnh quen thuộc từ phía xa chạy tới, tay ôm một chồng truyện tranh, nhìn qua cảm thấy thực phần công kênh.

- Uy, tên bánh bèo, cậu cũng tới đây trả sách sao? - Mạch Quai không ngừng thở dốc, môi trắng bệch không chút huyết, ánh mắt Dương Đình Phong lạnh đậm quét một lượt, lạnh lùng nói.

- Không. Tôi đến đây mượn sách.

- 11 giờ thư viện đã đóng cửa rồi. Cậu tới đây hai ngày rồi mà vẫn quên sao? - Mạch Quai lắc đầu chịu thua, bật cười thành tiếng, tay ôm truyện tranh đi đến thùng thư đặt trước cửa ra vào.

- Thế còn cậu? Tới đây làm gì? - Dương Đình Phong có chút hiếu kỳ, chăm chú nhìn từng động tác của hắn.

- Tôi đến trả sách. - Mạch Quai vừa nói vừa đem một cuốn truyện bỏ vào lỗ ở phía trên thùng thư, sau cảm thấy có điểm gì đó không đúng, giương mắt nhìn lên, lại bắt gặp biểu tình khó hiểu của Dương Đình Phong.

- Nhìn cái gì? Lạ lắm sao? Trả sách thì chỉ cần bỏ sách vào đây thôi.

- Vì cái gì? - Dương Đình Phong hơi chau mày, thuận miệng hỏi.

- Con mẹ nó đầu cậu có vấn đề hả? Uy, đã bánh bèo mà dần độn nữa, tôi không hiểu vì cái gì cậu lại nổi tiếng ở trường như vậy đấy?

- Không biết thì hỏi, việc gì cậu phải ganh tị với tôi. - Dương Đình Phong thở dài, thanh âm trầm thấp nói.

- Ai... ai thèm ganh tị với cậu? Bác Tư thấy thùng thư này bỏ đi thì phí, cho nên mới lắp ở trước cửa, thông một cái ống ở phía sau, chỉ cần bỏ sách vào đây, tự động nó sẽ tuột vào bên trong, ở trong bác Tư cũng đặt sẵn một cái thùng, buổi sáng chỉ cần lấy sách ở trong thùng xếp lại là được. - Mạch Quai đứng ở đó giải thích một tràng, cũng không quên nhìn sang biểu tình Dương Đình Phong, cao giọng nói.

- Hiện tại đã biết chưa? Giải thích với cậu chỉ có phí nước bọt của tôi.

Dương Đình Phong cười nhạt, còn chưa chờ Mạch Quai phản ứng, liền bước tới khuôn chồng truyện tranh trên tay hắn, từ tốn bỏ vào thùng thư. Mạch Quai đứng bên cạnh vẫn chưa hết loạn, chớp chớp mắt nhìn Dương Đình Phong, đợi đến khi mọi chuyện giải quyết xong xuôi, mới lên tiếng.

- Uy, vì cái gì lại giúp tôi?

Dương Đình Phong cho hai tay vào túi áo, nhìn Mạch Quai một lượt, liền thu tầm mắt, lạnh nhạt nói.

- Tôi không giúp cậu. Chỉ muốn thử trả sách là như thế nào thôi.

Mạch Quai ở phía sau lén lút vung tay lên không trung muốn đánh người nọ một cước, nhưng vẫn đề nén cơn giận, giậm chân bước đi, vừa lúc này bên ngoài trời đột nhiên đổ mưa.

===== HẾT CHƯƠNG 7 =====

8. Chương 8

Mạch Quai chỉ vừa rời khỏi mái hiên trước cửa thư viện, gió lạnh bất ngờ thổi đến, từng hạt mưa nặng trĩu rơi xuống bả vai hắn, vừa lạnh vừa buốt, hắn luống cuống quay trở về vị trí cũ, bên ngoài lúc này mưa tuôn xối xả, hàng cây bên đường theo gió lung lay dữ dội, Mạch Quai đứng bên trong không nhìn được rừng mình một cái, quay sang lườm Dương Đình Phong.

- Này, vì cái gì mới thấy bản mặt cậu là trời mưa rồi, gặp cậu chỉ có xui chết tôi.

Dương Đình Phong trên mặt không có biểu tình gì, từ trong áo khoác lấy ra áo nhựa dự phòng, vừa nói.

- Hiện tại ai mới là đàn độn đây? - Liền khoác áo nhựa vào.

- Cậu... cậu vừa nói cái gì?

Dương Đình Phong không nói, dưới làn mưa liên sải bước ra ngoài. Mạch Quai cứng người thở dốc, bàn tay xuyết xoa hai bên cánh tay mình, mưa một lúc nặng hạt, ngoài đường người người hối hả tìm nơi trú mưa. Hắn nhìn đồng hồ, đã hơn 11 giờ tối, hôm nay nếu như xe máy không đột ngột hết xăng, hiện tại cũng chưa phải đến mức đứng ở đây chờ tạnh mưa, quả nhiên là một ngày xui xẻo, Mạch Quai bực dọc nghĩ, vừa lúc phía xa có bóng đen quen thuộc bước tới, Mạch Quai mím môi dưới, ngoảnh đầu không thèm nhìn đến đối phương.

Dương Đình Phong tay cầm áo nhựa đưa tới trước mặt hắn, Mạch Quai vươn tầm mắt nhìn sang, lại nhìn qua vẻ mặt không lấy một tia xúc cảm của Dương Đình Phong, không thành thật nói.

- Không cần.

Dương Đình Phong đảo mắt thờ dài, một phen đem cả người Mạch Quai xoay về phía y, Mạch Quai vẫn chưa hiểu tình hình hiện tại như thế nào, nhìn Dương Đình Phong đem chiếc áo len trên người cởi ra, toan tính mặc vào cho hắn.

- Tôi đã bảo không cần! - Mạch Quai cứng người hít một hơi thật sâu, dưới màn mưa gào lên.

Mà đối với những lời kia Dương Đình Phong căn bản không đủ kiên nhẫn nhường nhịn, hung hăng siết chặt cánh tay Mạch Quai, gằn giọng.

- Im miệng!

Ánh đèn màu cam bên vệ đường rơi xuống, Dương Đình Phong nhận ra Mạch Quai gương mặt có chút trắng thốt, tựa hồ như vừa rồi bị y làm cho dọa sợ, hắn cắn chặt môi, hai mắt đỏ ngầu nhìn sang chỗ khác, im bật không nói gì.

Gió một lúc mạnh hơn, thổi từng hạt mưa tạo thành những làn nước tạt qua mái hiên, Dương Đình Phong đổi chỗ cho Mạch Quai, đem hắn đứng nép vào bên trong, lồng áo len vào người hắn. Mạch Quai đột nhiên cảm thấy cơ thể mình gần như sắp đóng băng, nước mũi từ đầu không ngừng chảy xuống, còn toan tính đưa tay ôm lấy mũi, tiếng hắt hơi ngay lập tức vang lên động địa.

- Ách xì! Ách xì!

Dương Đình Phong đứng trước mặt trầm ngâm không nói, lại đem áo nhựa khoác lên người hắn, vừa lúc người nọ ngẩng mặt lên, Dương Đình Phong gồng mình một cái, dời tầm mắt cố nén nhịn cười, bởi lẽ gương mặt của hắn đều là lấm lem nước mũi.

- Hôm nay vì cái gì lại xui xẻo thế này. - Mạch Quai một tay ôm lấy mũi, miệng lẩm bẩm.

- Đứng động. - Mạch Quai dự tính đem bàn tay chùi lấy nước mũi, bị Dương Đình Phong đột ngột giữ lấy bàn tay hắn. - Chuyện gì? Cậu muốn tôi thế này để làm trò cười cho cậu sao? Tên bánh bèo đáng....

Lời còn chưa nói xong, Dương Đình Phong đột nhiên đưa tay hắt nước mũi trên mặt hắn, vươn tay ra ngoài mái hiên dùng nước mưa rửa sạch tay, lại tiếp tục chùi sạch nước mũi, động tác nhìn qua thập phần ôn nhu. Mà Mạch Quai từ nãy đến giờ một dạng ngây ngốc không chút phản ứng, trong đầu trống rỗng, ngay cả một cử động cũng không có phát sinh.

Dương Đình Phong rửa sạch tay xong, phát hiện Mạch Quai vẫn còn trưng bộ dạng kinh ngạc nhìn mình, thở dài một tiếng, khom người nhặt chiếc ô vừa mới mua về, tung ô che cho cả hai, cầm lấy bàn tay Mạch Quai cho vào túi áo khoác mình để giữ ấm, trầm giọng nói.

- Tôi đưa cậu đi mua thuốc.

Mạch Quai không nói, chỉ trầm mặc gật nhẹ đầu, ngoan ngoãn đi sát bên cạnh Dương Đình Phong, rời khỏi mái hiên. Mưa ở bên ngoài một lúc to hơn, nặng trĩu đổ xuống chiếc ô nhỏ chỉ vừa cho hai người. Đi một đoạn Mạch Quai có để ý, từ đầu đến cuối chính mình không hề dính tí giọt mưa nào, ngẩng đầu nhìn lên, mới phát hiện Dương Đình Phong đem toàn bộ phần ô che cho hắn, thậm chí y cũng dính mưa không ít, liền vươn tay đẩy ô về phía Dương Đình Phong, thấp giọng nói.

- Cậu không mặc áo nhựa, che cho cậu đi.

Dương Đình Phong không trả lời, vẫn là đẩy chiếc ô qua. Mạch Quai không phải không phát hiện, liền dừng cước bộ, phiền toái quát.

- Cậu phiền quá! Cậu đâu phải bà tôi, làm gì phải chăm chút cho tôi nhiều như vậy. Tự lo cho mình đi!

- Gần đến rồi. - Ngắn gọn ném lại một câu, Dương Đình Phong liền cầm lấy cổ tay Mạch Quai kéo đi, không muốn đề cập đến vấn đề kia, Mạch Quai đi bên cạnh thở dài chịu thua, không nhắc tới nữa.

- Uy. - Cảm thấy không khí có chút căng thẳng, Mạch Quai lên tiếng.

Dương Đình Phong không nói, không có nghĩa không nghe thấy hắn.

- Cậu như thế nào lại biết hôm nay trời mưa mà mang theo áo nhựa vậy? Không lẽ... ngày nào đi ra ngoài cậu cũng mang theo bên người?

- Tôi theo dõi dự báo thời tiết, đương nhiên phải đề phòng. - Dương Đình Phong lạnh lùng nói.

Mạch Quai chặc chặc hai tiếng, lắc đầu nhìn y bái phục.

- Cậu chẳng khác gì mấy đàn ông đã lập gia đình rồi vậy, đầu óc của cậu không hề đáng tuổi của cậu tí nào.

- Ừm. - Nói xong, Dương Đình Phong liền rẽ sang bên phải, bước vào một cửa tiệm phía trước.

Mạch Quai dừng cước bộ, nhìn thấy trước mắt là cửa hàng thuốc tây, liền đưa tay vuốt vuốt mũi, bước vào cửa hàng.

- Cảm ơn. - Dương Đình Phong cũng vừa vặn mua xong, đi ra khỏi cửa hàng, ở dưới mái hiên đem vỉ thuốc đưa cho Mạch Quai, nói.

- Của cậu.

Mạch Quai đưa tay lên mặt hắt hơi vài tiếng, vừa hít hít mũi vừa nhận lấy vỉ thuốc, đem hai viên thuốc cho vào miệng, dùng nước miếng làm viên thuốc trôi tuột xuống yết hầu, thở ra vài tiếng. - Cảm ơn cậu. - Hắn nhàn nhạt nói.

Dương Đình Phong vẫn như cũ không lên tiếng, bên ngoài mưa vẫn nặng hạt không ngơi nghỉ, gió lạnh ùa vào khiến Dương Đình Phong hơi lạnh sống lưng, cũng may thân thể nhiệt tốt, không lạnh đến mức phải run cầm cập co rúm ở một chỗ. Lại trộm nhìn sang Mạch Quai đứng ở bên cạnh, hai tay hắn xoa xoa vào nhau, bờ vai run lên từng hồi, hai mắt không tiêu cự nhìn ra ngoài, mở miệng lẩm bẩm vài câu hát.

- "Tôi đang chờ đợi sự trở về của em

Lẽ nào chỉ để đổi lại một câu 'đáng đời' của em

Một người ngẩn ngơ trong tĩnh lặng

Hai người cảnh ngộ bất đồng, chẳng biết làm sao

Một tình yêu tươi đẹp rạn vỡ vì sao lại phai nhạt úa tàn

Những hạt mưa băng giá lạnh tạt vào mặt tôi

Giọt nước mắt ấm cũng hòa tan vào mưa lạnh

Sắc màu trước mắt bỗng nhiên bị phủ mờ

Bóng dáng em vẫn vô tình đeo đẳng bên tôi

.....”

=====

Thấy wattpad có tính năng mới nên gửi cho mọi người nghe bài "Mưa tuyết" mà Mạch Quai vừa hát nhé

^ _ ^

=====

Dương Đình Phong bị tiếng hát của hắn mà trầm mặc lắng nghe, so với ca khúc bản gốc tuy rằng không được sâu sắc cho lắm, nhưng vẫn chứa đựng được thần thái thống khổ mà bài hát đã nói lên, Dương Đình Phong dường như bị lôi cuốn, ở một chỗ thất thần nhìn đắm chiều gương mặt của Mạch Quai, bờ môi nhợt nhạt cất tiếng hát, lông mi rũ xuống che nửa con mắt, thần sắc ảm đạm u buồn.

Mưa vẫn to, gió vẫn thổi, tiếng hát vẫn đều đặn vang lên bên tai, Dương Đình Phong động tâm mắt, để ý mái tóc phía trước của Mạch Quai ướt sũng một mảng, ngón tay không tự giác đưa lên, nhẹ nhàng vén lấy mái tóc, dùng lực trút hết nước xuống.

Tiếng hát một lúc nhỏ dần, sau đó ngừng lại, Mạch Quai mở to hai mắt quay sang nhìn Dương Đình Phong, nuốt nước miếng, tầm mắt chạm tầm mắt, tĩnh lặng đến nặng nề.

Mạch Quai nhìn thật lâu, rốt cuộc bị thu hút bởi ánh mắt lạnh đậm của Dương Đình Phong, phía ngực bên trái vô thức đập bình bịch.

- Ách xì! Ách xì!

Hai tiếng hắt hơi kinh động vang lên, Dương Đình Phong kịp thời nghiêng đầu né tránh, Mạch Quai xấu hổ quay lưng lại hắt nước mũi đi, hai vành tai đỏ ửng cả lên.

- Cậu mang theo ô thì đi về đi, còn muốn ở đây làm tôi bê mặt nữa sao!!? - Liền cả giận trút lên người nọ.

- Cậu xem, có cảm thấy tình huống hiện tại rất quen thuộc không? - Thanh âm Dương Đình Phong đột nhiên ôn nhu đến lạ thường, làm Mạch Quai thiếu chút nữa đem phần ăn trong bụng ngày hôm nay phát tiết cả ra, về mặt khó coi quay sang nhìn Dương Đình Phong, nhìn thấy y mặt không cảm xúc nhìn ra bên ngoài, Mạch Quai nheo hai mắt nhìn theo, không thấy có gì đặc biệt.- Cậu bị điên à, quen chỗ nào chứ?

- Giống trong phim truyền hình trên ti vi đấy. - Dương Đình Phong đưa mắt nhìn sang Mạch Quai, thờ ơ nói.

Mưa lúc này nhỏ dần, từng hạt lách tách rơi trên mái hiên, nước mưa theo men lề trút xuống dưới cống thoát nước. Mạch Quai đưa tay ra kiểm tra, xác nhận bên ngoài đã tạnh mưa hẳn, lại nhìn Dương Đình Phong, khinh khỉnh bĩu môi dưới, dời tầm mắt, nói.

- Cậu thật kỳ quái. Bên ngoài tạnh mưa rồi, tôi về đây, trả cho cậu. - Liền đem áo nhựa trên người cởi ra, ném sang cho Dương Đình Phong, tay cho vào túi áo bước đi, lại bị thanh âm của người nọ gọi trở về.

- Muốn lấy áo của tôi về luôn sao?

Mạch Quai dừng cước bộ, thẳng thốt nhìn lại cơ thể mình, quả nhiên vẫn còn ấp ủ trong chiếc áo len ấm áp của người kia, hắn xấu hổ nhắm chặt hai mắt, mím môi dưới, đem áo len Dương Đình Phong cởi ra, quay lại ném sang cho y, gần giọng khăng định.

- Tôi chính là không cần!

Mạch Quai ném một câu, xoay lưng về phía Dương Đình Phong, đi một đoạn đột nhiên bị người kia kéo lấy cổ tay, đem cơ thể hắn gắt gao ôm trong lồng ngực, hung hăng hạ xuống một nụ hôn. Mạch Quai kinh ngạc trợn hai mắt, hai tay ở trước ngực Dương Đình Phong điên cuồng giãy dụa.

Mà phản ứng kịch liệt của Mạch Quai càng khiến lực đạo của Dương Đình Phong trở nên mãnh liệt hơn, vòng tay ôm xuống thắt lưng hắn, kéo chặt vào bụng. Mạch Quai tâm tư hoảng hốt nghiêng đầu né tránh, lại nghe thấy bên tai truyền đến hơi thở dồn dập của Dương Đình Phong, bờ vai không ngừng run rẩy, môi lại tiếp tục bị hôn xuống.

Mạch Quai cho đến hiện tại đã không còn sức lực kháng cự nụ hôn cuồng nhiệt của Dương Đình Phong, quên cả giấy dựa, mặc cho Dương Đình Phong nhân cơ hội chui đầu lưỡi tiến vào trong khoang miệng, cảm nhận tư vị nóng như lửa đốt kích thích.

Đột nhiên cảm giác đầu lưỡi bị một vật ướt át liếm lấy, Mạch Quai kinh ngạc nheo chặt hai mày, hung hăng đưa răng cắn mạnh môi Dương Đình Phong, mùi máu xông lên, Dương Đình Phong theo phản xạ buông đôi phương, ngón tay thon dài đưa lên môi chạm nhẹ vào chỗ đau.

- Cậu.... Đồ hỗn đản! Biến thái! Tôi ghê tởm cậu! - Mạch Quai đem hết hoảng loạn nói một tràng, trong đầu lại vô thức nhớ đến nụ hôn vừa phát sinh, bên gò má nóng như lửa đốt, liền hung hăng chui lấy môi mình, nhanh như chớp chạy đi mất bóng dáng.

Dương Đình Phong vươn đầu lưỡi liếm vào chỗ sưng bên miệng, ánh mắt lạnh như băng nhìn tấm lưng Mạch Quai đang khuất dần, thần sắc ảm đạm nói.

- Môi cậu rất mềm mại, nhưng lời nói lúc nào cũng sắc bén... Mạch Quai.

Về đến nhà, Mạch Quai liền xông thẳng vào phòng vệ sinh, đi tới bồn rửa mặt, mở vòi nước, hung hăng chà xát môi mình, động tác vụng về cầm lấy bàn chải, trét kem lên, liều mạng cọ sạch khoang miệng cùng lưỡi, không bỏ sót một góc ngách nào.

Đánh răng lần thứ ba, Mạch Quai chậm rãi ngừng động tác, tầm mắt nhìn sâu vào trong gương, không tự giác lại nhớ đến khung cảnh Dương Đình Phong điên cuồng hôn môi, từng hơi thở, đầu lưỡi nóng bỏng, tất cả đều tràn ngập trong đầu hắn.- Dương Đình Phong... cậu ta không phải là gay chứ? - Mạch Quai miệng lẩm bẩm một câu, cau chặt hai mày, lại nói tiếp.

- Không thể nào. - Hắn xoay lưng tựa vào bồn rửa mặt, tay cầm bàn chải cọ cọ hàm răng, chắc một tiếng, âm thầm suy nghĩ.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, đem mọi tâm tư của hắn trôi tuột ra sau, Mạch Quai súc miệng lần cuối, từ bên trong vọng ra ngoài nói.

- Ra ngay!

Đưa khăn lau sạch miệng, nhìn vào gương chỉnh sửa lại mái tóc, Mạch Quai đi ra mở cửa, phía trước là nam nhân hơn 2 năm chưa gặp mặt, Mạch Quai kinh ngạc mở lớn mắt, thấp giọng nói

- Anh hai.

- Tiểu Quai, không vui khi thấy anh hai về sao? - Mạch Tư là anh trai cả trong nhà mà trước đó phụ thân của hắn từng nói đến, Mạch Quai vừa nghe chỉ có lắc đầu mỉm cười, đi ra phòng ngồi xuống giường.

- Nào có chứ. Anh hai ngồi đi.

Mạch Tư dáng người cao ráo khỏe mạnh, so với em trai nhiều khi xấp xỉ bằng Dương Đình Phong, hiện tại đã 27 tuổi, lần này trở về nhà là muốn ăn mừng năm mới sắp đến với gia đình, sẵn tiện đem con dâu tương lai theo về cùng để giới thiệu, cho nên tâm tình có chút cao hứng.

- Chỉ mới 2 năm thôi đã cao như vậy rồi. Tiểu Quai của anh không còn nhỏ nữa. - Mạch Tư thuận tay xoa đầu Mạch Quai, cười nói.

- Anh hai cũng sắp kết hôn rồi, không định ra mắt chị dâu cho em xem sao? - Mạch Quai cười trừ, đẩy cánh tay Mạch Tư đá lông mày.

- đương nhiên. Bất quá chị dâu còn chưa sẵn sàng, hắn đến ngày mai gia đình chúng ta cùng tụ họp trò chuyện cùng nhau luôn.

- Vậy chị ấy hiện tại ở đâu?

- Ở khách sạn. - Mạch Tư nhàn nhạt thở dài, chống tay lên giường nói.
 - Vậy là anh hai không thể ngủ cùng với em? - Mạch Quai ủy khuất nói.
 - Thằng nhóc này, lớn như vậy còn muốn ngủ với anh? - Mạch Tư ha hả cười, đưa tay gõ nhẹ vào đầu hấn, ngã lưng nằm trên giường.
 - Cũng hai năm rồi còn gì. Haizz, anh hai? - Mạch Quai nặng nề thở dài, thần sắc u buồn nhìn xuống chân mình.
 - Chuyện gì? - Mạch Tư nhận ra thanh âm người nọ có điểm bất thường, chau mày hỏi.
 - Ba mẹ... không còn hòa đồng như trước được nữa.
- Mạch Tư rũ mi mắt, trầm mặc một lúc, liền nâng người ngồi dậy.
- Anh biết, anh chỉ mong lần này trở về, nhanh chóng ra mắt con dâu tương lai cho ba mẹ, ba mẹ có thể vì cháu chắt sau này mà hòa đồng một chút.
 - Nhưng căn bản chính là không thể, ba thì dọn ra ngoài ở, mẹ thì cả ngày ra ngoài bôn ba công việc, bà ngoại thì mất, anh hai lại sắp kết hôn, em ở căn nhà này chỉ bằng chết đi cho rồi. - Nói đến đây Mạch Quai không kiềm được nghẹn ngào rơi lệ, nhắm nghiền hai mắt khóc thành tiếng.
 - Ngoan, đừng khóc. - Mạch Tư ngồi bên cạnh đau lòng nhìn hấn, đem hấn ôm vào trong ngực, bàn tay cao thấp vỗ về lưng hấn.
 - Ba mẹ chưa bao giờ quan tâm tới chúng ta cả. - Mạch Quai vươn tay chùi sạch nước mắt, uất ức nói.
 - Nhưng mà bà ngoại quan tâm chúng ta, còn có anh quan tâm em nữa, không phải sao? - Mạch Tư chậm rãi buông Mạch Quai, ôn nhu nở nụ cười trấn an.
 - Xùy, anh hai sắp kết hôn rồi, thằng nhóc này ai thèm quan tâm nữa chứ!
 - Hảo a hảo a, ngày mai sau khi gặp chị dâu, em nhất định sẽ thích chị ấy.
 - Thật không? - Mạch Quai nghẹn nghẹn một chút, giương hai mắt xác nhận.
 - Thật. Được rồi, nhưng mà anh hỏi em, khuya như vậy còn ra ngoài làm cái gì? Em đã đi đâu? - Mạch Tư buổi tối từ khách sạn ra ngoài muốn về nhà tạo bất ngờ cho em trai, cư nhiên lại không thấy một bóng người nào trong nhà, nhớ đến một chuyện liền hỏi.
 - Em tới thư viện trả sách. Bên ngoài lại đột nhiên trời mưa.... còn có... - Một lần nữa nhớ đến tình huống trở trêu kia, hai vành tai Mạch Quai đỏ như trái cà chua, im bất không nói, mà Mạch Tư ngồi bên cạnh đã sớm phát hiện ra, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

===== HẾT CHƯƠNG 8 =====

9. Chương 9

Mạch Tư còn đang hoài nghi biểu tình của Mạch Quai, lúc này chuông điện thoại đột ngột vang lên, Mạch Tư vỗ vai Mạch Quai đi ra ngoài, cầm điện thoại nghe máy.

- Tuệ Sương, em chưa ngủ sao? - Nghe không lầm người gọi đến hấn là chị dâu của hấn, Mạch Quai ngồi trên giường khẽ cong khóe miệng, sải lưng nằm trên giường, hai mắt thất thần nhìn trần nhà.

Một lúc sau, Mạch Tư đẩy cửa đi vào, Mạch Quai chuyển tầm mắt nhìn sang, hỏi.

- Chị dâu gọi đến sao?
- Ân, anh phải về khách sạn rồi, sáng mai mẹ có hỏi thì bảo anh mới về tối nay, anh đi đây. - Mạch Tư trước khi đi còn không cần dặn vài câu, thấy Mạch Quai không có phản ứng gì, chỉ gật đầu đã biết, liền cầm điện thoại trong tay, ngậm ngùi xoay lưng rồi đi.

Mạch Quai ngồi dậy, đi đến tủ quần áo thay vào bộ đồ ngủ, tắt đèn leo lên giường, suốt cả buổi tối cơn sốt vẫn không có gì tiến triển, hửng đến sáng ngày hôm sau đến trường, ôm cả hộp khăn giấy đem vào lớp, Hoàn Thư và Tiểu Nhân buồn cười nói.

- Uy, bị cảm mạo tại sao không ở nhà nằm nghỉ đi, chăm chỉ tới lớp thế?

- Mặc kệ tôi. - Mạch Quai không ngẩng đầu nhìn tới, đem khăn giấy liều mạng hỉ nước mũi, nặng nề thở ra một tiếng, liền ngã gục xuống bàn.

Hứa Tinh ngồi bên cạnh lo lắng quan sát gương mặt tái nhợt của hắn, tay chạm lên vầng trán nóng như lửa đốt, nhẹ giọng nói.

- Mạch Quai, cậu nên nghỉ ngơi đi, một lát mình sẽ xin phép giúp cậu.

Được thiếu niên quan tâm lo lắng, tâm tình Mạch Quai vui vẻ một chút, nhưng cơn cảm cúm phiền toái khiến hắn không cách nào nâng người ngồi dậy, chặt vật hờ lạnh một tiếng, thật sự cảm thấy có chút yếu đuối nhàm chán.

- Mình không sao... ách xì! Ách xì!

Hai tiếng hắt hơi cuối cùng nghèn nghẹn phát ra, Mạch Quai thống khổ ôm lấy mũi, cầm một chùm khăn giấy lên hỉ sạch nước mũi, thanh âm dường như có điểm khàn đặc.

- Tiểu Tinh... cảm ơn cậu.

Chuông reo vào học, cả lớp tập trung ổn định về chỗ ngồi, thầy Toán bước vào lớp, tầm mắt liền trùm lên thân ảnh vã vĩa của Mạch Quai, sắc mặt khó coi nhìn hắn, cầm cây thước gỗ mạnh lên bàn quát.

- Trò kia! Vào tiết rồi còn nằm là sao!?

Mạch Quai không có ý định trả lời, vẫn như cũ gục đầu xuống bàn. Phát hiện "Quả bom đại bác" kia thần sắc có dấu hiệu chuyển biến, cả lớp lo sợ đổ dồn ánh mắt lên Mạch Quai, Dương Đình Phong đang đọc sách cũng liền đặt sách xuống, xoay người lại, chau mày nhìn.

- Được lắm, hôm nay đừng trách tôi không ra tay với em. - Thầy Toán đem bọc phát nhin xuống, cầm cây thước đi xuống dưới lớp, Dương Đình Phong vừa kịp đưa tay chặn đường, đứng dậy nói.

- Cậu ta bị sốt, mong thầy thông cảm. - Liền đứng dậy đi xuống chỗ Mạch Quai, đưa tay gõ nhẹ vai hắn.

- Mạch Quai. Mạch Quai.

Nhìn người nọ không có điểm phản ứng, Hoàn Thư và Tiểu Nhân cũng sợ hãi gọi theo, Mạch Quai chỉ ừ hử vài tiếng, sau đó im bặt không nói gì. Dương Đình Phong thở dài, đem khăn giấy trên tay Mạch Quai bỏ sang một bên, vòng cánh tay hắn ôm lấy cổ mình, khom người vác hắn lên lưng, liền công hắn đi tới phòng y tế. - Ách xì! - Vừa nằm xuống giường, Mạch Quai liều mạng hắt hơi dữ dội, hươ hươ tay xung quanh muốn tìm khăn giấy, lại nhìn thấy gương mặt lạnh như băng của Dương Đình Phong, suy yếu dùng chân đẩy y ra, nửa có nửa không nói.

- Ra ngoài.

Dương Đình Phong không nói, ngồi xuống giường, vươn tay chạm lên bên má Mạch Quai, nóng hừng hực, hạ giọng nói.

- Đã uống thuốc chưa?

- Rồi. - Mạch Quai ngoảnh mặt, suy yếu đáp lại.

Dương Đình Phong trầm mặc, ánh mắt quét qua quanh giường, cuối cùng dừng lại ở tấm chăn mỏng đặt dưới chân Mạch Quai, liền cầm lấy tung chăn ra, đắp lên người hắn. Mạch Quai giữ cổ tay Dương Đình Phong, cau chặt hai mày.

- Tôi mượn cậu làm những việc này sao?

Dương Đình Phong vẫn như cũ không trả lời, một phen đem bàn tay Mạch Quai đặt ngay ngấn trên bụng, vươn tằm chần đắp ngang bả vai hắn, động tác ôn nhu đến lạ thường. Mạch Quai nằm trên giường khó hiểu nhìn Dương Đình Phong, tâm tư phức tạp không thể giải đáp, rốt cuộc không nhin được lên tiếng.

- Uy, tôi hỏi cậu, vì cái gì hôm qua lại đột nhiên hôn tôi?

Lúc này Dương Đình Phong mới có phản ứng, hai mắt không tiêu cự nhìn chăm chăm Mạch Quai, ngữ điệu trầm thấp nói.

- Làm sao? Cậu chán ghét nó?

- Cậu thật kỳ quái, cũng may tôi không phải là nữ nhân, nếu không, tôi đã đem cậu giao cho cảnh sát rồi, biến thái!

Mạch Quai vừa nói xong, đột nhiên Dương Đình Phong cúi xuống ghé sát vào tai hắn, liền luồng cuống né tránh, lại nghe thấy bên tai truyền đến thanh âm của người nọ.

- Không phải cậu rất thích sao? Đồng-tính-luyến-ái.

Mạch Quai kinh ngạc tròn to hai mắt, tức tối nắm lấy cổ áo Dương Đình Phong, gằn giọng.

- Cậu vừa nói cái gì!?

Dương Đình Phong không trả lời, trực tiếp cúi xuống hôn lên cánh môi Mạch Quai, tay giữ chặt hai cổ tay hắn, chân đè lên thân thể hắn, Mạch Quai kinh hãi, một bên ra sức giãy dụa cho bằng được, phát hiện chính mình bị Dương Đình Phong gắt gao ôm vào lòng.

- Ân... ha... - Dương Đình Phong đổi vị trí, nghiêng đầu sang bên phải tiếp nhận cánh môi mềm mại, lại nghiêng sang bên trái tham lam mút bờ môi tái nhợt, động tác càng lúc càng cuồng dã, Mạch Quai một chút cũng không có cơ hội né tránh, hô hấp bị bóp chặt, căn bản không có đường lui.

Dương Đình Phong rời khỏi môi hắn, hơi thở dồn dập phả vào nhau, Mạch Quai nhắm nghiền hai mắt, suy yếu hô hấp, khàn khàn nói.

- Tôi... phải giết chết cậu. - Lại càng nói, Dương Đình Phong tiếp tục hạ xuống nụ hôn sâu, đầu lưỡi bá đạo tấn công vào trong khoang miệng, điên cuồng dây dưa, điên cuồng xâm chiếm, Mạch Quai hơi thở hỗn loạn mà ra sức giãy dụa, cuối cùng bị hôn đến đầu óc choáng váng, hai tay nổi lông, mặc kệ động tác của đối phương tra tấn khoang miệng.

Dương Đình Phong ở trên môi Mạch Quai tàn sát bừa bãi, càn quấy đầu lưỡi hắn từ trên xuống dưới, mút lấy, lại kéo vào, ngăn không được nước bọt trào ra, Mạch Quai tìm mọi cách né tránh, cảm thấy người này quả thật điên rồi, trong thâm tâm tức giận đến nhường nào, chỉ hận bản thân không còn sức lực để kháng cự. Dương Đình Phong nhả ra đầu lưỡi Mạch Quai, lại tiếp tục cuốn lấy, hôn đến mê loạn, nước bọt theo khoe miệng hai người chảy xuống, chiếc cảm ướt đầm, tiếng nước nhóp nhép theo hai phiến môi không ngừng vang lên, Mạch Quai vừa bực vừa thẹn, tim đập cuồng loạn, nhưng tứ chi lại mềm nhũn.

- Ah! Hộc... hộc. - Nụ hôn dài đến hơn ngàn thế kỷ, Dương Đình Phong buông môi Mạch Quai, cả hai liền liền mạng thở dốc, hơi thở nam nhân tràn ngập, môi Mạch Quai bị hôn đến sưng đỏ, đôi môi tái nhợt hiện tại vừa ướt đầm vừa lưu lại những sợ chỉ bạc trong suốt.

Dương Đình Phong lại tiếp tục vây hãm, cúi xuống hôn lên cổ Mạch Quai, Mạch Quai cứng đờ người, tay nắm chặt tóc Dương Đình Phong kéo ra, dùng hết sức lực ngồi dậy, đột nhiên bị một lực lớn áp tới, thân thể lập tức bị Dương Đình Phong đè xuống giường, tiếng thở gấp gấp dồn dập trên người Mạch Quai, đem áo hắn vén lên cao, lộ ra hai núm vú hồng nhạt nháy cảm, cúi xuống điên cuồng mút lấy.

- Mẹ kiếp! Đồ ghê tởm! Mau buông tôi ra!

- Cậu còn nói, tôi lập tức thả cậu! - Dương Đình Phong đột nhiên trở mặt, hung tợn gằn giọng.

- Con mẹ nó cậu điên rồi! Cút! - Mạch Quai hai mắt nổi lên gân đỏ, một phen vung tay giáng xuống nắm đấm trên mặt Dương Đình Phong, cho rằng cú đánh đau này Dương Đình Phong sẽ buông mình ra, nhưng ngược lại y lại không có bất kỳ phản ứng nào, lạnh như băng nhìn hắn, trầm giọng nói.

- Vậy ra cậu nghĩ rằng, một ngày nào đó cậu và Tiểu Tinh sẽ làm loại chuyện này sao?

Dương Đình Phong vừa dứt lời, không biết rằng Mạch Quai ở dưới đang phần nộ nhìn y, không ngừng thở dốc, hung hăng đá Dương Đình Phong một cước, điên cuồng đánh xuống, vừa gào lên.

- Khốn nạn! Ai cho phép cậu nói Tiểu Tinh như vậy hả!? - Dương Đình Phong cái gì cũng không phản kháng, bị đánh đến mặt mũi bầm dập, Mạch Quai đánh đã, liền buông Dương Đình Phong, đứng phắt dậy thở dốc, tròng mắt nói.

- Loại người như cậu, tôi cảm hận đến chết. - Nói xong Mạch Quai hùng hổ bước ra ngoài.

Dương Đình Phong chật vật ngồi dậy, mu bàn tay chạm nhẹ lên vết thương trên mặt, ánh mắt không tiêu cự nhìn về cánh cửa, rũ mi mắt, thần sắc biến đổi.

- Cậu yêu Hứa Tinh đến như vậy sao? - Dương Đình Phong tự mình cười nhạt một tiếng, chậm rãi đứng dậy, đi về lớp.

Buổi tối, Mạch Quai trở về nhà, đi vào phòng khách đã nhìn thấy mọi người tập trung đông đủ ở đây, Mạch Tư đứng dậy xách ba lô giúp hắn, kéo hắn ngồi xuống, đưa tay chỉ về nữ nhân ngồi phía trước.

- Tiểu Quai, lại đây, đây là chị dâu của em, Tuệ Sương.

Mạch Quai ở một chỗ ngây ngốc đánh giá, Tuệ Sương, chị dâu của hắn, gương mặt góc cạnh xinh đẹp, chiếc váy đỏ ôm sát cơ thể tôn lên số đo ba vòng tiêu chuẩn của cô. Tuệ Sương nhìn Mạch Quai nở nụ cười, đưa tay ra trước mặt hắn.

- Xin chào, chị là bạn gái của Mạch Tư, anh trai của em.

Mạch Quai ngần ngại bắt tay, tầm mắt lại trườn lên chiếc đuôi trắng nõn của Tuệ Sương, theo bản năng lên tiếng.- Bên ngoài trời lạnh, chị mặc váy ngắn như vậy không cảm thấy lạnh sao?

Mạch Tư đứng bên cạnh gõ nhẹ đầu hắn một cái, Tuệ Sương thấy thế liền đưa tay lên miệng bật cười thành tiếng, nói.

- Cảm ơn em. Anh xem, em trai của anh còn biết những chuyện này, anh đời nào lo lắng cho em chứ?

- Thăng nhóc này chưa gì đã biết lấy lòng chị dâu rồi. - Mạch Tư chịu thua không dám cãi lời, lại quay sang néo hai lỗ tai Mạch Quai.

- Em thấy sao thì nói vậy thôi. - Mạch Quai bĩu môi, kỳ thật ngày hôm nay tâm trạng hắn không tốt, ngay cả đối với Tuệ Sương, chị dâu của hắn cũng không thể mỉm cười nổi, Tuệ Sương ngồi đối diện nghĩ rằng so với chồng sắp cưới có lẽ em trai của anh hơi lạnh lùng một chút, không khỏi âm thầm nở nụ cười, ánh mắt từ đầu đến cuối không thể rời khỏi hình ảnh của Mạch Quai.

Mẹ ngồi trên sofa không có biểu tình gì, lúc này mới lên tiếng.

- Mạch Tư, Tiểu Quai, mẹ có việc phải đến công ty gấp, Tiểu Quai ở nhà nhớ chào đón chị dâu thật hảo. Bác đi đây. - Quay sang Tuệ Sương lấy lệ mỉm cười, chưa đợi bọn họ mở miệng, mẹ liền khẩn trương rời khỏi nhà.

Mẫu thân vừa rời khỏi, sắc mặt Mạch Quai càng không tốt, Mạch Tư không phải không phát hiện ra, liền vỗ vai hắn, ngồi xuống bên cạnh ôm lấy eo Tuệ Sương, nhu hòa hỏi han.

- Tối nay em ở lại đây ăn cơm với chúng ta đi. Anh sẽ vào bếp, chịu không?

Tuệ Sương mỉm cười không nói, ánh mắt trộm nhìn sang gương mặt lãnh đạm của Mạch Quai, nhỏ giọng nói.

- Tiểu Quai, chị có thể ở lại đây ăn cơm không?

Mạch Quai bị tiếng nói của Tuệ Sương làm cho giật mình thanh tỉnh, hơi mỉm cười gật đầu.

- Được chứ, đừng ngại. Anh hai, em lên phòng tắm rửa đây. - Nói xong Mạch Quai liền xoay người bước lên lầu, Tuệ Sương ngồi ở dưới âm thầm nở nụ cười, lại quay sang Mạch Tư ôm lấy cổ anh, dùng ngữ điệu ngọt ngào.

- Anh bảo sẽ vào bếp nấu cho em mà, còn không mau xuất phát a?

- Hảo a hảo a. - Mạch Tư đáp xuống một nụ hôn lên trán Tuệ Sương, đứng dậy đi xuống nhà bếp, sắc mặt lúc này đột nhiên thay đổi, ánh mắt mơ hồ nhìn lên cửa phòng của Mạch Quai, âm thầm thở dài một tiếng.

Tuệ Sương chậm bước đi tới phía sau Mạch Tư, tay vòng qua ôm lấy thắt lưng anh, mũi hít hít tư vị món ăn đang nấu, không khỏi cao hứng tán dương một câu.

- Oa, thì ra chồng tương lai của em có tài nấu ăn ngon như vậy nha, vậy mà từ đó đến giờ em chưa biết đấy.

Mạch Tư tay vừa xào rau vừa ngoái đầu ra sau hôn nhẹ lên má Tuệ Sương, ôn nhu nói.

- Hiện tại đã biết rồi, có cảm thấy anh rất tuyệt vời không?

- Anh a, đáng ghét. - Tuệ Sương nhéo lấy bên má Mạch Tư, một bên trộm đưa mắt nhìn lên lầu, đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên một đường quyến rũ, cô đặt cằm lên hõm cổ anh, chu miệng ra vẻ nũng nịu.

- Anh này, em đi tham quan nhà anh một chút có được không?

- Đương nhiên được. - Mạch Tư thờ ơ đáp.

Tuệ Sương nở nụ cười, nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn lên má Mạch Tư, quay lưng về phía anh, nụ cười kia đột nhiên thay đổi sắc thái, trở nên mưu toán hẳn, liền sải bước lên lầu. Bàn tay thon nhỏ mở cánh cửa phòng, Tuệ Sương không quên đưa mắt xuống dưới kiểm tra một lúc, nhìn Mạch Tư vẫn còn chuyên chú làm bữa cơm, lúc này mới yên tâm đẩy cửa đi vào.

Bên trong ngửi thấy mùi hương đặc trưng đặc biệt dễ chịu, nguyên lai một đứa trẻ như Mạch Quai vẫn biết cách làm đẹp thân thể như vậy, Tuệ Sương trong đầu nghĩ thầm, vui vẻ đi tới trước cửa phòng tắm, ở trong truyền đến tiếng nước chảy róc rách, cô nhếch miệng cười, bỏ mông đẩy đệm ngồi trên giường Mạch Quai, ánh mắt một lượt đánh giá quanh căn phòng rộng lớn.

Đến khi nghe thấy bên trong không còn nghe thấy tiếng nước chảy nữa, Tuệ Sương liền đưa tay chỉnh lại mái tóc, hất mái tóc ra phía sau, đem áo khoác trên người cởi xuống, lộ ra bờ vai gầy trắng nõn đầy thu hút, cô bắt chéo chân, chiếc váy đã ngắn nay lại càng ngắn thêm, chỉ cần sơ hở một chút liền có thể thấy rõ nội y bên trong thân thể.

Mạch Quai vừa vặn tắm xong đi ra ngoài, cơ thể chỉ choàng mỗi khăn tắm che đi hạ thân bên dưới, hất lau mái tóc ướt sũng, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Tuệ Sương đang ngồi ngay trước mặt hẳn, thiếu chút nữa hét toáng lên một tiếng.

- Chị... chị dâu? Chị làm sao vào được phòng em? Anh hai đâu? - Mạch Quai cố nén kích động, bình tĩnh nói.

- Anh ấy đang nấu ăn. Chị chỉ muốn lên đây tham quan phòng em một chút, không được sao? - Đôi môi đỏ ngân của Tuệ Sương khẽ cong, nụ cười càng thêm câu dẫn chết người.

- Không có vấn đề gì, nhưng mà.... - Tầm mắt Mạch Quai dừng lại trên người Tuệ Sương, cơ thể cô rất đẹp, chiếc váy đồ ống rộng không thể ngăn được bầu ngực căng tròn của cô, đôi chân thẳng tắp trắng nõn, phía dưới mặc chiếc váy ngắn chỉ đủ che được lớp quần lót ren mỏng bên trong. Mạch Quai nuốt nước miếng, nhanh chóng thu ánh mắt, hời hợt nói.

- Chị ăn vận kín đáo một chút, thời tiết bên ngoài khá lạnh, rất dễ bị cảm mạo.

Tuệ Sương thích thú cười rộ lên, đứng dậy đi tới trước mặt Mạch Quai, mặc dù đã mang giày cao gót, nhưng nam nhân trước mặt vẫn cao hơn cô một cái đầu. Mạch Quai cảm thấy có điểm không đúng đắn, theo bản năng thối lui một bước. Tuệ Sương nhìn phản ứng của hẳn, không khỏi khanh khách cười một tiếng, ngón tay sơn màu đen chạm lên tấm ngực rộng lớn của hẳn, cao thấp vuốt ve.

- Em... lo lắng cho chị sao?

Mạch Quai sắc mặt biến đổi, dùng lực đẩy Tuệ Sương ra, đưa tay chỉ về phía cánh cửa, chau mày nói.

- Chị là con gái, làm ơn giữ ý tứ một chút, còn hiện tại, làm ơn ra ngoài.

- Hảo a. - Tuệ Sương che miệng cười lớn, cầm lấy áo khoác khoác lên người, nhún vai, chậm bước đi tới trước mặt Mạch Quai, cong khóe miệng, liền mở cửa bước xuống lầu.

Đợi người kia rút cuộc rời khỏi, Mạch Quai hoảng loạn ôm lấy mặt, tức tối vung tay đánh một cước lên tường, há miệng thở dốc. Xem ra là anh trai của hắn nhìn lầm người, ngỡ rằng sẽ là vợ tương lai của anh, hóa ra là đem một tiểu hồ ly về nhà, Mạch Quai nghĩ ngợi, tìm thời điểm thích hợp nhất định sẽ nói chuyện với Mạch Tư, nhưng là, hắn nên bắt đầu như thế nào đây?

===== HẾT CHƯƠNG 9 =====

10. Chương 10

Trong phòng ngủ, Dương Đình Phong ngồi trên giường đọc sách, lật đến trang tiếp theo, ngón tay Dương Đình Phong dừng lại, dời tầm mắt, nhìn sang đồng hồ trên màn hình điện thoại, đã là 9 giờ tối. Gấp cuốn sách, cởi mắt kính để trên bàn, Dương Đình Phong đi tới tủ quần áo, lấy tạm chiếc áo khoác, rời khỏi nhà.

Trước cửa thư viện, Dương Đình Phong dừng lại một chút, xác nhận phía trước người đi vào có phải là Mạch Quai hay không, ý niệm trong đầu không ngừng nói y muốn gặp hắn, Dương Đình Phong bước nhanh tới, túm lấy cổ tay Mạch Quai. Hắn xoay đầu, vừa rời khỏi nhà đã gặp trùng tên đáng ghét này rồi, Mạch Quai trong đầu nghĩ, dùng lực gạt bỏ bàn tay Dương Đình Phong, không vui vẻ nói.

- Biến ngay cho tôi.

- Nói chuyện đi. - Thanh âm Dương Đình Phong lạnh nhạt.

- Không muốn. - Liền đẩy cửa ra, toan tính đi vào. Dương Đình Phong đứng bên cạnh đưa tay chặn lại, cản bản không cho Mạch Quai bước vào.

- Rốt cuộc cậu muốn cái gì!? - Mạch Quai nhướn mày, không kiên nhẫn quát.

- Nói chuyện. - Dương Đình Phong sắc mặt không thay đổi.

- Tôi_không_muốn. - Mạch Quai mở to hai mắt, chậm rãi gằn giọng.

- Không muốn cũng phải nói. - Dương Đình Phong dùng sức nắm lấy cánh tay Mạch Quai, thô bạo kéo hắn đi vào con hẻm ở bên cạnh, Mạch Quai có chút đau, hung hăng giật phắt bàn tay Dương Đình Phong, không nhìn đến y, thờ ơ nói.

- Nói nhanh lên.

Dương Đình Phong trầm mặc một lúc, rất lâu sau mới lên tiếng.

- Tôi xin lỗi. - Thanh âm Dương Đình Phong mang theo ngữ điệu trầm nhẹ truyền tới, đồng dạng còn có ôn nhu mà chân thực, Mạch Quai đứng bên cạnh gồng mình cứng người, ánh mắt lơ đãng lướt qua, không thành thật nói.

- Không cần. Tôi không muốn nghe.

Sắc mặt Dương Đình Phong có điểm không vui, đưa tay giữ lấy bả vai Mạch Quai, đem hắn đối diện với mình, Mạch Quai không dám hô hấp, tầm mắt lảng tránh ánh mắt lạnh như băng của Dương Đình Phong, khoảng cách cả hai rất gần, khiến hắn tâm tình hoảng loạn, ít nhiều khẩn trương, ngữ điệu có hơi run rẩy.

- Cậu còn nói tôi sẽ không nhân nhượng.

Vừa nói xong, Dương Đình Phong đột nhiên kéo Mạch Quai ôm vào trong lòng, Mạch Quai cả kinh mở to mắt, dùng sức giãy dụa, nhưng người nọ căn bản ôm rất chặt, bên tai lại truyền đến giọng nói trầm thấp của y.

- Đừng giận. Tôi đã xin lỗi rồi.

- Cậu! Cậu còn không buông, tôi liền đánh chết cậu! - Mạch Quai nắm hai tay thành quyền, ở phía sau liều mạng đánh vào lưng Dương Đình Phong, không kiên nhẫn quát.

- Tôi vẫn không buông. - Dương Đình Phong nhanh gọn đáp.

Vành tai Mạch Quai ứng đỏ, im bất không nói gì, nuốt nước miếng, hai tay ở trên lưng Dương Đình Phong chậm rãi thả lỏng, mặc cho người nọ ôm lấy mình. Bàn tay Dương Đình Phong vuốt lấy mái tóc Mạch Quai, dịu dàng đến khó hiểu, ngay lúc này hắn đột nhiên lên tiếng.- Uy, cậu thích tôi có phải không?

Dương Đình Phong kinh ngạc, ngừng động tác, di chuyển tầm mắt, lại bị Mạch Quai đột ngột đẩy ra, hai lông mày chau lại, đối y hỏi.

- Làm sao vậy? Sao không trả lời tôi?

Dương Đình Phong cái gì cũng không nói, nhìn Mạch Quai bằng nửa ánh mắt hoang mang. Mạch Quai nhếch miệng cười, vội xoay người rời đi, đột nhiên một cổ tay mạnh mẽ kéo trở về, cả người hắn lập tức bị vây hãm trong lồng ngực Dương Đình Phong, lưng bị đẩy dồn vô tường, môi bị điên cuồng đáp xuống.

Lại là loại tình huống bị bức hôn, Mạch Quai trong đầu ai oán nghĩ, khoảnh khắc này, hắn rất muốn đem người trước mặt hung hăng đánh cho một trận, nhưng sức lực của hắn lại không cho phép. Cổ tay bị kiềm chặt trước ngực Dương Đình Phong, gương mặt cũng bị bàn tay Dương Đình Phong ôm chặt, cho dù cố gắng nghiêng đầu né tránh cũng không có khả năng.

Nụ hôn của Dương Đình Phong rất kịch liệt, Mạch Quai có cố sức phản kháng vẫn không có tác dụng, đầu lưỡi Dương Đình Phong thần tốc tiến vào, tiếng gầm mạnh vang dội phát ra, hung hăng mút, hung hăng hôn, bừa bãi càn quấy.

Mạch Quai bị hôn đến mất hết lý trí, bàn tay trong vô thức di chuyển đến tấm lưng Dương Đình Phong, loạn khắp vuốt ve, đối với nụ hôn của Dương Đình Phong điên cuồng đáp lại, vươn đầu lưỡi đón nhận lưỡi Dương Đình Phong, đem nước bọt hòa trộn làm một. Dương Đình Phong không còn tinh thần để ý đến điểm khác thường của đối phương, ở giữa hai cánh đùi Mạch Quai luồn chân vào, dưới lớp vải cọ xát tính khí đã sớm chứa đựng vọng vọng mãnh liệt.

- Ô... ưm... - Dương Đình Phong rời khỏi môi Mạch Quai, cả hai tranh thủ thở gấp, lại tiếp tục giáng xuống một nụ hôn sâu. Ngón tay Dương Đình Phong chạm đến áo Mạch Quai, từng cú áo cởi xuống, ở bên trong vuốt ve hai núm vú hồng nhật trước ngực.

Trong giây lát Mạch Quai vừa nhận ra loại chuyện mình vừa làm ra, lập tức nheo hai lông mày, đem Dương Đình Phong đẩy mạnh sang một bên, tay chui lấy miệng, liều mạng thở dốc.

- Cậu... cậu thật sự thích tôi sao? - Mạch Quai đưa mắt nhìn sang, nhếch mép cười khinh thường.

- Tôi không được phép? - Dương Đình Phong ổn định hô hấp, lạnh lùng nói.

Mạch Quai cất tiếng cười lớn, sau đó hạ giọng xuống.

- Loại người như cậu, tôi chỉ có chán ghét.

- Vậy vừa rồi cậu vì cái gì đáp lại nụ hôn của tôi. Cậu thích nó? - Dương Đình Phong thở dài, nặng nề thở dốc, ánh mắt nghiêm túc nhìn hắn.

Mạch Quai mím chặt môi dưới, ném cái nhìn căm phẫn sang Dương Đình Phong, một khắc xông tới túm lấy cổ áo y, nghiêng răng nghiêng lợi.

- Tôi sống chết cũng không muốn dây dưa với cậu, Dương Đình Phong. Đó là cậu ép tôi!

- Cậu thích Hứa Tinh đến như vậy sao? - Dương Đình Phong đổi câu hỏi, làm sắc mặt Mạch Quai chuyển sang màu đen.

- Không phải cậu ta đã thích người khác rồi sao? Cậu cứ như vậy giữ vững tình cảm ấy? - Thanh âm Dương Đình Phong lạnh như băng, càng khiến Mạch Quai tức đến hô hấp không thông, cắn chặt răng quát.- Ai cho phép cậu xen vào chuyện tình cảm của tôi!!?

- Tôi quan tâm đến cậu, như vậy không được sao!!?

Lần đầu tiên nhìn Dương Đình Phong giận dữ đến như vậy, Mạch Quai không đành lòng buông áo Dương Đình Phong xuống, hai mắt ứng đỏ ngấn lệ, miến cưỡng nỡ nụ cười, gật đầu vừa nói.

- Được lắm.... Cậu được lắm. Tôi nói cho cậu biết..... Cậu là loại người tôi ghét nhất trên đời, còn hơn tên khốn Gia Trình đó nữa. - Liền hung hăng đánh một cước vào ngực Dương Đình Phong, xoay người bỏ đi.

Mạch Tư đang ngồi ở phòng khách xem ti vi, nghe tiếng Mạch Quai trở về liền đứng dậy, đi ra mở cửa, thấy hần thất tha thất thểu như người say rượu, Mạch Tư gấp gấp tiến tới đỡ lấy, mùi rượu thoang thoang xông lên mũi.

- Tiểu Quai, em uống rượu sao? Em đã đi đâu?

- Buông em ra. - Mạch Quai đẩy ra Mạch Tư, ngử điệu say mềm, lảo đảo bước về phía trước, đột nhiên cảm thấy trước mặt trời đất quay cuồng, Mạch Quai dừng cước bộ, tay ôm lấy đầu, nặng nề ngã gục xuống đất.

Mạch Tư ở phía sau hoảng loạn chạy tới, kịp thời đỡ lấy Mạch Quai, kéo vào ngực, lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt hần, hai mắt nhắm chặt, mặt ửng hồng, hơi thở phả ra nồng đậm mùi rượu, xem ra hần là uống không ít. Mạch Tư thở dài, choàng cánh tay Mạch Quai vòng qua cổ mình, luồn tay bế ngang hần lên, đi vào nhà, thẳng lên phòng ngủ của hần.

Đặt Mạch Quai nằm trên giường, Mạch Tư bước xuống nhà bếp bưng một thau nước nóng lên, dùng khăn ướt lau nhẹ lên trán, nghe người nọ lẩm bẩm nói nhăng nói cuội, đôi lông mi nhẹ mở ra, bờ môi có hơi khô, nhìn Mạch Tư khàn khàn nói.

- Anh hai.

- Ừm, anh đây. - Mạch Tư đang lau cổ giúp hần, thuận miệng nói.

- Chúng ta... nói chuyện, có được không? - Cổ họng đau rát, lời nói phát ra đại khái không có nửa điểm rõ rệt, chưa nói đến cảm mạo vẫn còn chưa khỏi hần, Mạch Quai suy yếu lên tiếng.

- Vậy trả lời anh, em vừa mới đi đâu về, đi bar, hay karaoke, vì cái gì lại say thế này? - Mạch Tư đem khăn ướt bỏ vào thau nước nóng, nhìn Mạch Quai nghiêm nghị nói.

Mạch Quai chán nản thở dốc, nặng nề lắc đầu, nói.

- Em chỉ tới quán ăn nướng lẻ đường... sau đó gọi vài chai rượu ra thôi, anh đừng nghĩ quẩn.

Mạch Tư vừa nghe lập tức an tâm thở phào, bàn tay ôn nhu xoa đầu Mạch Quai, ngử điệu không được vui nói.

- Em còn nhỏ, không được uống rượu tùy tiện như vậy, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe, có biết không? Anh lo cho em lắm đấy.

- Anh hai... - Thanh âm Mạch Quai nghẹn ngào, bờ vai không ngừng run rẩy, nước mắt theo đường dài chảy xuống.

Mạch Tư kinh ngạc nhìn hần, ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt ướt đầm, chau mày.

- Làm sao vậy?

Mạch Quai ngoảnh mặt sang một bên, nuốt nước miếng, ngăn không cho tiếng khóc phát ra, hần nói.- Em xin lỗi... cầu anh, đừng qua lại với Tuệ Thương nữa.

Thoáng chốc, sắc mặt Mạch Tư tối sầm.

- Vì cái gì?

- Cha mẹ chúng ta bất đồng, nếu như anh và chị ta thành thân, em không muốn anh phải giống như cha mẹ ... những gì em nói đều là muốn tốt cho anh, nghe em một lần đi.

Mạch Tư ngẩng đầu, ổn định lại hô hấp, anh không hiểu Mạch Quai hần nói như vậy là có ý tứ gì, nhưng chắc chắn không phải là chuyện tốt lành. Mạch Tư ôm lấy mặt mình, nặng nề thở ra một tiếng, thanh âm lạnh lùng nói.

- Em say rồi, nghỉ ngơi đi, ngày mai còn đến trường nữa.

Mạch Tư đứng dậy, xoay người muốn rời đi, phía sau Mạch Quai khàn khàn lên tiếng.

- Những gì em nói đều rất tỉnh táo, anh hai!

Mạch Tư dừng cước bộ, nghiêng rằng nghiêng lợi, thấp giọng nói.

- Vì chuyện này mà em uống rượu sao?

- Em... - Mạch Quai nghèn nghẹn ở cổ họng, nghĩ đến gương mặt lạnh như băng của Dương Đình Phong, hốc mắt không kiềm được nổi lên tầng nước mỏng, cái gì cũng không nói, im lặng nằm trên giường.

- Tiểu Quai. - Ngay lúc này, Mạch Tư xoay người, hai mắt kiên định nhìn Mạch Quai.

Mạch Quai không nói, lẳng lặng giương hai mắt nhìn anh.

- Em thích đàn ông có phải không? - Thanh âm Mạch Tư lạnh lẽo, khiến cơ thể Mạch Quai run rẩy dữ dội, hần mở to mắt, đôi môi mấp máy muốn nói, nhưng một chút cũng không thể.

- Trả lời anh. - Mạch Tư bước tới ngồi xuống giường, giữ lấy cánh tay hần.

- Vâng. - Đấu tranh rất lâu, Mạch Quai mới thu đủ bình tĩnh lên tiếng.

- Tốt. - Mạch Quai không rõ ý tứ của Mạch Tư, liền cau chặt mày, nhìn thấy đồng tử của Mạch Tư u tối.

- Nếu là như vậy... đừng bao giờ tùy tiện quyết định hôn lễ của anh. Em ngủ đi. - Nói xong Mạch Tư liền đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

Mạch Quai khổ sở ôm lấy mặt, tức tối đưa tay vung một cước lên giường, không ngừng thở dốc, nước mắt cũng sớm trào ra.

Buổi sáng, tiếng chuông báo vào tiết tự học vang lên, học sinh hấp tấp lao qua cổng trường, đua nhau chạy ủa vào lớp. Mà Mạch Quai bộ dạng uể ải thiếu sức sống, thất tha thất thểu đi vào chỗ ngồi, ném ba lô vào ngăn bàn, gục đầu nằm xuống.

Hứa Tinh ngồi bên cạnh quét mắt nhìn qua, bàn tay nhỏ gầy lay bả vai hần, ôn hòa nói.

- Mạch Quai, cậu cảm thấy không khỏe chỗ nào sao?

Mạch Quai không có ý định ngắt đầu, thanh âm khàn đặc lên tiếng.

- Mình không sao.

Tiểu Nhân ngồi phía trước không phải không nghe thấy, đặt bút xuống, xoay người lại chống khuỷu tay lên thành ghế, nheo mày hỏi.

- Uy, vẫn chưa khỏi bệnh sao? Đạo này cậu ăn chơi nhiều quá có phải không?

Mạch Quai từ đầu đến cuối cái gì cũng không nói, thỉnh thoảng ho khan vài tiếng, sau đó lại lâm vào trầm mặc. Hoành Thư ở bên kia kéo ghế ngồi ngay bên cạnh hần, một phen túm lấy đầu hần kéo lên, gương mặt xanh xao không chút sức sống khiến người ta cảm thấy quỷ dị, cô nhướn môi lườm một cái, cao giọng quát.

- Tối hôm qua uống rượu có phải không? Ngủ với em gái nào rồi hả?

Mạch Quai hừ nhạt, hung hăng đẩy Hoành Thư sang một bên, mặt không chút huyết sắc, gục đầu xuống bàn. Tiếng Hoành Thư quá lớn, vừa vịn lộn tai Dương Đình Phong ngồi ở phía trên, trên mặt không biểu hiện gì, hơi ngoái đầu nhìn ra sau, lạnh lùng trùu tâm mắt lên thân ảnh Mạch Quai, đặt cuốn sách trên tay xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

Đến tiết thể dục, mọi người tập trung ở sân vận động, Mạch Quai vẫn như cũ duy trì nằm trong lớp, ngay cả tư thế nằm cũng không thay đổi, cửa phòng bị đẩy ra, Dương Đình Phong tay cho vào túi quần đi tới, thuận tay kéo ghế sang ngồi bên cạnh Mạch Quai, hạ giọng nói.

- Đêm qua cậu đi đâu?

Đáp lại chỉ là không khí tĩnh lặng chưa từng thấy, Dương Đình Phong thở dài, bàn tay nhẹ nhàng chạm lên mái tóc Mạch Quai, chậm rãi vuốt ve, lại di chuyển xuống vành tai hần, nửa có nửa không xoa nắn, cho đến khi người nọ có dấu hiệu phản ứng, cựa quậy một lúc, nặng nề ngẩng đầu nhìn lên.

- Vì cái gì không xuống sân, còn ở đây làm cái gì? - Hai mắt Mạch Quai mờ mờ ảo ảo hình ảnh của Dương Đình Phong, trong đầu chỉ tồn tại hai chữ 'chán ghét' .

- Đêm qua cậu đi đâu? - Dương Đình Phong không trả lời, trực tiếp hỏi lại câu vừa rồi.

- Liên quan gì đến cậu? - Mạch Quai ném ánh nhìn khinh thường, liền nằm dài ra bàn, không thèm nhìn đến Dương Đình Phong.

Dương Đình Phong trầm ngâm nhìn hắn, một lúc sau mới lên tiếng.

- Chỉ vì lời nói của tôi mà cậu đi uống rượu?

- Mặc kệ tôi.

- Cậu quan tâm lời nói của tôi đến như vậy sao?

"Rầm" một tiếng, Mạch Quai đứng bật dậy, đập mạnh vào chân bàn một cái, trừng mắt nhìn Dương Đình Phong, gần gọng.

- Tôi vì cái gì phải quan tâm? Cậu... tốt nhất nên im lặng như ngày đầu chúng ta gặp nhau đi là vừa. - Liền xoay người định rời khỏi phòng học, phía sau Dương Đình Phong đột ngột mở miệng nói.

- Cậu có biết hành động của cậu có bao nhiêu kỳ quái không? - Dương Đình Phong ngồi dậy, đứng sau lưng Mạch Quai, lạnh lùng nói.

- Tôi kỳ quái hay không có can hệ gì tới cậu? - Mạch Quai vừa nói xong, cổ tay lập tức bị Dương Đình Phong kéo trở về, trong chốc lát hắn đã an bài đứng trước mặt y, mắt kề mắt, khoảng cách gần như đến cự ly milimet. Đối diện với ánh mắt vô cảm xúc kia, tâm tình Mạch Quai đứng ngồi không yên, chỉ biết né tránh, nhưng người nọ vẫn không ngừng truy vấn.

- Vì cái gì hôm qua lại không cự tuyệt? Vì cái gì lại cùng tôi phối hợp hôn môi?

Ánh mắt của Dương Đình Phong dường như muốn ám sát Mạch Quai, đột nhiên Dương Đình Phong có cảm giác, đối phương bắt đầu cảm thấy căng thẳng, người đang cứng lại. Dưới ánh nắng từ cửa sổ rọi qua, chiếu lên thân ảnh hai nam nhân trầm mặc ở một chỗ. Bàn tay Mạch Quai bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, hắn cắn chặt răng, hoang mang nói.

- Cậu thừa biết tôi là đồng tính luyến ái, hơn nữa tôi còn là nam nhân, ai chạm vào tôi đương nhiên phải có chút phản ứng, những việc như vậy hoàn toàn không có gì là kỳ quái.

Thoáng chốc, Dương Đình Phong nở nụ cười lạnh nhạt.

- Suy nghĩ của cậu đơn giản như vậy sao?

Mạch Quai chau mày. Thần sắc trên mặt Dương Đình Phong đột nhiên u tối, Dương Đình Phong tiến một bước, Mạch Quai lui một bước, cứ như vậy kẻ tiến người lui, thẳng đến khi tấm lưng đẩy nhẹ vào cạnh bàn, Dương Đình Phong nhanh tay ôm lấy thắt lưng Mạch Quai kéo sát vào ngực, cúi xuống trụ lấy cánh môi hắn.

===== HẾT CHƯƠNG 10 =====

11. Chương 11

Cơ thể Mạch Quai cứng đờ, mười đầu ngón tay bấu chặt vào góc bàn, lần này Dương Đình Phong không dùng phương thức cưỡng bức ép hôn, ngược lại ôn nhu đến lạ thường, tay ôm lấy thắt lưng Mạch Quai, tay đặt sau gáy hắn, đôi môi dịu dàng ép sát môi hắn, nhẹ nhàng mút, nhẹ nhàng hút, hoàn toàn không có điểm dừng lại.

Mạch Quai cảm thấy chính mình như bị đóng băng, chân bị đóng đinh tại chỗ, cái gì cũng không phản ứng, không thể nhắm mắt, đầu óc trống rỗng, hơi thở nam tính tràn ngập, hàng lông mi Dương Đình Phong, sóng mũi thẳng tắp, tất cả đều ngay trước mắt hắn.

Dương Đình Phong rời khỏi môi Mạch Quai, nhẹ nhàng mở mắt nhìn hấn, tiếng nói trầm thấp vang bên tai hấn.

- Theo như căn cứ của cậu, vậy ra những việc thế này là bình thường có phải không?

Mạch Quai mím môi, không trả lời.

- Không muốn nói? - Thanh âm Dương Đình Phong lạnh lùng.

Mạch Quai ngoảnh mặt, trên mặt bày ra biểu tình khó chịu.

Dương Đình Phong trầm ngâm, bàn tay đặt lên má Mạch Quai, ép hấn nhìn mình. Thấy đối phương không có kháng cự, Dương Đình Phong một lần nữa hôn xuống đôi môi Mạch Quai, khẽ liếm môi hấn, cạy mở răng hấn, đầu lưỡi tiến thẳng vào tham lam chiếm hữu.

Mạch Quai nheo mày, cảm nhận đầu lưỡi ướt át của Dương Đình Phong bên trong khoang miệng, một khắc, Dương Đình Phong đột nhiên ôm chặt lấy hấn, đem hấn nằm trên bàn, ngón tay di chuyển trên áo hấn, chậm rãi cởi từng nút áo. Mạch Quai mở to mắt, kinh động giữ lấy cổ tay Dương Đình Phong, miệng thở hồng hộc.

- Đã muốn nói? - Dương Đình Phong nhướn mày.

Mạch Quai nuốt nước miếng, gương mặt càng lúc càng trắng bệch.

- Đừng nghĩ như vậy là tôi có cảm giác với cậu, Dương Đình Phong.

Gương mặt Dương Đình Phong đột nhiên đen lại, ngón tay ngừng động tác, Mạch Quai nhân cơ hội đẩy y sang một bên, chỉnh lại áo, ổn định hô hấp. Dương Đình Phong đứng một chỗ, khoe miệng khe cong, nụ cười đầy miễn cưỡng, cái gì cũng không nói, liền xoay người đi ra ngoài.

Mạch Quai ngồi bịch xuống ghế, ngón tay dụi dụi huyết thái dương, kỳ thật hấn chưa bao giờ nghĩ đến, con người mà hấn hận đến thấu xương kia lại có cảm tình với hấn, cũng không thể khẳng định chắc chắn, hấn không tin những lời nói ngày hôm qua là đúng sự thật, Dương Đình Phong chỉ muốn lừa gạt hấn, muốn trêu chọc hấn, một con người khó hiểu như thế, căn bản chính hấn cũng không thể đọc được suy nghĩ trong đầu y.

Bị hàng loạt câu hỏi tra tấn, Mạch Quai sầu sảo ôm lấy đầu, vo thành một mảnh rối loạn. Cửa phòng học đột nhiên bị đẩy ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của hấn, Mạch Quai theo bản năng ngẩng đầu, nhìn thấy thân ảnh nhỏ gầy của Hứa Tinh đi tới, trên mặt nhẹ mỉm cười, ôn hòa nói.

- Cậu tại sao lại lên đây? Lo cho mình sao?

Hứa Tinh ngồi xuống đối diện, bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy tay Mạch Quai, biểu tình không được vui nói.

- Mạch Quai, cậu phải giữ gìn sức khỏe thật hảo, nhìn thấy cậu như vậy, mình thực sự lo lắng.

Mạch Quai thu lại nụ cười, âm thầm thở ra một tiếng, nhẹ nhàng ôm lấy thiếu niên, bàn tay vỗ về tấm lưng gầy yếu, hạ giọng nói.- Hảo, mình nghe lời cậu, đừng lo lắng.

Hứa Tinh ngồi trong lòng Mạch Quai gật nhẹ đầu, rời khỏi lồng ngực hấn, liền rũ mi mắt nói tiếp.

- Cái kia, cậu và Dương Đình Phong, hai người đã xảy ra chuyện gì có phải không?

- Không có chuyện gì. Cậu đừng nghĩ quẩn.

- Thật không? - Hứa Tinh ngẩng đầu, muốn xác nhận kia là sự thật.

- Thật. - Mạch Quai nở nụ cười trấn an, bàn tay xoa lấy đầu thiếu niên.

- Ân, thực sự, mình cảm thấy Dương Đình Phong rất quan tâm đến cậu, cậu đừng nên sinh khí với cậu ấy. - Hứa Tinh nhớ lại những thời điểm Dương Đình Phong luôn âm thầm quan tâm lo lắng cho Mạch Quai, tâm tình có vẻ cao hứng.

- Hảo a hảo a, chúng ta đại khái không có mâu thuẫn gì, đều là bạn học cả, đến, mình cùng cậu đi xuống sân. - Tay ôm lấy bả vai Hứa Tinh, Mạch Quai đối với y vỗ nhẹ tấm lưng nhỏ gầy, liền xoay người rời khỏi phòng học.

Dương Đình Phong đang tập bóng rổ dưới sân vận động, nhìn thấy Mạch Quai và Hứa Tinh đi tới, ném bóng vào rổ lần cuối, nhảy xuống đất, tay ôm bóng bước tới đứng phía trước Mạch Quai. Mạch Quai và Hứa Tinh dừng cước bộ, thấy hần và đối phương không bằng mặt, Hứa Tinh bối rối nhìn bọn họ, đối Mạch Quai nở nụ cười.

- Mình qua xem Hoàn Thư và Tiểu Nhân, hai cậu từ từ nói chuyện.

Cũng chưa chờ Mạch Quai lên tiếng, thân ảnh nhỏ gầy của Hứa Tinh đã chạy khuất tầm mắt hần, Mạch Quai nhìn Dương Đình Phong nuốt nước miếng, hắt cảm chỉ về quả bóng trên tay Dương Đình Phong.

- Có muốn đấu không?

Dương Đình Phong từ chối cho ý kiến, ném quả bóng sang cho Mạch Quai, xoay lưng đi tới cột đựng lưới, Mạch Quai ở bên này nhận bóng, thở dài theo sau. Bóng trên tay Mạch Quai đập xuống nền đất, Dương Đình Phong ở phía trước dang rộng hai tay chặn đường, trên mặt không biểu hiện gì, làm Mạch Quai có điểm mất tập trung, bóng từ khi nào rời khỏi tay hần, lăn dài trên sân.

- Chờ tôi một chút. - Bỏ lại một câu, Mạch Quai ảo não chạy đi nhặt bóng, vừa ngẩng đầu đã bắt gặp cặp mắt sắc bén của Dương Đình Phong, tâm tình hơi rối loạn, bước nhanh bước chậm đi tới, tiếp tục động tác ném bóng tại chỗ.

Cứ nhìn đối phương lại khiến mình mất tập trung, Mạch Quai trong đầu cảm thán, quyết định lần này không nhìn đến Dương Đình Phong nữa, bóng lên tới tay liền nhanh chóng chụp lấy, ở cánh tay trái Dương Đình Phong chạy qua, Dương Đình Phong chặn đường, ở cánh tay phải Dương Đình Phong chạy tới, lại tiếp tục bị Dương Đình Phong cản lối. Mạch Quai không kiên nhẫn gầm mạnh một tiếng, đem bóng luồn qua giữa hai chân Dương Đình Phong ném qua, dùng khuỷu tay đẩy ngực Dương Đình Phong, tay chụp lấy bóng nhảy bổ lên cao, bóng cho vào rổ một cách thuận lợi.

Dương Đình Phong vừa xoay đầu, quả bóng đột nhiên nhảy qua, kịp thời bắt lấy, nhìn thấy nếp nhăn hiện rõ trên gương mặt Mạch Quai, không tình nguyện nói.

- Muốn tôi ném bóng?

- Bỏ đi, chán rồi. - Mạch Quai đưa hai tay chống lên thắt lưng, thở dốc. Dương Đình Phong thở dài, ném bóng sang một bên, nhẹ nhàng đi tới, bàn tay vén cao mái tóc che khuất tầm mắt Mạch Quai, chạm lên vầng trán hần. Mạch Quai mở to hai mắt, kích động vung bàn tay Dương Đình Phong xuống.

- Cậu làm cái gì?

- Có tiến triển. - Dương Đình Phong cũng không hỏi lý do hành động kỳ quái của hần, lạnh lùng nói.

- Tiến triển cái gì? - Thanh âm Mạch Quai thập phần khẩn trương.

- Cảm cúm. - Dương Đình Phong lạnh lùng ném một câu, tay cho vào túi áo khoác, xoay người rời đi.

Mạch Quai gồng mình thở dốc, lòng bàn tay bắt đầu toát mồ hôi lạnh, ngón tay xoa bóp huyết thái dương, hần suy nghĩ nhiều rồi, người nọ căn bản chỉ muốn kiểm tra nhiệt độ của hần, vì cái gì lại kích động như vậy. Lại đưa mắt nhìn sang Dương Đình Phong đang an tĩnh ngồi một góc đọc sách, lồng ngực bên trái đập bình bịch, vành tai cũng đỏ ửng cả lên, Mạch Quai hoảng loạn xoay lưng lại, phát hiện chính mình điên thật rồi, nuốt nước miếng, cước bộ không được bình thường đi tới chỗ Hứa Tinh.

Buổi tối, Dương Đình Phong ở thư viện đọc sách, nhìn thấy bác Tư cầm chổi lau nhà đi vào, chân chừ một lúc, liền đặt cuốn sách xuống, đối bác Tư đang lau sàn nhà nói.

- Bác Tư, hôm nay Mạch Quai không tới đây sao?

- Thăng nhóc đó tùy hứng lắm, bắt quá nghe nó nói tối nay đi ăn tiệc với bạn, có thể sẽ không đến.

Dương Đình Phong trầm mặc, hạ tầm mắt, bác Tư tay cầm chổi lau nhà đi tới, đẩy ghế ngồi xuống, nói với Dương Đình Phong.

- Cháu và Tiểu Quai học cùng lớp?

- Vâng. - Dương Đình Phong ngược mắt nhìn lên, thuận tay gấp cuốn sách, gật đầu trả lời.

- Nếu như vậy thì tốt quá rồi, Tiểu Quai nó nghịch ngợm lắm, lại ít hiểu chuyện, bạn bè thì ít, cháu là bạn nó, hảo hảo chiếu cố nó một chút. - Bác Tư thở dài.

Dương Đình Phong im lặng nhìn bà, lúc sau mới lên tiếng.

- Cha mẹ cậu ấy như thế nào?

- Haizz, cha mẹ chỉ suốt ngày công việc công việc, dạo gần đây lại xảy ra mâu thuẫn, thằng nhóc nó buồn lắm, lần nào tới đây cũng tâm sự với bác, nhìn nó khóc mà thấy tội nghiệp, nó nói cha mẹ có nguy cơ ly dị cao, nó chỉ có mỗi anh trai, hiện tại cũng sắp kết hôn rồi. Bà ngoại nó mất sớm, nó thương bà ngoại nó lắm, bà ngoại luôn thương yêu chăm sóc nó, hiện tại.... haizz. - Trên mặt Bác Tư lộ vẻ u buồn, Dương Đình Phong có điểm không đành lòng, cười trừ.

- Thực sự, cậu ấy rất đáng yêu, thành tích học tập không được tốt lắm, bù lại chơi thể thao rất giỏi.

- Đúng a. Tiểu Quai cũng rất thích hát, nó nói sau này muốn làm ca sĩ, bác có khuyên nó nên chú tâm học hành một chút, tương lai sau này ai biết được, nhưng nó vẫn khẳng định muốn làm ca sĩ, thằng nhóc này thiệt hết nói nổi. - Bác Tư vui vẻ nói.

- Ca sĩ? - Dương Đình Phong lẩm bẩm trong miệng, tên đầu sỏ này xem ra cũng không phải dạng người cả ngày ăn chơi trác táng, vẫn có thể xác định được tương lai của mình, cơ hồ rất có tiến bộ. Dương Đình Phong đang suy nghĩ, để ý ánh mắt của bác Tư chăm chú nhìn mình, ngại ngừng nói.

- Có chuyện gì ạ?

- Cháu đẹp trai như vậy, đã có bạn gái chưa?

- Hiện tại thì chưa. - Dương Đình Phong trả lời lấy lệ.

- Cũng nhờ có cháu, thư viện của bác càng ngày có nhiều khách tới đây. - Bác Tư cười rộ lên, tầm mắt quét quanh một lượt phòng đọc sách.

- Tại sao ạ? - Dương Đình Phong chau mày lại, hỏi.

- Dương nhiên là cháu điển trai, các cô gái ai chẳng muốn tới đây để ngắm cháu, cháu xem. - Bà Khanh khách cười, Dương Đình Phong ngồi một bên cũng vui vẻ cười theo.

- Bác làm việc đây, không phiền cháu nữa. - Nói xong bác Tư liền đứng dậy, tay cầm chổi lau sàn đi ra ngoài.

Dương Đình Phong nhìn đồng hồ, cảm thấy thời gian đã không còn sớm, liền tranh thủ thu dọn đồ đạc, đem sách bỏ lại trên giá sách, mặc áo khoác rồi mở cửa ra về. Phía trước tầm mắt bắt gặp thân ảnh quen thuộc, Dương Đình Phong theo bản năng nheo mày, nhìn thấy Mạch Quai gương mặt tối sầm đi tới, cổ tay bị hung hăng túm lấy, Dương Đình Phong còn chưa kịp nói, bị Mạch Quai kéo đến con hẻm lần trước.

Mạch Quai đẩy mạnh lưng Dương Đình Phong vào tường, hai tay ôm lấy gương mặt Dương Đình Phong, ngẩng cao đầu phủ lên bờ môi y. Dương Đình Phong nháy mắt có điểm kinh ngạc, nhưng không phản kháng, cũng không cần lý do người kia đột nhiên hành động như vậy, y nhắm hai mắt, tay phải vòng qua ôm lấy thắt lưng Mạch Quai, tay trái nâng sau gáy hắn, điên cuồng đáp trả nụ hôn của hắn.

Cơ thể hai người dán sát vào nhau, lưỡi Dương Đình Phong cạy mở hàm răng cách trở của Mạch Quai, tiến vào trong miệng Mạch Quai, mút lấy lưỡi hắn, mút lấy môi hắn, tư vị mặn mà chạm vào đầu lưỡi, Dương Đình Phong chau mày, mi mắt hé mở ra, đôi lông mi Mạch Quai giật giật, phía trên còn đọng lại vài giọt nước mắt.

Hắn... đang khóc?

Dương Đình Phong rời khỏi môi Mạch Quai, hấn cúi thấp đầu, bị Dương Đình Phong nâng cằm lên, ép buộc nhìn thẳng vào y. Gương mặt đối phương nước mắt giàn dụa, nhìn qua trông thật khó coi.

- Có chuyện gì? - Dương Đình Phong thấp giọng hỏi.

Mạch Quai hít sâu một hơi, mếu máo nhìn Dương Đình Phong.

- Tất cả là do cậu, Dương Đình Phong.

Dương Đình Phong chau mày, lạnh lùng nói.

- Cậu không nói rõ ràng, tôi liền rời đi.

Mạch Quai có điểm sinh khí, hai mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm Dương Đình Phong, trừng mắt quát lớn.

- Cậu nói đi, cậu thích tôi có phải không? Liền tiếp tục hôn tôi đi, làm tình với tôi, cái thân thể này tôi lập tức giao cho cậu!

Lời nói vừa kịp dứt, một cái tát giáng xuống, Mạch Quai bị đánh nghiêng đầu sang một bên, gò má đỏ bừng, bàn tay run rẩy ôm lấy mặt mình, kinh động gương mặt lên nhìn Dương Đình Phong, đồng tử Dương Đình Phong u tối, trên mặt đều là một mảnh âm u.

Một giọt, lại một giọt rơi xuống, Mạch Quai cất tiếng cười ha hả, làm Dương Đình Phong càng thêm sinh khí, nhìn hấn quần bách gào lớn.

- Liền đánh tôi đi! Tiếp tục nữa đi chứ! Oa... - Tiếng khóc tuyệt vọng cất lên.

Dương Đình Phong thu lại biểu tình, gương mặt không đành lòng, tay phải đặt ngay sau ót Mạch Quai, đem đầu hấn dựa vào bả vai mình, tay trái vỗ về tấm lưng hấn, trầm giọng nói. Nguồn :

- Thực xin lỗi.

- Tôi thảm hại đến như vậy sao? - Thanh âm Mạch Quai nhỏ dần.

Dương Đình Phong không nói, đem cơ thể Mạch Quai gắt gao ôm vào trong ngực, cảm nhận bờ vai không ngừng run rẩy của Mạch Quai, Dương Đình Phong ghé môi qua hôn nhẹ lên tóc hấn, lại vuốt ve mái tóc hấn, thấp phần ôn nhu.

- Tôi hận cậu.... tôi hận cậu. - Tiếng nói càng lúc càng nhỏ.

Dương Đình Phong không nói, chỉ thở dài, chờ đến khi mọi chuyện đều bình ổn trở lại, Dương Đình Phong liền buông Mạch Quai, nhìn gương mặt lấm lem nước mũi cùng nước mắt của hấn, y sững sốt, dở khóc dở cười.

- Nhìn như con mèo.

Mạch Quai trừng mắt một cái, thấy Dương Đình Phong rút ra tờ khăn giấy từ trong túi áo, nhẹ nhàng lau nước mũi cho hấn, ngón tay chùi nước mắt cho hấn. Xong xuôi, Dương Đình Phong ném khăn giấy xuống đất, chỉnh lại mái tóc cho Mạch Quai, gương mặt dường như sáng lạn trở lại.

Mạch Quai thút thít nhìn Dương Đình Phong, vừa khóc xong nên thanh âm có điểm run rẩy.

- Cậu... có rảnh không?

- Ừ. - Dương Đình Phong lạnh lùng nói.

- Uống với tôi vài ly không?

Dương Đình Phong suy nghĩ, nói với hấn.

- Qua nhà tôi đi. Đến lúc cậu say, tôi không đưa cậu trở về đâu.

Mạch Quai gật đầu, có chút áy náy nhìn Dương Đình Phong, lại mở miệng nói.

- Có muốn đi siêu thị với tôi không?

Dương Đình Phong từ chối cho ý kiến, toan tính rời đi, phát hiện Mạch Quai vẫn còn ở một chỗ bày ra bộ dạng ngu ngốc nhìn mình, Dương Đình Phong thở dài, bước tới đưa tay ra. Mạch Quai giương hai mắt, nhướn môi tỏ ý khinh rẻ.

- Bệnh hoạn, đi siêu thị phải nắm tay sao? - Liền thẳng tới đầu hẻm đi ra ngoài, Dương Đình Phong trên mặt không được vui vẻ, hừ nhạt một tiếng rồi theo sau hắn.

===== HẾT CHƯƠNG 11 =====

12. Chương 12

Dương Đình Phong và Mạch Quai đi bộ đến siêu thị cách thư viện không xa, dạo đến quầy thực phẩm đông lạnh, Mạch Quai tay vừa đẩy xe vừa kéo cánh tay Dương Đình Phong, chỉ chỉ hai miếng thịt lợn được trưng bày trên gian hàng, miệng cười râm rắp.

- Uy, cái này nhìn tươi lắm nha, làm mỗi nhậu chắc chắn sẽ hoàn hảo.

Dương Đình Phong cầm lên miếng thịt lợn đầy mỡ, đưa mũi hít hít một lượt, lại quay sang nhìn biểu tình hớn hở của Mạch Quai, lạnh lùng nói.

- Không phải chỉ đi mua bia thôi sao? Mua những thứ này làm gì? - Liền đem miếng thịt trả về chỗ cũ, tay cho vào túi quần.

- Tôi chính là muốn mua, phí lời. - Sắc mặt Mạch Quai trở nên khó coi, không thêm để ý đến lời nói của Dương Đình Phong, cúi người cầm lấy miếng thịt lợn, lập tức bị Dương Đình Phong gạt bỏ xuống, kéo cánh tay hắn.

- Nhà tôi không phải không có thức ăn, đừng lãng phí.

Mạch Quai nhướn môi, không muốn tiếp tục cùng người nọ nói nhiều nữa, bắt đắc dĩ ngoan ngoãn đẩy xe hàng đi đến quầy bia lạnh.

- Cậu muốn loại nào, Skol hay Snow Beer. - Cầm hai chai bia hai loại khác nhau trên tay, Mạch Quai quay sang Dương Đình Phong hỏi ý kiến.

Dương Đình Phong trầm mặc quan sát, cầm lấy loại Snow Beer, trên mặt tỏ vẻ hài lòng, nói.

- Cái này đi.

- Hảo. - Mạch Quai nhìn nhìn chai rượu hăng Snow Beer, đem 10 chai bỏ vào trong xe, đặt hăng Skol để lại gian hàng, đẩy xe kéo đến quầy thanh toán.

Dương Đình Phong thanh toán tiền xong, nhận lấy túi đựng bia từ nhân viên, quay sang mới phát hiện Mạch Quai đang ngăn người tại chỗ, y căng thẳng hỏi.

- Cậu đang suy nghĩ cái gì?

Nghe thấy giọng nói trầm thấp bên tai, Mạch Quai ngỡ ngàng ngẩng đầu, vừa lúc đối diện với ánh mắt của Dương Đình Phong trong gang tấc, Mạch Quai ngoảnh đầu né tránh, nặng nề trả lời.

- Không có gì, về thôi. - Liền khom người định xách túi đồ trên tay Dương Đình Phong, lập tức bị thanh âm của y làm cho thanh tỉnh.

- Cứ để tôi.

Mạch Quai không nói, yên lặng ở bên cạnh Dương Đình Phong đi ra ngoài siêu thị. Trên vỉa hè, dòng người tấp nập qua lại, gió mùa đông lạnh lẽo thổi qua, Mạch Quai đưa tay ôm lấy bả vai run rẩy, miệng hừ hừ vài tiếng. Dương Đình Phong ở bên này không phải không có để ý, tầm mắt trộm nhìn sang hắn.

Để ý Dương Đình Phong trên mặt không hề bày ra biểu tình gì, Mạch Quai bội phục nhìn y, chặc chặc hai tiếng.

- Cậu thực sự không thấy lạnh sao? Hảo lợi hại a.

- Cơ thể tôi không như cậu. - Dương Đình Phong thờ ơ ném một câu.

Mạch Quai khinh bỉ trừng mắt với Dương Đình Phong, hà hơi vào lòng bàn tay sưởi ấm, chính là thời tiết không thể nào đáp ứng yêu cầu của hắn, càng về đêm không khí càng lạnh, Mạch Quai không thể tiếp tục chịu đựng cái giá lạnh của mùa đông, mặt dày đứng nép sát Dương Đình Phong, ôm chặt lấy cánh tay của y, đầu ngả vào hõm cổ y, tìm kiếm sự ấm áp.- Người cậu thật là ấm nha.

Dương Đình Phong kinh ngạc, thiếu chút nữa kích động đẩy Mạch Quai sang một bên, lại nhìn thấy biểu tình của người nọ, hai mắt nhắm nghiền, khóe miệng cong lên nở nụ cười trông rất hạnh phúc, gương mặt lộ rõ sự thích thú. Dương Đình Phong khẽ mỉm cười, cái gì cũng không nói.

Dương Đình Phong dẫn Mạch Quai vào căn nhà ở tầng 32 của khu căn hộ trước mặt, Mạch Quai theo Dương Đình Phong bước vào, bên trong có tư vị của mùi "sạch sẽ", phong thủy đẹp, diện tích khá rộng, xem ra gia cảnh của người này không phải không thuộc dạng khá giả.

Mạch Quai đi một lượt quan sát cấu trúc căn nhà, phòng khách được trang trí màu xanh nhạt, bàn ghế đều thuộc hãng chất lượng, đồ đạc cũng được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, phía bên trái là nhà bếp có kèm theo một gian phòng tắm nhỏ, bên phải là phòng ngủ.

- Cậu sống một mình sao? - Mạch Quai vừa đi ra từ phòng tắm đã nhìn thấy Dương Đình Phong đang loay hoay trên bếp, thuận miệng hỏi.

- Ừ. - Dương Đình Phong lạnh nhạt đáp lại.

Mạch Quai gật đầu hiểu chuyện, đứng tựa lưng vào tường, nhìn Dương Đình Phong đang bận rộn với một mớ thức ăn trên bàn, tiếp tục nói.

- Ba mẹ cậu hiện tại đang ở đâu?

Dương Đình Phong lấy hộp thịt bò từ ngăn lạnh ra đặt lên thớt, tay cầm dao tỉ mỉ cắt từng miếng cho vào chảo nóng, vừa nói.

- Tôi không có mẹ, còn cha tôi ở Bắc Kinh làm ăn.

- Thực xin lỗi. - Mạch Quai nghe đến đây liền mở to hai mắt sững sốt, hạ giọng nói.

- Không sao. - Thanh âm Dương Đình Phong có vẻ thờ ơ.

Mạch Quai không hỏi nữa, đi đến bàn khách ngồi trên ghế sofa, lấy điện thoại di động ra chơi game. Mười phút sau thức ăn được Dương Đình Phong mang lên bàn, mùi thơm béo mọng xông lên mũi, Mạch Quai cảm thấy lúc này cực kì đói bụng, ném điện thoại sang một bên, hai mắt sáng rực nhìn đĩa thịt bò chiên bơ trước mắt, khom lưng hít một hơi thật sâu, cao hứng nhìn Dương Đình Phong.

- Woa, cậu thật lợi hại a, tôi không ngại đâu nha. - Liền cầm đôi đũa lên, gấp một miếng thịt bò to nhất cho vào miệng.

Dương Đình Phong ngồi một bên nhìn Mạch Quai nhai ngấu nghiến, người nọ ăn vội vàng không khác gì bị bỏ đói một trăm năm trông nhìn đến tội. Hai mắt hắn cười sung sướng, cái miệng nhai nhai, ngay cả dầu bơ chảy xuống khóe miệng cũng không thèm ngo ngoàng đến. Dương Đình Phong mỉm cười, ngón tay cái chùi nhẹ bên mép của hắn, không khách khí nói.

- Tham ăn như heo vậy.

Mạch Quai không để ý, lại tiếp tục cho thêm hai miếng thịt bỏ sung vào cái bụng đói của hắn, phát hiện Dương Đình Phong vẫn trừng bộ dạng phát ngốc nhìn mình. Mạch Quai liếm môi, chồm người lấy túi đựng bia vừa mua từ siêu thị về, mở nắp chai cho cả hai, đưa cho Dương Đình Phong.

- Đến, cạn ly.

Dương Đình Phong không nói, nhận lấy chai bia, đưa lên miệng tu một lượng lớn, đến khi trong đầu nhớ ra một chuyện hệ trọng, liền hạ chai bia xuống, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn sang Mạch Quai.- Cậu còn chưa trả lời tôi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mạch Quai ngừng động tác uống bia, hai mắt ử rử nhìn xuống sàn nhà, thấp giọng nói.

- Thực ra, hôm nay tôi có một buổi họp mặt với đàn chị vừa từ Nga trở về, cả tôi, Tiểu Nhân, Hoàng Thư và Tiểu Tinh đều có mặt ở đó.

Dương Đình Phong trầm mặc lắng nghe, lông mày hơi chau lại.

- Chúng tôi... đã gặp lại Gia Trình. - Nói đến đây thanh âm của hắn nhỏ dần.

Thần sắc Dương Đình Phong đột nhiên thay đổi, lạnh lùng nói.

- Anh ta... chính là người mà Tiểu Tinh thích?

- Làm sao cậu biết được? - Mạch Quai kinh ngạc hỏi.

- Ở trường ai cũng đồn đại về anh ta, tôi làm sao có thể không biết. - Thanh âm Dương Đình Phong có vẻ thờ ơ.

Mạch Quai thở dài, ngã đầu tựa vào sofa, ngẩng đầu nhìn đêm chiều trên nhà, không được vui nói.

- Cậu có cảm thấy tôi rất thảm hại không, ngay cả việc tôi cùng Tiểu Tinh ở một chỗ, ông trời cũng không đáp ứng tôi.

Dương Đình Phong không nói, mạnh mẽ nốc một hơi bia vào miệng, sắc mặt lạnh như băng.

- Thậm chí trong chuyến đi Hawaii sắp tới, tên khốn Gia Trình đó cũng có mặt, bọn họ có phải hay không sẽ trở về với nhau. Còn tôi?

Mạch Quai vừa nói xong, Dương Đình Phong liền đem chai bia chạm vào chai bia trên tay hắn, nhàn nhạt nói.

- Không phải cậu muốn uống bia sao? Đừng nói gì cả.

Tầm mắt Mạch Quai trườn lên chai bia màu vàng trên tay, cắn môi dưới, ngẩng cao đầu liều mạng uống một hơi. Tâm tình Mạch Quai hôm nay cực kì tồi tệ, uống một lúc đã cạn sạch hai chai, sau đó lại vươn tay lấy tiếp một chai khác tiếp tục đánh chén. Dương Đình Phong nhìn bộ dạng này của hắn không khỏi chán nản thở dài, ngồi bên cạnh nhắc một câu.

- Từ từ thôi.

- Cậu biết không, cuộc đời của tôi chưa bao giờ nhận được sự khuyến khích nào cả, tôi cảm thấy.... bản thân rất là vô dụng, ha ha. - Thanh âm Mạch Quai có dấu hiệu tràn ngập mùi say, vành tai cũng đỏ ửng. Dương Đình Phong không nói, nhìn Mạch Quai mở nắp chai thứ tư rót vào trong miệng, đồng thời đem chai bia trên tay Dương Đình Phong kề đến môi y.

- Cậu phải uống với tôi, nhanh lên.

Hắn vốn không biết tâm tình của đối phương cũng thập phần không tốt, vừa nghe hắn nói liền đem một hơi uống một lượt, hai lượt. Chẳng cho đến khi đồng hồ chỉ điểm một giờ sáng, Mạch Quai đã say mềm trên ghế sofa, bàn tay thủy chung ôm lấy chai bia, hai gò má đỏ như trái cà chua.

- Dương Đình Phong... hức... cậu có biết không... tôi thực sự, rất rất ghét cậu đó... hức.. ha ha, có muốn biết tại sao không.

Dương Đình Phong chán chường nhìn hắn, cái gì cũng không nói. Mạch Quai đột nhiên ngồi bật dậy, ánh mắt say lơ đãng nhìn chằm chằm Dương Đình Phong, miệng cong lên một đường quyền rũ, hắn giơ tay lên, ngón trỏ chỉ thẳng vào trán y, cười ha hả.- Ha ha, mặt cậu thật là ngố đó nha... hức... để tôi nói cho cậu biết... đó là bởi vì.. hức... khoan đã, để tôi uống rồi hãy nói tiếp. - Liền cầm lấy chai bia trên tay kề lên miệng, phát hiện trong chai đã cạn sạch nước từ khi nào không hay, Mạch Quai tụt hứng bĩu môi, đem chai bia rỗng ném xuống đất, hừ hừ nhìn xung quanh, lớn tiếng nói.

- Tại sao lại hết bia rồi, Phong.... đi mua bia cho tôi.

Dương Đình Phong lạnh lùng thở nhạt một tiếng, chồm người qua vắt cánh tay Mạch Quai sang cổ mình, đỡ hắn ngồi dậy rời khỏi bàn khách. Mạch Quai đầu óc căn bản không hoàn toàn tỉnh táo, một phát liền

đem Dương Đình Phong đẩy xuống sàn nhà, bước đi loạng choạng xoay người một vòng căn phòng khách, miệng cười rầm rập.

- Tôi muốn uống thêm... hức... tôi muốn uống thêm.

Dương Đình Phong mất hết kiên nhẫn, vội vàng đứng dậy đỡ lấy hắn, Mạch Quai toàn thân vô lực, xụi lơ tựa vào trong ngực Dương Đình Phong cười khúc khích.

- Một ngôi sao nhỏ... hức... hai ngôi sao nhỏ... ba ngôi sao nhỏ... ha ha. - Hắn quả nhiên trong cơn say mà nói nhăng nói cuội, hai mắt mê man, mở miệng ra là nói lung tung, Dương Đình Phong phiền toái ôm lấy Mạch Quai, người nọ đột nhiên ự ự hai tiếng, Dương Đình Phong kinh ngạc, kịp thời xoay đầu hắn rời khỏi bả vai mình, lập tức một bãi nôn mưa đã an bài trên sàn nhà.

- Ựa... khự khự... - Mạch Quai vừa nôn xong liền gục ngay xuống bả vai Dương Đình Phong, hai mắt nhắm nghiền không nói lời nào.

Dương Đình Phong không nói, đem Mạch Quai bế lên, kháo, tên này quả nhiên chính là một con heo mập, nặng như cả trăm kí lô, trong đầu Dương Đình Phong thầm oán nghĩ, nặng nề ôm Mạch Quai vào phòng, đặt lên giường, cởi giày hắn ra.

- Tiểu Tinh... Tiểu Tinh... - Ngay cả trong cơn men say vẫn có thể gọi tên của người khác, Dương Đình Phong hết nói nổi, ném ánh mắt khinh thường nhìn Mạch Quai, liền đi vào phòng tắm xả một chiếc khăn ấm rồi ra ngoài.

Mạch Quai nằm trên giường nhú chặt mày, hai mắt nhắm nghiền, gò má đỏ bừng, Dương Đình Phong cởi quần áo cho hắn, cả người chỉ còn bỏ sót lại chiếc quần lót màu đen bó sát, vật thể nam tính che giấu bên trong hơi cộm lên, Dương Đình Phong không có phản ứng, chỉ là đôi môi có hơi khô khốc, y dùng khăn ấm lau người hắn, cơ thể thon dài màu trắng nõn, nhìn qua rất khiến cho người ta tham lam chiếm hữu, Dương Đình Phong cơ hồ bị thu hút, động tác ngày càng chậm dần, hai mắt chuyên chú quan sát cơ thể hắn.

- Tiểu Tinh... đừng yêu Gia Trình nữa... yêu mình cũng được vậy. - Thanh âm Mạch Quai vì say rượu mà có chút khàn khàn, đôi môi khẽ nhếch lên, phun ra hơi thở nóng như lửa đốt.

Dương Đình Phong ngồi bên cạnh giật giật mi mắt, ngay cả nói mớ cũng hồ đồ như vậy, tên đầu sỏ này đến tột cùng chỉ là một kẻ hoang tưởng vô sỉ diện. Dương Đình Phong đứng dậy, xoay người toan tính đi vào phòng tắm, phía sau bất thành linh bị Mạch Quai tóm được cổ tay y, dùng sức kéo xuống. Chỉ trong giây lát, Dương Đình Phong đã nằm ổn định ở trên giường.

- Tiểu Tinh... cậu không được đi. - Hai tay hai chân Mạch Quai gắt gao ôm chặt cơ thể Dương Đình Phong, thanh âm có điểm mơ hồ.

Dương Đình Phong chán chường đảo mắt, đem Mạch Quai tránh sang một bên, vội vã ngồi dậy. Mạch Quai say như vậy nhưng không phải không thể phát hiện ra, một phen khổng chế Dương Đình Phong nằm dưới thân, giọng nói khàn khàn đầy ám muội.

- Đừng đi... tôi thực sự muốn cậu... tôi không nhịn được.

Dương Đình Phong kinh ngạc, ngửi thấy hơi thở đối phương nồng nặc mùi bia, nhìn gương mặt Mạch Quai càng lúc càng gần, bờ môi mềm mại của hắn trong phút chốc phủ lấy đôi môi của mình.

- Ô... ưm... - Bàn tay Mạch Quai mò mẫm cầm lấy bàn Dương Đình Phong, mười ngón tay đan xen vào nhau, đôi môi mang theo mùi bia mạnh mẽ chiếm lấy bờ môi Dương Đình Phong, hung hăng mút lấy đôi môi y, đầu lưỡi cạy mở hàm răng luồn vào bên trong cần quét khoang miệng y.

Dương Đình Phong bị mùi bia nồng nặc khiến cho đầu óc mê cuồng, rất nhanh đáp lại nụ hôn của hắn một cách nồng nhiệt, tham lam mút lưỡi hắn, môi hắn, giống như muốn đem hắn nuốt trọn vào trong bụng.

Ngón tay Mạch Quai mở từng nút áo cho Dương Đình Phong, đem y phục trên người y ném xuống đất, nụ hôn của hắn lần lượt di chuyển xuống cổ Dương Đình Phong, lồng ngực săn chắc, hai núm vú nam tính anh đây sức quyến rũ.

Cổ tay bị kéo lên, Mạch Quai trong chốc lát bị Dương Đình Phong mạnh mẽ ôm lấy, đem hắn xoay một vòng áp đảo dưới thân, hơi thở gấp gáp, cuồng nhiệt hôn xuống môi hắn. Một tay giữ chặt thắt lưng hắn, một tay ghì lấy sau gáy hắn, gât gao làm cho nụ hôn hai người ngày càng sâu đậm. Lưỡi Dương Đình Phong công kích, tàn phá đầu lưỡi Mạch Quai, hết trái rồi sang phải, phải rồi sang trái, căn bản khiến hắn không thể thích ứng kịp, khiến nước bọt hai người theo khóe miệng chảy xuống, hai chiếc cằm ướt đầm, tạo ra thanh âm nước nhóp nhép đầy dâm mỹ.

Dương Đình Phong rời khỏi môi Mạch Quai, hắn liền tranh thủ thở gấp, tim đập loạn nhịp.

- Điều là do cậu tự sa vào lưới, đừng trách tôi không nương tay, Mạch Quai! - Thanh âm Dương Đình Phong đầy gấp gáp, tiếng gầm nhẹ làm thức tỉnh tâm trí Mạch Quai.

- Không cần... tôi muốn thao cậu... tôi muốn nằm phía trên. - Thanh âm Mạch Quai yếu ớt.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

- Mạch Quai. - Hai mắt Dương Đình Phong ngấn đầy dục vọng, mạnh mẽ dùng môi áp xuống bao trùm đôi môi của hắn, hung hăng hút đầu lưỡi hắn vào trong miệng. Mạch Quai đại khái bị hôn đến đầu óc choáng váng, dễ dàng đáp lại đầu lưỡi Dương Đình Phong.

===== HẾT CHƯƠNG 12 =====

13. Chương 13

Bàn tay Dương Đình Phong di chuyển xuống hạ khổ Mạch Quai, vuốt ve lấy cự vật ẩn giấu bên trong quần lót đã sớm ngẩng đầu, rời khỏi môi Mạch Quai, Dương Đình Phong hạ mình xuống, kéo quần lót của hắn, tay dang rộng hai bắp chân hắn, tính khí nam nhân gồng gèngh nổi lên.

Dương Đình Phong cảm thấy môi hơi khô khốc, đầu chôn giữa hai chân Mạch Quai, há miệng ngậm lấy còn thịt cứng rắn, nóng như lửa đốt. Cơ thể Mạch Quai trở nên căng cứng, vật thể nam nhân bị hôn liếm khiến đùi hắn run rẩy, cảm giác tê dại nóng ran lây lan khắp người. Tay hắn nắm lấy tóc Dương Đình Phong, ngẩng cao cổ há miệng thở dốc.

Còn thịt ở trong khoang miệng bị Dương Đình Phong điên cuồng mút, hút hết khí lực cuồng dã của vật thể, đầu lưỡi trơn nhậy quét qua quy đầu bóng mượt, lại trượt xuống liếm quanh "cây gậy" đỏ hồng nóng bỏng, lông mao cọ lên mũi vừa ngứa ngáy vừa kích thích dục vọng của cả hai. Mạch Quai cúi đầu, vươn tay ôm lấy đầu Dương Đình Phong kéo lên, đôi môi mạnh mẽ áp chế môi Dương Đình Phong, đầu lưỡi sượt ngang liếm môi, liếm quanh đầu lưỡi của y.

- Dương Đình Phong... hức... tôi nói cho cậu biết... đêm nay cậu phải để cho tôi thao cậu, rõ chưa.. hắc hắc... - Mạch Quai đem Dương Đình Phong đặt ở dưới thân, hơi thở nồng nặc mùi bia, hai mắt say lơ đãng, gò má ửng hồng, miệng cười khúc khích.

Dương Đình Phong còn chưa kịp lên tiếng, hai bắp chân đã bị Mạch Quai tách ra, lông mày hắn nheo lại, bĩu môi nói.

- Cái mẹ gì đây... vì cái gì... hức... xúc xích của cậu lại to hơn của tôi chứ? Để tôi đo thử, dám làm bẽ mặt ông à. - Mạch Quai nói xong, liền cầm lấy ngự khí cương cứng dử tợn của Dương Đình Phong, đặt dưới dương vật của mình.

- Kháo, dài hơn tôi đến tận 5 xentimet.... thôi đẹp, ông đây không làm nữa, tự thâm du vậy. - Mạch Quai trừng mắt nhìn Dương Đình Phong, vung tay đánh vào phần thân thô dài của y, hừ nhạt một cái, liền nằm xuống giường, bàn tay an ủi tính khí chứa đầy dục vọng.

Dương Đình Phong dở khóc dở cười, nâng người dậy kéo lấy cổ chân Mạch Quai, dùng cơ thể cao lớn bao phủ lấy người hắn, đặt hai chân hắn gác lên vai, khom lưng vuốt ve gương mặt hắn, nhẹ nhàng đáp xuống một nụ hôn, ghé sát bên tai hắn, hơi thở phả vào nóng hổi.

- Thâm du một mình chán lắm, không bằng... để tôi phối hợp cùng cậu đi.

Mạch Quai ở bên dưới nở nụ cười khoái trá, tay ôm lấy mặt Dương Đình Phong, mơ mơ màng màng nhìn chăm chăm vào y.

- Dương Đình Phong... vì cái gì tôi hiện tại mới cảm thấy... cậu đáng yêu đến như thế chứ... moa. - Liền hung hăng giằng môi hôn một điểm lên mặt Dương Đình Phong, cười khúc khích.

- Hảo, cậu giúp tôi giải quyết chỗ này... tôi muốn xem khả năng của cậu như thế nào... he he. - Người nọ lại ăn nói lung tung, Dương Đình Phong lắc đầu hết nói nổi, kéo hai chân Mạch Quai thẳng về phía trước, đem cự vật to lớn chen vào giữa cửa động hắc ám, mạnh mẽ tiến vào mà không hề báo trước.

- AA...Oa... aa!! - Nơi kín đáo bị kéo căng đến cùng cực, cảm giác đau đến muốn chết đi sống lại, Mạch Quai trợn ngược hai mắt, miệng thét lên một tiếng chói tai, làm kinh động đến Dương Đình Phong.- Rất đau? - Dương Đình Phong ngừng động tác, sốt ruột hỏi.

Mạch Quai liều mạng thở gấp, trừng hai mắt nhìn Dương Đình Phong, hung hãn quát lớn.

- Tôi bảo cậu thẩm du giúp tôi... không phải là cái việc này! Mau lấy nó ra!

- Có chết cũng không. - Dương Đình Phong gầm mạnh, ánh mắt như bị ngọn lửa dục vọng thiêu đốt, hơi thở một lúc gấp gáp, chưa chờ Mạch Quai lấy lại khí lực, y liền đem hung khí dùng sức tiến vào thật sâu, chạm thật mạnh vào động huyết không chút luyến tiếc.

- Không muốn a... hảo đau... hảo đau a. Tên khốn! Mau lấy nó ra! Tên bánh bèo hỗn đản! - Mạch Quai ở bên dưới ra sức giãy dụa, nơi kín đáo của nam nhân bị tra tấn đến cực độ, ngay cả tính khí cũng thô lớn như vậy, nóng bỏng như vậy, chính hắn cũng không kiềm chế được.

Dương Đình Phong khinh thường cười ra tiếng, cầm lấy cổ tay Mạch Quai, một phen đem người hắn lật lại nằm sấp trên giường, chế trụ hai cổ tay hắn ra sau, môi kề sát bên tai hắn, thều thào nói.

- Bên trong của cậu... hảo nóng, muốn giết chết tôi rồi.

- Cậu... cậu còn dám nói! - Mạch Quai cắn chặt môi dưới, tức tối lên đến tận đỉnh.

Dương Đình Phong dời tầm mắt, dừng lại ở hai cánh mông cong vênh trăng nõn của Mạch Quai, dục vọng phát tán càng lúc mạnh mẽ, khoe miệng hơi cong lên, vung tay đánh vào mông hắn. Ba ba ba, mông thịt trắng nõn bị đánh đến run run, Mạch Quai xấu hổ cắn chặt răng, vừa giận vừa thẹn quát.

- Con mẹ nó cậu dùng tay cho tôi!

Bàn tay Dương Đình Phong bấu chặt lớp thịt căng mọng, vừa dẹo vừa nảy nẩy, thực tình khiến cho người rất muốn cắn một cái.

- Mông cong như thế này, còn dám mở miệng nói thao tôi. - Ba ba, liền vung tay tiếp tục đánh xuống, hai cánh mông đàn hồi bị đánh đến ửng đỏ.

- Mặc kệ tôi! Cậu thử tìm cả thế giới này xem có ai mông cong như tôi không? - Vành tai Mạch Quai nóng lên, hung hăng nhìn Dương Đình Phong.

- Mồm mép cũng đánh đá lắm. - Dương Đình Phong nhếch miệng, nắm lấy cằm Mạch Quai, trụ lấy đôi môi sắt thép của hắn, hung hăng mút lấy môi hắn, đầu lưỡi đánh từ trên xuống dưới càn quấy bên trong khoang miệng.

- Ô... ưm... ha. - Mạch Quai phát ra tiếng rên rỉ, Dương Đình Phong hài lòng rời khỏi môi hắn, một tay ghì lấy sau ót hắn, di chuyển phần hông, dương vật ở bên trong đẩy sâu vào vách tường.

- Ngô... nhẹ... nhẹ một chút. - Nơi trống rỗng hiện tại được Dương Đình Phong lấp đầy, Mạch Quai run rẩy toàn thân, nơi vốn dĩ nên đau nhức kia đột nhiên nổi lên một trận ngứa ngáy, tay hắn ôm chặt lấy cổ Dương Đình Phong, đem cơ thể hai người dán sát vào một chỗ.

- Hiện tại... có thoải mái không? - Hơi thở Dương Đình Phong gấp gáp, mỗi một lần động đều đánh thẳng đến điểm sâu nhất, nơi kia của hắn càng lúc càng kẹp chặt lấy cự vật thô lớn, lý trí Dương Đình Phong dường như bị đánh đi mất, muốn nhẹ cũng không thể được.

- Mau... di chuyển đi. Tôi không chịu được... ần. - Mạch Quai nặng nề thở dốc, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, khoái cảm mạnh mẽ dâng trào, hắn cảm thấy chính mình lúc này sung sướng hơn bao giờ cả, hắn muốn vật thể kia tra tấn hắn, điên cuồng chọc hắn, chọc đến nơi sâu nhất.- Là chính cậu nói. Đừng cầu xin tôi.

Dương Đình Phong không thể khống chế chính mình được nữa, dựng thẳng người dậy, hai tay tách rộng hai bắp chân Mạch Quai ra, động tác nhanh chóng đưa đẩy, đỉnh đầu hung hăng ra vào bên trong vách thịt mềm mịn, dùng sức đâm mạnh, hận không thể đem cơ thể hắn xé làm hai nửa.

- Aa... ah.... hảo nhanh... hảo nhanh a. - Tiếng rên của Mạch Quai liên hồi không có điểm ngừng lại, tay hắn bấu chặt vào khăn trải giường, hai mắt nhắm nghiền, miệng hé mở phát ra tiếng rên ngân vang cả căn phòng rộng lớn.

- Cậu kẹp chặt chết tôi rồi. - Dương Đình Phong gầm mạnh, động tác một lúc càng mãnh liệt thô lỗ, tựa hồ muốn đem người dưới thân chèn ép thành một tấm lụa mỏng manh, đỉnh đầu hung bạo tra tấn vách thịt mềm mại. Hành động của Dương Đình Phong đặc biệt rất nhanh, xương hông chạm mạnh vào hai cánh hông hắn, độ đàn hồi cao, mỗi một lần chạm đều kêu lên thanh âm ba ba dữ dội, kích thích dục vọng của y.

- Ần... thích quá.... mạnh hơn nữa... tôi muốn nhiều hơn! - Bị những cú va chạm kịch liệt của Dương Đình Phong hành hạ, Mạch Quai rốt cuộc không thể chịu đựng cái dục vọng trong người đang ngày một khoét sâu tâm hồn hắn, mong muốn cùng khát vọng lên đến đỉnh cao, hắn khao khát cự vật thô lớn kia, khao khát xúc xích khủng bố của y mà tra tấn hắn.

Dương Đình Phong hừ lạnh, cầm lấy cổ tay Mạch Quai mạnh mẽ kéo lên, đem hắn ổn định ngồi trên đùi mình. Mạch Quai vươn hai tay nắm lấy tóc Dương Đình Phong, cúi xuống hôn lấy môi Dương Đình Phong một cách điên cuồng, đầu lưỡi phá đảo mọi ngõ ngách trong miệng y, nước bọt trào ra, vẫn không hề có dấu hiệu dừng lại.

- Hừ... có thích không? Ần? - Mồ hôi trên trán Dương Đình Phong rơi xuống dày đặc, hơi thở gấp gáp, nóng như lửa đốt, Mạch Quai cũng không thua kém, ở bên tai Dương Đình Phong tàn sát cắn xé, hắn giống như bị dục vọng cùng cơn say làm đánh mất thần trí.

- Thích... thích muốn chết. Không ngờ được thao cũng sướng đến như vậy... Phong, cậu cũng thử một lần đi.. hắc hắc. - Hai chân thon dài của Mạch Quai bám lấy thắt lưng Dương Đình Phong, thân thể hoàn toàn đáp nhận dương vật thô to của Dương Đình Phong đang mạnh mẽ sáp nhập thao lộng bên trong thân thể mình.

- Mạch Quai, cậu hiện tại đang muốn giết chết tôi đấy. - Dương Đình Phong nghiêng chặt răng, bàn tay di chuyển xuống bấu lấy hai cánh hông cao su của Mạch Quai, đem cơn thịnh hạ thấp lên cao, ra vào trều sấp cái động huyết đâm dâng của hắn.

Căn phòng tràn ngập mùi vị tình dục, trên chiếc giường lớn thân thể hai người nam nhân trần như nhộng liêu mạng dây dưa, tiếng thở dốc nặng nề, tiếng va chạm thân thể, chỉ cần nghe qua thực sự khiến cho người ta muốn đỏ mặt. Hai người làm tình rất lâu rất lâu, rốt cuộc Mạch Quai kiềm chế không được niềm vui sướng, nhịn không được liền bắn ra trước, nước mắt khoái cảm theo khóe mắt chảy xuống, từng mẩu tinh dịch đầy đặn bắn lên ngực Dương Đình Phong.

Thời điểm khi hắn bắn tinh, cửa huyết phía sau không ngừng co co rút rút, nuốt chặt cự vật của Dương Đình Phong, khoái cảm điên cuồng dâng trào khiến y phải tận dụng hết khí lực, đem dương vật của mình đâm đến chỗ sâu nhất, tinh dịch nóng ấm phun vào bên trong Mạch Quai.- Hộc ... hộc.

Khí lực cạn kiệt, hai tay Mạch Quai cơ hồ đã mềm nhũn, rời khỏi cổ Dương Đình Phong, cơ thể bất lực liền ngã ra sau, Dương Đình Phong vừa kịp đưa tay giữ lấy thắt lưng Mạch Quai, kéo hắn vào lồng ngực, nhẹ nhàng đặt hắn nằm xuống giường, dùng gối kê lấy đầu hắn.

- Mệt không? - Dương Đình Phong gỡ ra mái tóc ướt đầm dính trên trán Mạch Quai, điều chỉnh lại hô hấp, trầm giọng hỏi.

Không có tiếng đáp lại, chỉ có hơi thở đều đặn ở bên tai, Dương Đình Phong thở dài, ngón tay thon dài chạm nhẹ lên ngũ quan Mạch Quai, vuốt ve từ mí mắt, sống mũi đến đôi môi của hắn. Hai mắt Mạch Quai

nhắm chặt, miệng mấp máy như đang nói gì đó, Dương Đình Phong ghé tai qua, lời nói của hắn không được rõ ràng.

- Bà ngoại...

Dương Đình Phong khẽ cười, đôi môi hôn nhẹ lên trán Mạch Quai, nụ hôn sau đó di chuyển xuống sống mũi, cảm hắn. Ngựa ngáy lan khắp gương mặt, Mạch Quai theo bản năng nheo chặt mày, hé mắt mở ra, trước mắt mờ ảo gương mặt của Dương Đình Phong, tay hắn vươn lên chạm lên mặt y, ngăn đầu hôn lên bờ môi y, đầu lưỡi tinh tế quét qua đầu lưỡi Dương Đình Phong.

Rời khỏi môi Mạch Quai, Dương Đình Phong nằm xuống, lấy chăn đắp cho cả hai, gác tay ra sau đầu hắn, ôm hắn vào ngực, bàn tay vỗ nhẹ đầu hắn, ôn nhu nói.

- Ngủ ngon.

Mạch Quai không trả lời, mệt mỏi chôn đầu vào hõm cổ Dương Đình Phong, chậm rãi đóng mắt lại. Thẳng cho đến sáng ngày hôm sau, Mạch Quai ở trên giường đã rời khỏi lồng ngực Dương Đình Phong, tấm chăn ngoài ý muốn nằm trên sàn nhà, hai chân hắn gác lên chân Dương Đình Phong, cơ thể không một mảnh vải che lấy nơi riêng tư, tư thế nhìn qua trông thật khó coi.

Bàn tay Mạch Quai sờ soạng tứ phía, dừng lại ở một chỗ không nên chạm, tay hắn cảm lấy vật thể kia, mềm mềm lại to lớn, cảm giác vô cùng quen thuộc, cái này... rõ ràng là bộ phận của nam nhân, nhưng không phải là của hắn, Mạch Quai trong đầu nghĩ thầm, cảm thấy có gì đó không đúng, lông mày lập tức nhíu chặt lại.

Hắn vươn tay di chuyển lên trên, bàn tay bóp chặt quai hàm Dương Đình Phong. Dương Đình Phong bị làm cho tỉnh giấc, nheo hai mắt nhìn sang Mạch Quai. Mạch Quai quay đầu, lúc này dường như đã phát giác ra điều gì, lập tức mở to hai mắt, tiếng rống lớn vang lên động địa.

- Con mẹ nó tên bánh bèo hồn đản!

Dương Đình Phong phiến toái xoa xoa huyết thái dương, với tay cầm lấy điện thoại đặt trên đầu giường, hiện tại đã gần 9 giờ sáng, quả nhiên đêm hôm qua làm tình rất kịch liệt, thành ra sáng hôm nay ngủ đến không biết trời đất. Mạch Quai ở bên này tâm tình cực kỳ hỗn loạn, đỡ lấy thân thể đau nhức ngồi dậy, tầm mắt trong vô thức trườn lên hạ thể to lớn của Dương Đình Phong, hai gò má Mạch Quai lập tức nóng như lửa đốt, liền kích động xoay lưng lại, thở dốc.

- Cậu nói đi.... đêm qua rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Vì cái gì cả tôi và cậu đều không mặc đồ? Còn có... còn có tại sao tôi lại ngủ ở phòng cậu chứ!!?

Dương Đình Phong ngồi dậy, lưng tựa vào giường, cầm lấy mắt kính đặt trên tủ đeo vào, lạnh lùng nói.

- Tự cậu nhớ lại đi.

Mạch Quai chau mày, nhắm nghiền hai mắt, cố nén nhớ lại mọi sự việc đêm qua, bọn hắn đi siêu thị, sau đó uống rượu, rồi sau đó...

- Dương Đình Phong... tôi hận cậu.

- Tôi muốn uống thêm.

- Cái gì đây... vì cái gì xúc xích của cậu lại to hơn của tôi chứ?

- Thảm du một mình chán lắm... không bằng để tôi phối hợp cùng cậu đi.

- Thích quá... thích muốn chết.

Bao nhiêu tình huống đêm qua đổ dồn vào đầu Mạch Quai, hắn cắn chặt môi dưới, vò đầu thành mảnh hỗn loạn, nếu hắn nhớ không lầm, không sai biệt tối hôm qua chính là uống quá chén, biết rõ tửu lượng không tốt, lại tự ý chui đầu vào lưới, quả nhiên vẫn là một tên đại ngu ngốc.

Mạch Quai chậm rãi xoay đầu, hai mắt trừng trừng nhìn Dương Đình Phong, Dương Đình Phong biết rõ đối phương đã hoàn toàn tỉnh táo, không có lên tiếng, trên mặt không biểu hiện gì.

- Con mẹ nó đều là tại cậu hết, đồ hỗn đản!

Mạch Quai hung hăng ném một câu, vừa bước xuống giường đã ngã bịch trên nền đất, chỗ đau ở phía sau bị tác động, hắt thét lên một tiếng chói tai, Dương Đình Phong vội vã đi tới đỡ lấy cánh tay hắn, Mạch Quai thở dốc, gạt bỏ tay Dương Đình Phong ra, kéo tấm thân chi chít vết đỏ trên người, thất tha thất thểu đi vào phòng tắm.

===== HẾT CHƯƠNG 13 =====

14. Chương 14

Trong phòng tắm nghe thấy tiếng xả nước, Dương Đình Phong thở dài, đứng dậy choàng khăn tắm che lấy hạ thể, đi tới bàn học cầm máy tính, ngồi xuống giường, tra cứu về một số đề thi Đại học về ngành Luật. Đang tập trung cao độ, chợt nghe thấy tiếng quát của Mạch Quai từ phòng tắm vọng ra.

- Dương Đình Phong! Vì cái gì phía sau của tôi lại xuất tinh thể này!?

Dương Đình Phong sững sốt, dở khóc dở cười, còn chưa kịp lên tiếng, thanh âm giận dữ của Mạch Quai phát ra.

- Kháo! Đêm qua cậu dám thao tôi!?

Dương Đình Phong hơi nhếch miệng, vừa đánh bàn phím vừa trêu chọc.

- Không phải chính cậu tự nguyện sao?

- Đừng gạt tôi! Có chết tôi cũng không tình nguyện để người khác thao tôi đâu! - Mạch Quai ở trong phòng tắm vừa kỳ cọ thân thể vừa hì hục quát tháo.

Dương Đình Phong ngừng động tác, khước miệng cong lên cười tinh ý.

- Đêm qua cậu rất sung sướng kia mà. Tự chính mình nhớ lại đi.

Trong phòng tắm nhất thời yên lặng, không có tiếng đáp lại, Dương Đình Phong biết tổng Mạch Quai ở trong kia hẳn đã nhớ lại toàn bộ sự kiện, nghĩ đến bộ dạng kia của hắn, Dương Đình Phong đột nhiên cảm thấy có điểm cao hứng.

Rầm.

Cửa phòng tắm bị đá văng, Mạch Quai mặt đen như củi than bước ra ngoài, trên người trần như nhộng, toàn thân từ đầu đến cuối ướt sũng, ánh mắt tràn ngập sát khí nhắm thẳng vào Dương Đình Phong. Dương Đình Phong ngừng đánh máy, gương mặt nhìn sang hắn, trên mặt không biểu hiện gì.

- Làm sao vậy?

- Mẹ kiếp, cậu phải đền lại trinh tiết cho tôi đồ hỗn đản! - Mạch Quai hung hăng xông tới, đem máy tính trên đùi Dương Đình Phong ném sang một bên.

Dương Đình Phong phiến toái thở mạnh, ánh mắt lạnh như băng quét qua biểu tình của hắn.

- Cậu đâu phải nữ nhân, trinh tiết ở đâu mà tôi phải đền?

Mạch Quai đưa tay nắm chặt thành quyền, hung hăng bóp lấy cổ Dương Đình Phong, trong lòng phần nộ gào lên.

- Cậu còn dám nói! Tóm lại cậu phải chịu toàn bộ trách nhiệm cho tôi!

Dương Đình Phong dời tầm mắt, không đáp ứng nói.

- Không thích.

- Không thích cũng phải làm. Còn không, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa. - Mạch Quai thả lỏng tay, thẳng thừng tuyên bố một câu.

Dương Đình Phong phiên toái hừ lạnh, dời tầm mắt, không kiêng nề đem khăn tắm trên người ném xuống đất, thanh âm lạnh lùng.

- Cậu thật phiền phức.

Không ngờ chỉ vừa dọa một câu, đối phương lại dễ dàng đáp ứng như vậy, Mạch Quai nhe răng cười khoái trá, kéo lấy cổ chân Dương Đình Phong, đem y nằm xuống giường, tầm mắt dừng lại ở vật thể hình trụ thon dài đang "ngủ say", khoe miệng càng cong lên, bàn tay Mạch Quai di chuyển xuống dưới, vuốt ve vật thể hình trụ kia. "Tiểu đệ" vốn dĩ đang "ngủ say", hiện tại bị bàn tay của Mạch Quai làm cho đột ngột "tỉnh giấc" mà ngẩng cao đầu, đồng thời cứng rắn cương to, miệng Dương Đình Phong phát ra hơi thở nhẹ, hô hấp trở nên có chút gấp gáp, nhưng trên mặt không hề tỏ ra biểu tình gì.

- Uy, rõ ràng là rất sướng như vậy, cậu việc gì phải nhăn nheo, đến, rên cho tôi nghe cái nào. - Mạch Quai thấu hiểu tâm tình hiện tại của Dương Đình Phong, động tác nhẹ nhàng liền trở nên mãnh liệt hơn, cao thấp vuốt ve tính khí trường lớn của Dương Đình Phong, miệng cười đắc ý.

- Cậu im đi. - Dương Đình Phong gần giọng, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở một lúc càng gấp gáp.

Mạch Quai cười khoái trá, buông "tiểu đệ đệ" ra, chồm người xuống ngồi giữa hai chân Dương Đình Phong, dương cụ vĩ đại nổi gân lớn dữ tợn, quy đầu màu tím ướt át, khiến Mạch Quai nhin không được nuốt xuống nước miếng, đem lưỡi vươn nhẹ liếm lên quy đầu trơn mượt.

Ngay lúc Dương Đình Phong còn chưa kịp thở, tiểu đệ đệ to lớn đã bị bao phủ trong khoang miệng của Mạch Quai, cơn thịnh nộ đại khái khiến Mạch Quai phải mở to miệng, đầu lưỡi linh hoạt liếm quanh trên đỉnh đầu của tính khí nam nhân, mùi vị dục vọng xông lên, khiến tinh thần Dương Đình Phong và Mạch Quai đều kích thích.

Dương Đình Phong vì sung sướng mà hai mắt nhắm lại, tay nắm chặt tóc Mạch Quai, tiếng gầm mạnh cùng tiếng thở dốc đan xen, Mạch Quai vì loại thanh âm này mà càng thêm cao hứng, rời khỏi cơn thịnh nộ Dương Đình Phong, gương mặt hồi ý kiến.

- Thế nào? Có thoải mái không? - Nụ cười của hắn tràn ngập thâm hiểm.

- Không tệ. - Thanh âm Dương Đình Phong trầm thấp pha lẫn gấp gáp.

- Tốt. - Mạch Quai đắc ý nở nụ cười, há miệng tiếp tục ngậm lấy loại cơn thịnh nộ nam nhân câu dẫn người kia, đầu lưỡi dùng nước bọt vẽ loạn lên đầu nầm của tính khí màu tím, thỉnh thoảng lướt qua cái điểm nhỏ phía trên quy đầu, Dương Đình Phong thoáng chột run rẩy, khát, tên đầu sỏ này nguyên lai cũng thành thạo những việc này, biết rõ vị trí mẫn cảm nhất trên bộ phận sinh dục của nam nhân, quả nhiên đúng là một tiểu dâm đảng.

- Ô... cơn thịnh nộ của cậu ngậm vào thật sướng... ha. - Mạch Quai cố ý bày ra biểu tình hạ lưu, tay cầm lấy dương cụ to lớn, đầu lưỡi ướt át đảo quanh mọi ngõ ngách quanh vật thể hình trụ thô dài, hai mắt đầy mê đắm giương lên nhìn Dương Đình Phong, vẻ mặt ngoài chữ dâm loạn ra không còn từ khác để diễn tả. Dương Đình Phong bị bức đến tâm lý phát điên, hung tợn nói.

- Dâm phụ! - Nhưng trong tâm can đã sớm hưởng thụ loại tình huống này.

Mạch Quai bật cười thành tiếng, đem cơn thịnh nộ cắm sâu vào trong miệng, chính hắn cũng bị vô pháp lôi cuốn bởi cái tính khí của đàn ông, miệng càng mở lớn, buông lỏng da thịt để cơn thịnh nộ tùy ý dâm ra chọt vào ở trong cổ họng.

Đến khi nghe thấy hơi thở của đối phương càng lúc càng đến điểm cao trào, Mạch Quai nhếch miệng cười, nhả ra dương vật to lớn, tay cầm lấy tính khí bên dưới hạ thể của mình vuốt ve, bỏ tới trước mặt Dương Đình Phong, dãi vật màu hồng của nam nhân kề ngay trước miệng y, thản nhiên ra lệnh. - Ngậm vào đi.

Dương Đình Phong ánh mắt lạnh như băng nhìn Mạch Quai, trên mặt lộ ra biểu tình không chút hứng thú.

- Cậu còn chậm chạp cái gì, tôi nói ngậm vào là ngậm vào! - Mạch Quai mất kiên nhẫn quát.

Dương Đình Phong nhếch mép cười khinh thường, không tình nguyện ngậm vào tính khí của hắn, dùng lực hút lấy cơn thịnh nộ của hắn, đầu lưỡi khẽ liếm nhẹ lên đỉnh đầu hình nầm. Mạch Quai ở bên này vô cùng thỏa

mãn, cười khoái trá.

- Tốt lắm. Cứ tiếp tục đi.

Trên mặt Dương Đình Phong tỏ vẻ mất hứng, liền ngoảnh đầu sang một bên, lạnh lùng nói.

- Không làm nữa. Chán muốn chết.

- Cậu! Cậu đừng khiến tôi nổi cáu nha!? - Gương mặt Mạch Quai vì tức giận mà đỏ bừng.

- Việc cậu muốn làm không phải chỉ thao tôi hay sao, dài dòng làm gì. - Thanh âm Dương Đình Phong càng lạnh hơn.

- Cậu rõ ràng đồng ý đáp ứng yêu cầu của tôi rồi. - Hai mắt Mạch Quai nổi lên gân đỏ, hung hăng nhìn Dương Đình Phong.

Dương Đình Phong hừ lạnh một tiếng, thờ ơ nói.

- Không muốn thì thôi. - Liền cầm lấy máy tính cầm tay bên cạnh đặt lên đùi, mở màn hình laptop, ngón tay thon dài chuyên chú đánh máy, hoàn toàn ngó lơ Mạch Quai đang bực bực sát khí ở bên cạnh.

Mạch Quai lúc này nhin không nổi nữa, miệng không ngừng thở dốc, tay bóp chặt thành nắm đấm, hai mắt của hắn chờ đợi nhìn Dương Đình Phong, nhưng đáp lại chỉ là biểu tình lạnh như băng của y, một cái liếc mắt cũng không dành cho hắn. Mạch Quai giận đến mức hai mắt ngấn lệ, muốn tìm một thứ để phát tiết, tầm mắt quét quanh một lượt trên giường, rốt cuộc dừng lại ở gối nằm bên cạnh Dương Đình Phong, liền cầm lấy hung hăng ném về phía y, bỏ tới ngồi co ro ở góc giường, lưng xoay về phía Dương Đình Phong.

Gối bị ném tới trước mặt, ánh mắt Dương Đình Phong càng trở nên lạnh nhạt hơn, toan tính đứng dậy bỏ ra ngoài, lúc này bên tai đột nhiên truyền đến tiếng thút thít nho nhỏ, Dương Đình Phong nghi hoặc nhìn sang Mạch Quai, bờ vai gầy không ngừng run rẩy, kháo, đừng nói tên đầu sỏ kia đang khóc đấy chứ?

- Mạch Quai. - Dương Đình Phong trên mặt lộ ra nghi vấn, trầm giọng nói.

Không có tiếng đáp lại, Dương Đình Phong đem laptop đặt sang một bên, chậm rãi vươn người qua, bàn tay chạm nhẹ lên bờ vai hắn.

- Cậu khóc sao?

Tay Dương Đình Phong lập tức bị vai Mạch Quai hất về phía sau, thần sắc Dương Đình Phong biến đổi, một phen đem Mạch Quai đối diện với mình, quả nhiên đoán không sai, trên mặt của hắn đều là lấm lem nước mắt.

- Không cần cậu quản. - Mạch Quai hung hăng ném một câu, gạt bỏ bàn tay Dương Đình Phong cúi xuống nhặt quần áo bỏ ra ngoài. Dương Đình Phong nặng nề thở ra một tiếng, ánh mắt kiên định nhìn về phía trước, đứng dậy đuổi theo sau hắn. Ra đến phòng khách, phía sau bị một cổ tay đột nhiên kéo lấy, Mạch Quai còn chưa kịp phản ứng, cả cơ thể đã an bài nằm trong lồng ngực Dương Đình Phong, môi bị Dương Đình Phong trụ lấy.- Ân... mau... buông. - Mạch Quai liều mạng ra sức giãy dụa, hướng đến tấm lưng Dương Đình Phong điên cuồng đập loạn.

Dương Đình Phong đối với loại phản kháng vô tác dụng này hoàn toàn không có điểm hứng thú, một bên vừa ôm hôn Mạch Quai vừa kéo hắn đi tới bộ ghế sofa bên cạnh, đẩy hắn nằm xuống ghế, khống chế hai cổ tay hắn đưa lên cao, môi tiếp tục tìm hân môi hắn, đầu lưỡi nhanh chóng vọt vào bắt lấy đầu lưỡi.

Mà Mạch Quai ở bên này lại không ngừng ra sức giãy dụa, kéo lấy đầu Dương Đình Phong muốn tìm cách thoát khỏi vòng kiềm chế của y. Dương Đình Phong đợi đến khi cơ thể Mạch Quai đã mềm nhũn, rời khỏi cánh môi hắn.

- Cút! - Mạch Quai suy yếu nằm trên ghế, môi bị hôn đến sưng đỏ, trừng mắt nhìn Dương Đình Phong, thanh âm khàn khàn nói.

Dương Đình Phong không nói, bàn tay chế trụ quai hàm Mạch Quai, ánh mắt nghiêm túc.

- Cậu không có quyền ra lệnh tôi.

- Quá đáng! Cậu muốn tôi tăng huyết áp chết có phải không? - Mạch Quai thở dốc gào lên.

Dương Đình Phong ngừng hô hấp, thanh âm ôn nhu nói.

- Tôi quá đáng mới thích cậu, Mạch Quai.

Mạch Quai bị lời nói kia nhất thời làm cho kinh ngạc, vành tai đỏ lên, hai gò má nóng như lửa đốt. Nhưng loại suy nghĩ kia rất nhanh liền ném ra sau, hắn ngoảnh đầu né tránh ánh nhìn kia, hạ thấp giọng nói.

- Gạt người! Cậu chẳng qua chỉ muốn tôi nổi cáu mà thôi. - Lại bất tri bất giác rơi một giọt nước mắt, hắn là đang giận, giận đến thẹn phát khóc.

Dương Đình Phong âm thầm thở dài, bàn tay to lớn vuốt ve gương mặt Mạch Quai.

- Thực xin lỗi.

- Tôi không muốn nghe! - Mạch Quai phẫn nộ quát.

Dương Đình Phong cắn chặt môi dưới, xem ra không còn con đường nào khác, miễn cưỡng lên tiếng.

- Hảo, cậu muốn thao tôi, tôi liền đáp ứng cậu.

Mạch Quai dừng lại một lúc, quay đầu nhìn Dương Đình Phong, xác nhận lời nói kia có phải là sự thật hay không?

- Thật?

Dương Đình Phong gật nhẹ đầu, nhưng trong lòng vốn dĩ không tình nguyện gì. Mạch Quai vừa nghe xong sắc mặt lập tức biến đổi hẳn, ngay cả Dương Đình Phong cũng như bị dọa cho một phen, miệng hắn cười khoái trá.

- Vậy chúng ta vào phòng làm đi.

- Ở đây cũng được. - Dương Đình Phong nhàn nhạt nói.

- Tôi chính là không muốn. Ở trên giường thoải mái hơn, còn có, lưng của cậu sẽ không bị đau a. - Mạch Quai đưa tay vỗ vỗ sau lưng mình cho thí dụ, cười rầm rập.

- Cậu thật đòi hỏi. - Dương Đình Phong hừ lạnh một tiếng, không kiên nhẫn đứng dậy đi vào phòng ngủ, Mạch Quai ở phía sau tâm tình vô cùng cao hứng, rốt cuộc cơ hội ngàn năm hiếm có cũng xảy ra, ở bên trong y chắc chắn sẽ thực sung sướng, Mạch Quai âm thầm nghĩ ngợi, tí ta tí tởn bước vào phòng, nhìn thấy Dương Đình Phong đã ngoan ngoãn nằm trên giường.

Khóe miệng khe cong, Mạch Quai chậm rãi bò lên giường, ngón tay vuốt ve lồng ngực săn chắc của Dương Đình Phong, lại di chuyển xuống khóe hạ của y, lông mao cùng tính khí đập vào mắt, hắn nuốt nước miếng, mở to miệng ngậm lấy con thịt phát trướng.

Dương Đình Phong trầm mặc quan sát động tác của Mạch Quai, trên mặt hoàn toàn không có chút phản ứng.

- Uy, cậu rên cho tôi nghe đi chứ. - Mạch Quai ngừng động tác, ủy khuất ngẩng đầu nhìn Dương Đình Phong.

- Vì cái gì tôi phải rên? - Dương Đình Phong chau mày.

- Cậu rên tôi mới có động lực làm tiếp chứ. Cậu chẳng khác gì một khúc gỗ vậy. - Mạch Quai không kiên nhẫn nói.

- Chán. - Dương Đình Phong lăm bắm trong miệng.

Mạch Quai đại khái không nghe Dương Đình Phong nói cái gì, cơ hội ngàn năm vô cùng hiếm có, hắn phải tranh thủ thao chết lão nam nhân chết tiết này trước khi người nọ đổi ý mới được.

Mạch Quai nhả ra con thịt của Dương Đình Phong, ngồi thẳng dậy, đem hai cánh đùi săn chắc của y dang rộng sang hai bên, nhìn thấy cái động hắc ám khiến người ta muốn tra tấn, Mạch Quai miệng nở nụ cười nham nhở.

- Cậu làm cái gì? - Dương Đình Phong nhìn ra hành động kỳ quái của Mạch Quai, tâm tình có điểm khẩn trương.

- Còn làm cái gì? Đương nhiên là đâm tiểu đệ đệ của tôi vào mông cậu rồi.

Dương Đình Phong trong vô thức toát mồ hôi lạnh, khát, vì cái gì lại đáp ứng yêu cầu của tên đầu sỏ này, hiện tại lại cảm thấy hối hận, quả nhiên bị hắn làm cho đầu óc bại hoại rồi.

Dương Đình Phong vội vã ngồi dậy, xoay lưng về phía Mạch Quai, quỳ trên giường, gương mặt không kiên nhẫn nói.

- Nhanh lên.

- Uy, tôi muốn làm tư thế kia. Mau nằm xuống cho tôi! - Mạch Quai không cam tâm quát.

- Cậu còn chậm chạp, tôi lập tức thay đổi chủ ý. - Dương Đình Phong lạnh lùng tuyên bố.

Mạch Quai nghiêng răng nghiêng lợi, xem như đối phương rất biết cách đe dọa hắn. Mạch Quai hừ nhạt, bàn tay vỗ nhẹ mông Dương Đình Phong, tay cầm tính khí, đặt ở cửa huyệt của Dương Đình Phong.

- Tôi vào đây nhé. Đau thì cứ nói tôi.

Dương Đình Phong căng thẳng, lạnh nhạt ừ một tiếng.

Mạch Quai cong khoe miệng, đem phân thân chậm rãi tiến vào động huyệt Dương Đình Phong, cảm giác nóng ẩm dội vào nội tạng, thần kinh tê dại, sung sướng đến mức muốn hét lên. Mà Dương Đình Phong ở bên dưới đã sớm toát mồ hôi lạnh, khốn nạn, lần đầu tiên trong đời lại bị kẻ khác đâm vào phía sau, thực sự không thể nào nhục nhã hơn, Dương Đình Phong đau đến hai lông mày nhíu chặt, hai mắt nhắm nghiền, tay siết lấy khăn trải giường. Nguồn :

- Không sao chứ? - Cảm nhận người phía dưới cơ thể đột nhiên cứng đờ, Mạch Quai ngừng động tác, cúi đầu hỏi.

Dương Đình Phong thở ra một tiếng nặng nề, lạnh lùng nói.

- Ổn.

Mạch Quai nhếch miệng cười, vừa đem phân thân tiến vào bên trong vừa trêu chọc.

- Thả lỏng đi. Nhìn cậu chẳng khác gì đang đi ị vậy?

- Im miệng! Nhanh giải quyết đi. - Gò má Dương Đình Phong nóng ran, Mạch Quai thừa nhận người kia chính là đang xấu hổ, liền cất tiếng cười lớn.

- Hảo a hảo a. - Nhưng trong lòng vẫn có chút nể nang Dương Đình Phong, một người cao ngạo lạnh lùng như y, không ngờ chỉ vì hắn và cam tâm tình nguyện như vậy, Mạch Quai thất thần, ánh mắt nhìn Dương Đình Phong ôn nhu đến kì lạ.

===== HẾT CHƯƠNG 14 =====

15. Chương 15

Lúc Mạch Quai còn đang thất thần suy nghĩ, Dương Đình Phong ở bên dưới hơi ngoái đầu ra sau, dùng chân hất mạnh vào đùi hắn, Mạch Quai mất thăng bằng ngã xuống, kêu lên một tiếng đau đớn, Dương Đình Phong ngồi thẳng dậy, mạnh mẽ kéo lấy cổ chân hắn, Mạch Quai chưa đầy một giây đã an bài nằm dưới thân Dương Đình Phong.

- Thời gian của cậu đã hết hiệu lực, hiện tại đến phiên tôi. - Dương Đình Phong lạnh lùng tuyên bố.

- Cậu... cậu nói cái gì!? - Hai mắt Mạch Quai trừng Dương Đình Phong, một bên ra sức giãy dụa, nhưng căn bản cổ tay cổ chân toàn bộ đều bị Dương Đình Phong khống chế, đại khái không có điểm lui.

Giấy dụa thất bại, Mạch Quai mất kiên nhẫn gào lên.

- Khốn nạn! Cậu chơi khăm tôi! - Lời vừa kịp dứt, môi lập tức bị Dương Đình Phong chặn lại, Mạch Quai neho chặt lông mày, đầu lưỡi ướt át xâm nhập vào khoang miệng, liếm từ kẽ răng đến lưỡi hần, ngứa ngáy xông lên, Mạch Quai theo bản năng vươn đầu lưỡi, Dương Đình Phong lợi dụng thời cơ bắt lấy lưỡi hần.

Mạch Quai bị hôn đến sức lực cạn kiệt, hai chân giãy dụa liên mềm nhũn trên giường. Dương Đình Phong tách rộng hai bắp chân Mạch Quai, nhả ra đầu lưỡi, liền di chuyển xuống hôn lên đùi hần, kéo hai chân hần thẳng về phía trước, nhìn thấy động huyết màu đỏ hồng co rút.

- Cậu... cậu đang làm cái gì? - Đột nhiên phát hiện hai mắt Dương Đình Phong chuyên chú quan sát cái chỗ kín của mình, Mạch Quai nuốt nước miếng, thanh âm run rẩy.

Dương Đình Phong không nói, trực tiếp dán môi hôn lên lỗ nhỏ màu đỏ hồng, mạnh mẽ hút, thô lỗ liếm, nơi kia co rút khiến tiểu đệ của y đã sớm ngừng đầu, hơn nữa trường đến phát đau.

- Cậu... cậu không được liếm! Buông ra! Ghê tởm! - Mạch Quai cuống quýt giãy dụa, nhưng căn bản hai gò má của hần đã sớm ửng đỏ, chỗ kia... y như thế nào có thể liếm nó.

Dương Đình Phong không trả lời, đem đầu lưỡi đá lên đá xuống, cửa huyết bị liếm co rút càng lợi hại, kích thích dục vọng của Dương Đình Phong. Mạch Quai xấu hổ ngoảnh mặt né tránh, bên trong cơ thể nóng ran, chỗ đó cũng nóng, mặt hần cũng nóng, cự vật một lúc càng cứng rắn, Mạch Quai không nhịn được đau đớn, bàn tay rụt rè di chuyển xuống hạ khổ, cầm lấy tính khí an ủi.

- Ừm... ừ. - Tiếng rên của hần làm thức tỉnh Dương Đình Phong. Vừa lúc còn đang tận hưởng giây phút sung sướng, phía sau hông bị nâng lên, hai chân dang rộng, vật thể nam nhân thô dài tiến vào động, lỗ nhỏ đêm qua vẫn còn dư âm đau đớn, đau đến kêu cha gọi mẹ.

- Aa! Hảo đau... hảo đau! - Mạch Quai kịch liệt giãy dụa, hai tay huơ loạn trên không trung, biểu tình trên mặt thập phần khổ.

Dương Đình Phong không có ý định dừng lại, nghiêng chặt răng, côn thịt dùng sức đâm vào, tra tấn vách tường mềm mại. Mạch Quai ở bên dưới há miệng thở dốc, vầng trán toát mồ hôi lạnh, cổ họng thét đến khô ran, bờ môi trắng toát. Cúc huyết bị côn thịt nóng bỏng lấn át, bên trong lạnh như băng dần trở nên ấm áp.

- Mẹ kiếp! Tôi giết cậu! Tôi giết cậu! - Mạch Quai tức giận, nước mắt trào ra, gào lớn đến thanh âm khàn khàn.

- Một lát cậu sẽ thoải mái. Thả lỏng. - Dương Đình Phong cúi xuống hôn lên môi Mạch Quai trấn an, tay trái ghì lấy sau ót hần, tay phải xoa nắn hai bờ hông cao su của hần, nhục bồng không ngừng ma sát đánh vào chỗ sâu nhất, Mạch Quai thét một tiếng chói tai, cảm giác ngứa ngáy dấy lên.- Ngứa... ngứa quá a~. - Thân thể Mạch Quai vặn vẹo, ngón tay muốn chạm tới nơi bí mật gãi ngứa, nhưng loại tính khí to lớn kia vẫn còn nằm ở bên trong, căn bản không thể chui thêm ngón tay vào được.

- Tôi liền làm cậu hết ngứa. - Dương Đình Phong hôn liếm vành tai Mạch Quai, dương vật đánh thẳng vào mật huyết nóng ấm.

- A a aa... đúng... là chỗ đó... sâu hơn nữa... ngứa a~. - Mạch Quai lập tức phát ra âm thanh yêu kiều, vì cái gì vật thể nam nhân kia lại dễ dàng xoa tan trận ngứa ngáy của hần, thậm chí còn rất thoải mái, thoải mái đến sung sướng. Phía sau bị tính khí to lớn của Dương Đình Phong chơi đùa đã chảy ra không ít đàm thủy.

Dương Đình Phong phát ra tiếng gầm nhẹ, bị tiếng rên của Mạch Quai khiến cho nhục bồng càng trường to, kéo căng cửa huyết của hần. Dương Đình Phong nhìn hần, gương mặt đỏ hồng, hai mắt ướm lệ tràn đầy dục vọng, cái miệng khô ran hé mở ngậm lên những thanh âm sung sướng.

- Con mẹ nó. - Dương Đình Phong phát điên, đôi môi hung hăng chế trụ môi Mạch Quai, đầu lưỡi tàn sát đầu lưỡi, nụ hôn điên cuồng điên dại, khiến đầu óc Mạch Quai lâm vào mê man, tay ôm lấy cổ Dương Đình Phong, mãnh liệt đáp lại lưỡi y.

- Rất sướng? - Rồi khỏi môi Mạch Quai, Dương Đình Phong thở gấp, thanh âm trầm thấp nói.

- Sướng... Sướng muốn chết. - Môi bị hôn đến sưng đỏ, Mạch Quai tay ghì lấy gáy Dương Đình Phong, nâng cao mông, cây gậy vĩ đại dễ dàng tiến vào đánh tan trận ngứa ngáy của hắn, thực nóng, thực sung sướng, thực khủng bố.

- Dâm dăng! - Dương Đình Phong mắng chửi một câu, cơn thịt kích động sáp nhập lại càng sâu, chọc đến nơi sâu nhất. Cơ thể Mạch Quai run rẩy một cách lợi hại, hai tay buông lỏng trên giường, căn bản động tác của đối phương cực nhanh, khiến hắn không có nửa điểm phản ứng.

- A aa a.. aa! Nhanh quá... Sâu quá.... tôi thích muốn chết! Thích muốn chết! Liền thao chết tôi... thao chết tôi... ô ô... aa. - Mật huyết bị đâm chọc đến hư nhuyển, khoái cảm dâng trào mãnh liệt, phun ra nuốt vào cự vật đại to lớn của Dương Đình Phong, làm cho tinh thần hắn càng thêm khoái chí.

- Tiểu dâm dăng! Có thích tôi thao cậu không? - Dương Đình Phong hung hăng nhìn Mạch Quai, càng dùng sức, đem cục huyết của hắn thao càng mạnh, cơn thịt ma sát đau sướng đan xen.

- Thích... thích! Liền dùng sức thao tôi... Nha nha... aa ... Phong... ô.. ô. - Mạch Quai siết chặt khăn trải giường, nhắm nghiền hai mắt rên lớn.

- Có thích tiểu đệ đệ của tôi không? Ân? - Câu trả lời quá rõ ràng, Dương Đình Phong nghiêng răng nghiêng lợi, động tác ra vào càng hung mãnh, rút ra lại tiến vào, đâm thẳng tới chỗ sâu nhất, thủy dịch nóng ẩm bị thao đến tràn ra ngoài.

- Aa... a a a... Nhanh quá rồi... Mạnh quá... Chết tôi mất.... Hồng mất! Oa a nha nha... - Cơn thịt mạnh mẽ tiến vào, bụng phát trướng, Mạch Quai thống khổ lắc đầu, nước mắt khoái cảm rơi đầy trên mặt, thất lưỡng liều mạnh vặn vẹo, hai tay huơ loạn giữa không trung, tiếng rên càng lớn, càng kích thích dục vọng Dương Đình Phong.

- Đừng đánh trống lảng, mau trả lời! - Chứng kiến bộ dạng dâm dăng của Mạch Quai, Dương Đình Phong tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, con ngươi đỏ rực lên, đem cơn thịt thô dài xỏ xuyên qua thật sâu thật mạnh, tựa như muốn nuốt sống hắn.- Thích... thích tiểu đệ của cậu đâm tôi... ô ô ... a a aa... tôi bắn... tôi bắn a. - Mạch Quai ôm cổ Dương Đình Phong, động huyết rối cuộc bị tra tấn dữ dội, đem khoái cảm của hắn lan khắp cơ thể, kích thích cơn thịt của hắn. Hắn ngửa đầu phóng dăng hét lớn một tiếng, lỗ nhỏ trên quy đầu trơn mượt phun ra tinh dịch trắng ngà, bắn tung tóe.

Dương Đình Phong nhìn ra bộ dạng mệt mỏi của Mạch Quai, liền gia tăng tốc độ điên cuồng động ở giữa hai chân hắn, sau vài lần ra vào, cơn thịt ở bên trong động huyết liền bắn ra lượng dịch lớn, thẳng đến vị trí sâu nhất trong thân thể.

- Ừm. - Mạch Quai rên một tiếng nỉ non, trước mắt mơ hồ nhìn thấy gương mặt Dương Đình Phong đang tiến sát, đầu lưỡi liếm lung tung trên mặt, sau đó dừng lại trên môi hắn, đem tinh dịch còn sót lại trét lên môi hắn, Mạch Quai hé miệng, mút lấy đầu ngón tay Dương Đình Phong, tay ôm lấy cổ Dương Đình Phong hôn lên môi y, cả cơ thể liền bị ôm nhào lộn trên giường, tiếng hôn môi vang lên, tiếng hơi thở dồn dập khắp căn phòng.

Ân ái trải qua, Mạch Quai mệt mỏi nằm trong lòng ngực Dương Đình Phong, cả hai lâm vào trầm mặc, ngón tay Dương Đình Phong trêu đùa mái tóc Mạch Quai, mũi hít thật sâu, có mùi hương của hoa anh đào, thật thơm.

- Phong. - Thanh âm Mạch Quai khàn khàn.

- Ân? - Dương Đình Phong ngừng động tác, hạ mắt nhìn hắn.

- Tôi... có thể tới đây không? - Mạch Quai nói xong, liền giương mắt nhìn lên, chạm phải ánh mắt của Dương Đình Phong.

- Ừ.

- Có thể sao? Cậu không cảm thấy phiền?

- Cứ xem đây là nhà cậu. - Dương Đình Phong bình thản trả lời.

- Uy, cậu tốt bụng từ khi nào vậy? - Mạch Quai trong mắt tràn ngập nghi vấn.

- Từ khi gặp cậu. - Dương Đình Phong thẳng thắn tuyên bố, gò má Mạch Qua nóng như lửa đốt, hấn dờn tầm mắt, ngăn không được tiếng tim đập bình bịch từ ngực hấn, luống cuống nói.

- Vậy... mỗi ngày tôi tới đây chúng ta cùng làm tình, tôi sẽ giảm độ ghét cậu xuống 70%.

- Cậu ghét tôi? - Thần sắc Dương Đình Phong u tối, thanh âm lạnh như băng.

- Dương nhiên. - Mạch Quai vừa nói xong, miệng cười ha hả, liền vùng vẫy khỏi cơ thể Dương Đình Phong, bò xuống giường muốn trốn thoát.

Dương Đình Phong bật cười, ngồi dậy kịp thời ôm lấy thắt lưng Mạch Quai, đem hấn ném trên giường, ngón tay không ngừng đùa bỡn thắt lưng hấn.

- Oa... Ha ha... buồn quá! Mau buông tôi ra. - Mạch Quai ở trên giường không ngừng vặn vẹo cơ thể, miệng cười rầm rập.

Dương Đình Phong không trêu chọc hấn nữa, nụ cười trên mặt rất nhanh dập tắt, y trầm mặc, bàn tay to lớn chạm lên gương mặt Mạch Quai. Mạch Quai nuốt nước miếng, mi mắt giật giật, chậm rãi nhắm hai mắt, đón nhận bờ môi của Dương Đình Phong.

Dương Đình Phong ôm hôn Mạch Quai đi vào phòng tắm, Mạch Quai đem hai chân bám lên thắt lưng Dương Đình Phong, tay ôm cổ y, đầu lười thần tốc càn quét đầu lưỡi, thẳng đến khi lưng bị đập mạnh trên khuôn tường lạnh lẽo, Dương Đình Phong buông Mạch Quai, ở dưới động huyết có vật thể thô lớn cọ xát, Mạch Quai tay ôm cổ Dương Đình Phong, tay luồn xuống dưới nhét cón thịt nóng ấm vào nơi bí mật.- Ô ô... nha aa a a... hảo nóng. - Dương Đình Phong không cho Mạch Quai cơ hội hít thở, lập tức đem hai cánh móng của hấn tách rộng ra, thắt lưng di động lên xuống, hung hăng ra vào.

Hai tay Mạch Quai bám chặt Dương Đình Phong, nhục bồng nóng bỏng xuyên xỏ cơ thể hấn, thần kinh tê dại, đầu óc mê man, đau rát kết hợp khoái cảm. Dương Đình Phong ngưng động, bàn tay vụng về chỉnh độ ẩm của nước, bật vòi hoa sen, nước từ vòi hoa sen lập tức dội xuống cơ thể hai nam nhân, tăng thêm dục vọng cho cả hai người.

- Ô ô... nha a aa... hảo lớn.... hôn tôi... ưm... - Bị cón thịt lớn như vậy đâm vào huyết động, Mạch Quai nức nở rên rỉ, thắt lưng không ngừng uốn éo.

Dương Đình Phong không hề nương tay sự thô bạo của mình, thật mạnh dùng sức thao chết mật động dâm dâng của hấn, lại cuồng dã hôn môi hấn. Mạch Quai chủ động đáp lại đầu lưỡi Dương Đình Phong, miệng bị xương hông đánh ba ba, tiểu huyết hút chặt cón thịt, đem cón thịt thô dài của nam nhân phun ra nuốt vào.

- A a a... Thật sâu... hảo trưởng... a a... nhanh một chút... liền dùng sức thao tôi... dùng cây gậy của cậu điên cuồng thao tôi... ô ô. - Quy đầu Mạch Quai chảy ra một ít tinh dịch, Dương Đình Phong dùng phương pháp "đánh nhanh thắng nhanh", hai mắt đỏ rực như thú hoang, nghiêng chặt răng, hung mãnh đâm thẳng vào chỗ sâu nhất trong nội bích, găm lên một tiếng dữ dội.

- Đừng kẹp chặt tôi. Tôi sẽ giết chết cậu mất!

Ngoài miệng nói như vậy, ngược lại trong thâm tâm lại muốn giết chết tên dâm đảng này. Khoái cảm cùng dục vọng càng mãnh liệt, xương tủy dâng lên tiếng sét đánh tê dại, Mạch Quai sung sướng đến mức khóc thành tiếng, cái miệng đỏ hồng phát ra thanh âm kiều mị, túm chặt tóc Dương Đình Phong, uốn cong ngực, sẵn sàng tiếp nhận cú đâm tiếp theo.

- Liền thao chết tôi... a a .. ô... hảo trưởng... tôi bị thao bắn ra mất... nhanh một chút... dùng sức đi. - Mạch Quai hoàn toàn bị chìm sâu vào lưới tình dục vọng, ngẩng cao đầu cất tiếng khóc lớn, tiểu huyết dùng sức kéo căng thuận lợi cho vật lớn của nam nhân tiến vào sâu hơn. Dương Đình Phong vỗ vỗ cái mông cao su của hấn, lập tức cuồng đâm mãnh choc, đâm thủy theo khe mông bị cón thịt đánh vào vang lên tiếng nước nhóp nhép.

- Dâm phụ. Tôi thao cho cậu bắn! - Dương Đình Phong thích thú mắng to, tính khí sắp bắn đến nơi, liền cổ một hơi cuối cùng, tay ôm mông của Mạch Quai, xương hông dán chặt vào mông, điên cuồng va chạm, ra sức tàn phá tiểu huyết.

- A a.... tôi bắn... tôi bắn... a a. - Mạch Quai thắt thanh thét lên một tiếng, tinh dịch bắn thẳng lên bụng Dương Đình Phong.

Cửa huyết co rút kẹp chặt cơn thịt Dương Đình Phong, tinh khí giật giật vài cái, liền ở sâu bên trong bắn ra tinh dịch nồng đậm, đùi Mạch Quai run lên, nước ả xả xuống cơ thể ướt đầm, miệng thở dốc, đầu ngã vào bờ vai Dương Đình Phong lấy lại hô hấp.

Dương Đình Phong đợi Mạch Quai bình ổn trở lại, nhẹ nhàng rút ra cơn thịt, tiểu huyết co vào, lại bóp ra càng nhiều tinh dịch của Dương Đình Phong, chảy xuống sàn nhà.

Buông Mạch Quai xuống, hai chân mềm nhũn sớm không còn khí lực, vừa đặt xuống đất đầu gối đã khuyu xuống, Dương Đình Phong nhanh tay đỡ lấy thắt lưng hắn, quan tâm hỏi.

- Đứng được không?

Sắc mặt Mạch Quai tái nhợt, đôi môi từ đỏ chuyển sang xanh xao, trước mắt là một trận quay cuồng, Mạch Quai kịch liệt lắc đầu, suy yếu nói.

- Tôi chóng mặt.

Dương Đình Phong kích động ôm lấy hắn, tay chạm lên gò má hắn, quả nhiên là bị sốt cao, cũng đứng, đem qua làm tình kịch liệt, sáng nay lại thêm hai trận điên cuồng nữa, tinh dịch ít nhiều vẫn còn bỏ sót trong tiểu huyết, không nhiễm bệnh mới là chuyện lạ.

- Lần đầu làm tình bị sốt cao là đương nhiên, tôi giúp cậu tắm nước ả. - Dương Đình Phong ôm Mạch Quai vào bồn tắm, xả nước ả, dùng xà bông thoa nhẹ lên cơ thể hắn. Mạch Quai suy yếu nằm trong ngực Dương Đình Phong, miệng nở nụ cười, thanh âm khàn khàn.

- Cảm ơn cậu. Cậu thật tốt.

Dương Đình Phong chấn động, tay đặt ở trên lưng Mạch Quai kì cọ liền ngừng lại, nhú mày nhìn hắn.

- Làm sao vậy? Từ đó đến giờ không ai tốt với cậu sao?

Mạch Quai lắc đầu, mái tóc cọ cọ lên hõm cổ Dương Đình Phong.

- Cái đó lại là chuyện khác.

Dương Đình Phong trầm mặc thở dài, tắm rửa cho Mạch Quai xong, liền ôm hắn ra ngoài, đặt lên giường, đắp chăn trên người hắn.

- Tôi tắm rồi ra ngay.

- Tôi đâu phải chết, cậu làm gì khẩn trương như vậy? - Mạch Quai nở nụ cười chế nhạo. Nguồn :

Dương Đình Phong không nói, môi đặt lên vầng trán Mạch Quai hôn nhẹ một điểm, gò má Mạch Quai nóng ran, không phải vì sốt cao, mà là vì xấu hổ. Đến lúc nhìn tấm lưng Dương Đình Phong đi vào phòng tắm, Mạch Quai liền chôn đầu vào tấm chăn mềm mại, gần không được ngực trái đập mạnh. Không đúng, chẳng qua chỉ là do cảm mạo mà thôi, đừng suy nghĩ nhiều, Mạch Quai trong đầu tự trấn an, yên lặng đi vào giấc ngủ sâu.

===== HẾT CHƯƠNG 15 =====

16. Chương 16

Dương Đình Phong đặt tay lên trán Mạch Quai, lửa nhiệt nóng hổi hằm hập xông lên, mồ hôi trên trán đầm đìa, bờ môi khô nứt, gò má xanh xao. Khẽ thở dài, Dương Đình Phong dùng khăn ả lau mặt Mạch Quai, cho hắn uống vài viên thuốc cảm. Lúc Mạch Quai tỉnh dậy, căn phòng chỉ có một mình hắn, trên trán đã chườm sẵn một chiếc khăn lạnh.

Cửa phòng đẩy ra, Dương Đình Phong tay cầm ly trà gừng bước vào, đặt lên tủ, ngồi xuống giường, nói với Mạch Quai.

- Tỉnh rồi thì uống chút trà gừng giảm sốt đi.

Mạch Quai không nói, lờ đờ ngồi dậy, cầm lấy ly trà gừng nhúp một ngụm lớn, vài tiếng ngủ say đến tận bây giờ, khát nước cũng là điều không thể tránh khỏi. Dương Đình Phong nhìn đối phương ít nhiều khỏe hơn một chút, đáy lòng có điểm yên tâm, cũng phải, hần đầu phải nữ nhân, sức khỏe cho dù có bất hảo cũng không yếu ớt như nữ nhân, xem ra thích một nam nhân như hần quả nhiên chịu không nhiều phiền toái.

Mạch Quai uống xong liền đem ly rỗng đặt lên tủ, nằm xuống giường đem chăn đắp kín cổ, hai mắt chớp chớp nhìn Dương Đình Phong.

- Uy. - Thanh âm của hần khăn khăn.

Dương Đình Phong không trả lời, lẳng lặng nhìn Mạch Quai.

- Cậu... kể chuyện cho tôi nghe đi.

Kể chuyện? Kỳ quái, tên đầu sỏ này rốt cuộc đã bao nhiêu tuổi thanh xuân rồi đây, hiện tại còn kêu mình kể chuyện cho hần, Dương Đình Phong phiền toái thở dài, lạnh lùng nói.

- Vì cái gì?

- Như vậy tôi sẽ nhanh khỏi bệnh. - Về mặt Mạch Quai đầy cao hứng.

- Haizz... Ngày xưa ngày xưa, có một hài tử mồ côi mẹ, cha hài tử phải chăm lo công việc, vì vậy từ nhỏ hài tử phải sống cùng với họ hàng. Năm hài tử 10 tuổi, một ngày nọ, dì và bác có việc phải ra ngoài, hài tử đã lên lút chạy ra ngoài sân chơi... - Dương Đình Phong tự hỏi chính mình vì cái gì lại dễ dàng đáp ứng người nọ như vậy, thích một người, căn bản luôn vì đối phương làm những chuyện ngu xuẩn hay sao?

Hai mắt Mạch Quai lúc này sáng rực lên, kéo chăn che nửa khuôn mặt, đắm chiêu nhìn Dương Đình Phong.

- Trong lúc đang vui đùa, một bóng người vô tình lướt qua từ phía sau hài tử, người đó căn bản chạy rất nhanh, hài tử đại khái không thể nhìn thấy người đó. Vốn chỉ là một hài tử, nhưng tính tò mò trong hài tử lại bộc phát, hài tử bước tới phía sau ngôi nhà, ngạc nhiên chính là... phía sau có một căn nhà nhỏ đã bỏ hoang.

Thanh âm Dương Đình Phong càng lúc càng nghiêm trọng, Mạch Quai có điểm sốt ruột, bàn tay siết chặt lấy tấm chăn.

- Sau đó, hài tử đã bước tới... một bước... hai bước... ba bước... cho đến khi đứng trước cửa nhà bỏ hoang, có một mùi hương rất kỳ lạ, rất thối, chỉ cần ngửi qua một lần liền có thể ngất xỉu ngay lập tức. - Dương Đình Phong đột nhiên ghé sát gương mặt Mạch Quai, hai lông mày nheo chặt, giọng nói ngày càng trở nên gấp gáp.

- Nhưng hài tử rất thông minh, trong đầu nghĩ ra một biện pháp, chính là ngắt một cành hoa anh đào gần đó đặt lên mũi, như vậy sẽ không phải ngửi thấy mùi hương kia nữa. Mạch Quai gật đầu lia lịa, bàn tay không ngừng run lấy lấy.

- Hài tử đã quyết định mở cửa căn nhà ấy, chính là...

- Chính là? - Mạch Quai nuốt nước miếng, thanh âm run rẩy nói.

- Dì và bác đột nhiên trở về, hài tử đã hoảng sợ chạy tới sân trước, nhưng trong đầu hài tử vẫn không thể quên căn nhà có mùi hương hôi thối đó. Hài tử đã hồn nhiên hỏi dì rằng: "Dì ơi, tại sao ở phía sau lại có một căn nhà bị bỏ hoang vậy?". Dì chỉ lắc đầu trả lời hài tử: "Dì cũng không biết, dì chưa bao giờ tới căn nhà ấy, nghe bác nói rằng trước đây đó là nhà cũ của bác, sau khi bác và dì kết hôn, bác đã xây một căn nhà mới, cho nên ngôi nhà đó mới bị bỏ hoang." Hài tử nghe vậy chỉ gật đầu, không tái hỏi nữa.

Dương Đình Phong nói đến đây đột nhiên lâm vào trầm mặc, Mạch Quai luống cuống ngồi bật dậy, lay lay cánh tay Dương Đình Phong, hai mắt sáng rực, biểu tình vô cùng khẩn trương.

- Sau đó a? Sau đó là như thế nào? Kể tiếp đi chứ. Ân?

- Cậu rốt cuộc đã khỏi bệnh chưa? - Thanh âm Dương Đình Phong lạnh lùng.

Sắc mặt Mạch Quai tối đen, hung hăng gạt bỏ cánh tay Dương Đình Phong, nằm xuống giường, xoay lưng về phía y, bĩu môi nói.

- Không cần cậu quán.

Dương Đình Phong không nói, đứng dậy đem ly rỗng mang ra ngoài nhà bếp rửa sạch, trở vào phòng liền nhìn thấy Mạch Quai đang chăm chăm nhìn mình, nhẹ nhàng bước tới, trèo lên giường nằm ngay bên cạnh hắn.

- Có chuyện gì?

- Tôi đói.

Dương Đình Phong đỡ khóc đỡ cười, khoe miệng cong lên.

- Tôi đi nấu ăn, cậu ở trong đây nghỉ ngơi.

Nói liền làm liền, Dương Đình Phong ngồi dậy rời khỏi giường, ở phía sau cổ tay đột ngột bị Mạch Quai kéo trở lại, Dương Đình Phong chau mày hỏi.

- Lại là chuyện gì?

- Không hẳn. Cậu đi đi. - Điều muốn nói đến tột cùng vẫn không thể mở miệng, Mạch Quai lắc đầu, bắt đầu dĩ mĩm cười.

Dương Đình Phong không có ý định suy xét, rời khỏi phòng ngủ, ở dưới nhà bếp lạch cạch nấu bữa trưa. Vừa lúc dọn thức ăn ra bàn, Mạch Quai trên người trùm kín chăn bước ra ngoài, bộ dạng thoát nhìn rất giống một tổ kén bướm.

Bữa trưa gồm có thịt kho Tàu, canh sườn, trứng chiên tỏi và súp hải sản, đối với tay nghề của một người phụ nữ thì đây chỉ là những món ăn đơn giản, khác với một nam sinh 17 tuổi như Dương Đình Phong, tay nghề như vậy đối với Mạch Quai là vô cùng lợi hại, ngay cả đồ ăn cũng được bày biện đẹp đẽ trên đĩa thủy tinh, mỗi món đều nấu vừa phải, không ít không nhiều, hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn của một bữa ăn gia đình.

- Cậu cũng biết nấu ăn sao? Hảo lợi hại a. - Mạch Quai không khách sao cầm đũa lên, tầm mắt quét quanh một lượt đĩa thức ăn trên bàn, gấp miếng trứng chiên tỏi chấm nước chấm, chậm rãi cho vào miệng.

- Ừm... hảo ngon. - Tư vị quả nhiên không tồi, hai mắt Mạch Quai mở to nhìn Dương Đình Phong, tấm tắc khen ngợi.

- Ngon thì ăn nhiều một chút. Thử cái này đi. - Dương Đình Phong vừa lòng với phản ứng của Mạch Quai, liền gấp miếng sườn bỏ vào bát của hắn. Mạch Quai cầm bát lên, xới cơm cho vào bát, cũng không quên xới cơm cho Dương Đình Phong, cúi đầu ngẫu nhiên ăn. Dương Đình Phong ngồi đối diện ngay cả đũa cũng không đụng đến, hai mắt chuyên chú quan sát Mạch Quai, cái miệng nhai nhồm nhoàm, hai bên má phình to như cái trống, thoát nhìn rất giống một tên sumo bị bỏ đói.

Dùng bữa trưa xong, thức ăn trên bàn gần như quét sạch không bỏ sót một miếng nhỏ nào, Mạch Quai ngã lưng vào ghế, bàn tay xoa xoa cái bụng căng no của mình, bữa ăn hôm nay cực kì hợp khẩu vị của hắn.

- Oa, hảo no a.

- Đến, uống sữa đi. - Dương Đình Phong tay cầm hai ly sữa nóng hổi đặt lên bàn, một ly đẩy về phía Mạch Quai, ly còn lại đưa lên miệng hớp một hơi cạn sạch.

- Bụng tôi hết chỗ chứa rồi. Còn cậu nữa, vì cái gì bữa trưa lại uống sữa, cậu muốn cao thêm nữa hả?

- Bữa sáng không thể không có sữa. Hôm nay là ngoại lệ, nên chuyển thành bữa trưa. - Dương Đình Phong thu dọn bát đũa, lau sạch bàn ăn, kéo ghế ngồi xuống đối diện hắn.

- Ồ. - Mạch Quai gạt đầu, đem toàn bộ chất lỏng màu trắng cho hết cho miệng, phát hiện ánh mắt của Dương Đình Phong đang chuyên chú nhìn mình, Mạch Quai cười tủm tỉm, hai tay chống lên cằm.

- Phong? Tôi hỏi cậu, cậu thích tôi ở điểm nào, đẹp trai, hay là tốt bụng?

Dương Đình Phong sửng sốt, lạnh lùng nói.

- Chẳng có điểm gì thú vị.

- Cái gì? Vậy là... từ đó đến giờ cậu vẫn gặt tôi!? - Mạch Quai trừng mắt nhìn Dương Đình Phong, nổi giận quát lớn.

- Haizz, phải cần lý do sao? - Dương Đình Phong thở dài, thờ ơ hỏi.

- Dương nhiên. - Ánh mắt Mạch Quai đầy kiên quyết.

Dương Đình Phong trầm mặc một lúc, rất lâu sau mới lên tiếng.

- Dữ như bà chàng.

- Còn đỡ hơn cậu cái đồ khúc gỗ. - Mạch Quai sắc mặt tối đen như mực, hung hăng cầm ly rượu trên tay, tay giữ tấm chăn trên người kéo ghề đứng dậy, định mang đi xuống bếp thì nghe được tiếng Dương Đình Phong ở đằng sau.

- Cậu rất đáng yêu.

Mạch Quai sửng sốt, cước bộ lập tức dừng lại, thanh âm của người nọ căn bản rất nhỏ, nhưng hẳn rõ ràng nghe không sai.

- Cậu... cậu vừa nói cái gì?

- Không có gì. - Hai mắt Dương Đình Phong lảng tránh, thu phục lại biểu tình lạnh lùng.

- Tôi... tôi rõ ràng vừa nghe cậu nói! Cậu nói tôi đáng yêu mà, có phải không? - Mạch Quai vội vã chạy tới túm lấy cánh tay Dương Đình Phong, miệng cười rộ lên.

- Không có. - Thanh âm Dương Đình Phong lạnh lùng.

- Cậu còn biết xấu hổ, rất giống thiếu nữ mới lớn nha. - Mạch Quai sớm đã phát hiện vành tai Dương Đình Phong đỏ ửng, tâm tình có chút thú vị, cao hứng trêu chọc Dương Đình Phong.

- Im đi. - Dương Đình Phong hừ nhạt một tiếng, bước nhanh đi vào phòng ngủ. Mạch Quai ở phía sau lên la lên lút mỉm cười, tò mò đi theo sau, nhìn Dương Đình Phong đang loay hoay với cái tủ quần áo. Mạch Quai nhìn đồng hồ, phát hiện thời gian đã không còn sớm, liền vội vã chạy tới, đẩy Dương Đình Phong sang một bên, đem toàn bộ quần áo Dương Đình Phong lục tung cả lên. Dương Đình Phong nhìn một đồng hồ điện nằm rải rác trên nền đất, không kiên nhẫn cầm lấy cổ tay Mạch Quai, lạnh lùng nói.

- Cậu làm cái gì?

- Tôi không muốn mặc đồ bẩn, mượn cậu tạm không được sao? - Mạch Quai không nhìn đến sắc mặt của Dương Đình Phong, ướm hết cái áo này đến cái khác lên người, vẫn là không có cái nào vừa ý hẳn.

- Tránh ra. - Dương Đình Phong nhịn hết nổi, một phen đem Mạch Quai đẩy sang một bên, cẩn thận nhặt quần áo lên sắp xếp ngăn nắp vào vị trí cũ.

Mạch Quai mặt mày ủ rũ ngồi xuống giường, nhìn Dương Đình Phong "đảm đang" đang đóng vai vợ hiền với mình, trong lòng trĩu nặng một cổ buồn nôn vô cùng.

Bịch.

Một bộ y phục ném tới trước mặt, Mạch Quai hạ mắt nhìn qua, lại ngẩng đầu nhìn Dương Đình Phong, hai mắt chớp chớp không rõ chuyện gì đang xảy ra.

- Mặc vào đi.

- Hắc hắc... cảm ơn cậu. - Mạch Quai hơn hở cầm bộ y phục lên, trước mặt Dương Đình Phong lộ ra cơ thể màu đồng rắn chắc, đem y phục của Dương Đình Phong khoác lên người, mặc dù chiều cao hai người chênh lệch nhau khá ít, bất quá thân hình của Mạch Quai rõ ràng gầy hơn Dương Đình Phong một vòng, quần áo của y mặc lên người hẳn thoát nhìn trông có chút thùng thình.

Dương Đình Phong một lượt đánh giá hẳn, chau mày nói.

- Rộng không?

- Hoàn hảo. Càng rộng càng thoải mái.

Mạch Quai nhặt lên quần áo đêm qua của mình, bước tới trước gương chỉnh sửa lại mái tóc, quay sang Dương Đình Phong nói với y.

- Được rồi, tôi về đây.

Mạch Quai còn đang toan tính rời đi, phía sau liền có tiếng Dương Đình Phong gọi trở về.

- Chậm đã.

- Có chuyện gì? - Mạch Quai nhú mày, nhìn Dương Đình Phong tay cầm điện thoại đi tới.

- Số điện thoại của cậu.

Gò má Mạch Quai đột nhiên nóng như lửa đốt, luống cuống trả lời.

- 0XXX-XXXX-XXXX.

Dương Đình Phong thêm số Mạch Quai vào danh bạ xong, ngẩng đầu đã phát hiện người nọ đang ngáy ngốc nhìn mình, tò mò hỏi.

- Sao vậy?

- Không có gì. - Mạch Quai vội vã lắc đầu, khăn trương xoay lưng lại, cắn môi dưới rời khỏi nhà Dương Đình Phong.

Về đến nhà, Mạch Quai nhìn thấy Mạch Tư đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, hai tay khoanh trước ngực, chân bắt chéo, ánh mắt nghiêm trọng nhìn hấn, ngồi bên cạnh còn có Tuệ Sương, thần sắc của hấn lập tức tối đen lại, không nói lời nào liền bước thẳng lên lầu.

- Đêm qua em đi đâu? - Thanh âm Mạch Tư mang theo chút dò xét.

- Mạch Quai, anh trai đang hỏi em đấy.

Là giọng nói đều đặn của người đàn bà đề tiện, Mạch Quai dừng cước bộ, ngẩng đầu lạnh lùng thở ra một tiếng, chậm rãi xoay người lại.

- Em đi đâu không phải là chuyện của anh. - Ánh mắt thì nhìn Mạch Tư, nhưng câu nói lại ám chỉ đến Tuệ Sương.

Mà Mạch Tư nào biết ý tứ kia của hấn, tức giận nói.

- Em nói cái gì? - Liền hùng hổ bước tới kéo lấy cánh tay hấn, trừng mắt quát.

- Anh lo lắng cho em có biết không hả!?

Mạch Quai liếc nhìn sang nụ cười xấu xa trên gương mặt Tuệ Sương, hung hăng gạt bỏ bàn tay Mạch Tư, yên lặng bước lên phòng.

- Anh đừng nổi giận, ở tuổi này Mạch Quai rất dễ bùng bột, chỉ cần nhẹ nhàng khuyên bảo, đừng lớn tiếng với nó. Đành vậy... để em lên phòng nói chuyện với Mạch Quai, có được không? - Tuệ Sương bước tới ôm lấy thắt lưng Mạch Tư, ngữ điệu ngon ngọt nói.

Hai mắt Mạch Tư nổi lên gân đỏ, gằn giọng.

- Không cần. Việc này là chuyện của gia đình anh, cứ để anh giải quyết. - Liền gỡ ra bàn tay Tuệ Sương, Mạch Tư xông thẳng lên phòng của Mạch Quai, đóng sầm cửa lại.

- Anh hai. - Nhìn Mạch Tư sắc mặt không tốt đi tới, Mạch Quai ngồi trên giường khăn trương lui về phía sau, cổ tay trong chốc lát bị Mạch Tư nắm lấy.

- Đêm qua em đã đi đâu, khách sạn có phải không, em đã qua đêm với ai?

Mạch Quai hừ nhạt, chau mày nói.

- Anh đang nói cái gì vậy?
 - Chứ đây là cái gì? - Mạch Tư kéo lấy bộ y phục không đúng kích thước trên người Mạch Quai, lạnh lùng nói.
 - Em tới nhà bạn thôi. Mượn tạm bộ quần áo cũng không được sao? - Ánh mắt Mạch Quai thờ ơ.
 - Anh chỉ mới về nước, mà em đã khiến anh lo lắng hết lần này đến lần khác. - Mạch Tư buông Mạch Quai, tay xoa huyết thái dương, ổn định lại hô hấp của mình.
- Mạch Quai trầm mặc, nặng nề thở ra một tiếng, nhỏ giọng nói.
- Em xin lỗi. Em chỉ là... Tuệ Thương chị ta...
 - Được rồi. Đã ăn gì chưa? - Mạch Tư cắt ngang lời nói của hắn, hạ giọng hỏi.
 - Em vừa ăn ở nhà bạn.
 - Tốt. Anh và chị dâu sắp sửa đi chụp ảnh cưới, em có muốn đi cùng không? - Mạch Tư rất nhanh liền thay đổi chủ đề.

Nghe đến đây sắc mặt Mạch Quai càng trở nên khó coi, lạnh lùng nói.

- Em ở nhà ngủ. - Liền đặt lưng nằm xuống giường, đem chăn che kín đầu, xoay lưng về phía Mạch Tư.
- Rất lâu sau không có tiếng đáp trả, Mạch Quai chậm rãi hạ chăn xuống, xoay đầu lại, quả nhiên Mạch Tư đã sớm rời khỏi đây. Khẽ thở dài, hắn ngồi dậy lục điện thoại trong quần áo cũ, mở nguồn, trên màn hình hiện ra dãy số lạ. Tiếng chuông bất thành linh vang lên, dọa hắn thiếu chút nữa suy tim bất tỉnh, cứ nhiên gọi đến là dãy số đó. Mạch Quai không suy nghĩ nhiều liền nghe máy.
- Uy.
- Bên kia không có ai trả lời, mà là hơi thở đều đặn của một nam nhân, Mạch Quai chau mày, sốt ruột nói.
- Uy, ai vậy, lên tiếng đi chứ. Nguồn :
 - Là tôi.

Trong chốc lát, trái tim Mạch Quai ngừng đập.

===== HẾT CHƯƠNG 16 =====

17. Chương 17

Mạch Quai hấp tấp đứng dậy, đổi điện thoại sang tai bên kia, ngữ điệu trên chộc đối phương.

- Đột nhiên gọi tôi có chuyện gì? Nhớ tôi rồi sao?
- Đầu dây đáp lại là tiếng thở đều đặn của Dương Đình Phong, Mạch Quai ở bên này âm thầm cười một tiếng, lúc sau mới nghe bên kia trả lời.
- Ân.
- Mạch Quai mặt đỏ tía tai, đem điện thoại nắm chặt trong tay, khăn trương cười rộ lên.
- Ha ha... cậu thích tôi đến mức như vậy sao? Tôi ngại quá a. - Kỳ thật lồng ngực của hắn cũng sớm đập rộn ràng.
 - Sao cũng được. Bất quá... ngày mai có đến trường không? - Thanh âm Dương Đình Phong ảm áp đến lạ thường.
 - Dương nhiên có. Không tới chỉ sợ cậu nhớ tôi đến phát chết thôi. He he.

Đầu dây vang lên tiếng bật cười của Dương Đình Phong, Mạch Quai mím môi dưới, trong lòng tràn ngập vui sướng, thẳng tay chân nằm dài trên giường, cái gì cũng không nói.

- Cậu đang làm gì? - Qua một lúc lâu, Dương Đình Phong đột nhiên hỏi.

- Tôi... tôi đang nằm trên giường nói chuyện với cậu a. - So với những người khác, lẽ ra những cuộc trò chuyện thế này đáng lý phải cực kỳ nhàm chán, sớm muộn gì hẳn cũng đã tắt máy, nhưng là hiện tại Mạch Quai một chút cũng không hề cảm thấy chán ghét, ngược lại tâm tình ít nhiều cực kỳ khẩn trương, vì cái gì?

- Hoàn hảo. - Dương Đình Phong đắc ý cười nhẹ.

- Hoàn hảo cái gì? - Mạch Quai nheo mày.

- Tôi cũng đang nằm trên giường, mệt mỏi lắm. - Ngữ điệu quả nhiên có điểm mệt mỏi thật, Mạch Quai sốt ruột đối tư thế nằm, lên tiếng hỏi.

- Cậu là không cảm mạo chứ?

- Không. Tôi buồn ngủ, hát cho tôi nghe đi.

Mạch Quai trầm ngâm một lúc, nhẹ giọng cất tiếng hát.

- Lúc hoa nở cũng là lúc hoa được nâng niu nhất

Nhưng khi hoa rơi thì chỉ chờ sự héo úa

Hết độ rồi hoa mong đợi ai? Hoa trách móc ai?

Thật ra hoa chỉ cần một người ở bên an ủi...

Trong nháy mắt, thế giới của Dương Đình Phong trở nên tĩnh lặng, bên tai chỉ nghe thấy tiếng hát nhẹ nhàng của Mạch Quai, Dương Đình Phong trầm mặc, bàn tay buông lỏng điện thoại bên tai, hai mắt chậm rãi khép lại, hòa mình vào thế giới yên bình tràn ngập tiếng hát của Mạch Quai.

- Phong? - Qua một lúc lâu, đầu dây bên kia không có tiếng người đáp lại, Mạch Quai chớp chớp hai mắt, xác nhận bên kia có người không.

- Hmm. - Hơi thở đều đặn của Dương Đình Phong vang lên, Mạch Quai biết tổng người kia đã ngủ say, khoe miệng cười nhàn nhạt, lặng lẽ tắt máy.

Buổi tối, Mạch Quai đang ngủ trong phòng, thất lưng đột nhiên có một bàn tay ôm lấy, nhẹ nhàng vén áo hắt lên. Mạch Quai nheo chặt hai mày, thay đổi tư thế nằm, ngón tay kia tinh tế vuốt ve đôi môi hắn, trượt từ chiếc cổ trắng nõn xuống lồng ngực săn chắc. Bị làm cho tỉnh giấc, Mạch Quai mơ màng mở hai mắt, cả kinh nhìn thấy gương mặt của Tuệ Sương đang cận kề trước mắt mình.- Chị!

- Suyt... khẽ một chút, Mạch Tư sẽ nghe thấy mất. - Tuệ Sương dùng ngón trỏ đặt lên môi Mạch Quai, bờ môi đỏ mọng nở nụ cười quyến rũ.

- Tiện nhân! - Phẫn nộ dâng trào, Mạch Quai hung hăng đẩy ra Tuệ Sương, đối phương mắt thẳng băng ngã nhào trên giường, tầm mắt Mạch Quai trong vô thức trù lên người cô, cô mặc một chiếc áo ngủ xẻ ngực mỏng manh, không mặc áo lót, dĩ nhiên lộ ra bầu ngực trần mềm mại, phía dưới chỉ có mỗi chiếc quần lót ren màu tím che đi hạ thân, làm cho hai đôi chân thon gọn của cô càng thêm nuột nà.

- Em thật quá đáng a. Vì cái gì lại luôn lạnh lùng với chị như vậy? - Tuệ Sương ngược lại không có lộ ra biểu tình khó chịu, bàn tay nhỏ nhắn ôm lấy thất lưng Mạch Quai, đôi môi đỏ mọng hôn nhẹ lên chiếc cổ mảnh mai của hắn.

Phía sau bầu ngực căng tròn ép sát vào lưng, Mạch Quai nuốt nước miếng, từ phía trước có thể nghe thấy mùi thơm phảng phất của sữa tắm. Tuệ Sương ở bên này đắc ý nở nụ cười, ở trong quần lót lén lút lấy ra một gói túi nhỏ, cẩn thận xé gói, ngón tay thon dài trét chất lỏng màu trắng tinh khiết, nhẹ nhàng chùi lên đôi môi đỏ mọng.

- Ngoan, Mạch Tư đang ngủ trong phòng ba mẹ, sẽ không phát hiện chúng ta đâu. Đến. - Quai hàm bị Tuệ Sương đẩy ra phía sau, tầm mắt Mạch Quai lúc này chỉ chăm chú nhìn xuống bầu ngực cùng chiếc quần lót mỏng manh của cô, không để ý đôi môi của cô bắt ngờ hôn lên môi hắn.

- Ừm... ừ. - Đôi môi ướm át chạm vào nhau, Mạch Quai vô tình nếm được tư vị của chất lỏng còn lưu lại trên môi Tuệ Sương, lỏng mềm dẻo nhào nhào, hạ thân không hiểu sao lại cứng rắn, chết tiệt, trong suốt 17 năm nay hắn đời nào có phản ứng với nữ nhân, không lẽ....

- Chị! Chị dùng xuân như thế!? - Mạch Quai hung hăng đẩy vai Tuệ Sương, kích động nói.

- Ha ha, thông minh lắm. Em thế này, chị sẽ yêu em mất Mạch Quai. - Tuệ Sương che miệng cười dịu dàng, nắm lấy bàn tay Mạch Quai, nhẹ nhàng đặt lên bộ ngực căng tròn của mình.

- Hãy chiếm lấy chị đi. Không kịp, lễ cưới này Mạch Tư sẽ chiếm chị mất.

Mạch Quai còn chưa kịp phản ứng, quần đùi của hắn lập tức bị kéo xuống, bàn tay Tuệ Sương ở bên trong không ngừng vuốt ve hạ thân cương cứng của hắn.

Mạch Quai bị tác dụng của xuân như thế mà gò má nóng như lửa đốt, dục vọng dâng trào mãnh liệt, hắn ngẩng đầu thở dốc, hai mắt lim dim chăm chú nhìn cơ thể tuyệt mỹ của Tuệ Sương, rốt cuộc nhìn không được liền hung hăng đè cô xuống, đầu ngón tay mân mê xoa lấy cặp vú tròn mọng của cô.

- Ờ... a ... liếm đi... dùng lưỡi liếm chị đi... Mạch Quai. a aa. - Tuệ Sương sung sướng phát ra tiếng rên rỉ, hai chân dang rộng ôm lấy thắt lưng Mạch Quai.

Cạch.

Cửa phòng đột ngột bị đẩy ra, Mạch Quai hốt hoảng rời khỏi cơ thể Tuệ Sương, thất kinh nhìn Mạch Tư đang tối sầm mặt đứng ở trước cửa.

- Anh... anh hai... em.

Sắc mặt Mạch Tư lạnh như băng, con ngươi nổi lên gân đỏ hung bạo chưa từng thấy. Không suy nghĩ nhiều, Mạch Tư tiến tới kéo lấy cổ áo Mạch Quai, dùng nắm đấm đánh hắn ngã trên mặt đất.- Khốn nạn!

Mạch Quai còn chưa có cơ hội thở dốc, tóc lập tức bị Mạch Tư túm lấy, một cú đánh tiếp tục giáng xuống.

- Mạch Tư, đủ rồi! Đừng đánh nữa! - Tuệ Sương hoảng sợ bước xuống giường ôm lấy thắt lưng Mạch Tư, nhìn Mạch Quai gương mặt đều là lấm lem màu đỏ tươi của máu.

- Vì cái gì!? Vì cái gì lại đồn mặt như vậy!? Em nói đi!

- Em xin lỗi... em hoàn toàn không cố ý. Là chị ta dùng xuân như thế ép em! - Mạch Quai thống khổ khóc lớn, giận dữ gào thét.

Chát!

Cái tát bất ngờ giáng xuống, Mạch Quai theo bản năng nghiêng đầu sang một bên, cắn chặt môi dưới, mặc kệ lệ đang tuôn trào.

- Còn cô! Lập tức rút ra khỏi đây! - Mạch Tư cũng không quên trước đó Tuệ Sương đã lén lút rời khỏi phòng, chủ động tìm tới Mạch Quai, không khỏi giận dữ quát.

Tuệ Sương thất kinh đứng dậy, vội vã chạy ra ngoài.

Hai mắt Mạch Tư hung hăng nhìn hạ thể trần trụi của Mạch Quai đang run rẩy trong góc tường, đau lòng nói.

- Vì cái gì lại đối anh như vậy? Nói gì đi chứ!?

Mạch Quai nhàn nhạt nở nụ cười, thanh âm run rẩy một cách lợi hại.

- Vì sao em phải giải thích? Anh có tin em không?

Nói xong, Mạch Quai chột vọt đứng dậy, loạng choạng đi tới tủ thay đồ mặc quần áo.

- Em muốn đi đâu? - Mạch Tư sốt ruột hỏi.

Mạch Quai không trả lời, hung hăng lau sạch nước mắt trên mặt mình, hùng hổ bước ra ngoài.

Ban đêm, phòng ngủ của Dương Đình Phong tĩnh lặng, bất chợt có tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên inh ỏi. Dương Đình Phong đang nằm ngủ, nghe thấy tiếng đổ chuông điện thoại liền tỉnh giấc, dụi dụi hai mắt vẫn còn ngái ngủ, mệt mỏi với tay lấy điện thoại trên đầu giường, nặng nề lên tiếng.

- Uy...

- Mở cửa cho tôi có được không? - Đầu dây là thanh âm nhe nhào của Mạch Quai.

Dương Đình Phong lúc này mới hoàn toàn thanh tỉnh, bật tung chăn, vội vã rời khỏi phòng. Đẩy cửa ra, thân ảnh Mạch Quai tiêu tụy đứng ở trước cửa, trên mặt đầy vết xanh tím đỏ đen, Dương Đình Phong kinh ngạc, bàn tay nhẹ nhàng chạm lên gương mặt hằn.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Bịch.

Cả cơ thể trong chốc lát bị Mạch Quai ôm chặt, đầu chôn vào hõm cổ Dương Đình Phong, cất tiếng khóc nức nở. Dương Đình Phong bối rối, bàn tay đưa lên không trung lưỡng lự một chút, ôn nhu xoa lấy tóc hằn.

- Hàng xóm đang ngủ, đừng có khóc lớn như vậy chứ?

Mạch Quai nào có để ý lời nói của Dương Đình Phong, càng liều mạng khóc lớn, hai tay gắt gao ôm chặt lấy Dương Đình Phong.

- Ai... vào nhà thôi.

Dương Đình Phong trào thua thở dài, ôm vai Mạch Quai đi vào, đóng cửa lại. 15 phút sau, Mạch Quai mới bình tâm trở lại, thất thần ngồi ở bàn ăn chăm chăm nhìn bàn tay mình, cái gì cũng không nói. Dương Đình Phong ở bên này thở dài một tiếng, đem ly nước đặt lên bàn, hạ giọng nói.

- Sao mặt mũi bầm dập thế này, cậu đánh nhau sao?

Mạch Quai nhận ly nước, ngẩng cao cổ hùng hăng đem toàn bộ uống cạn sạch, há miệng thở dốc, quay sang nhìn Dương Đình Phong nói.

- Tối nay tôi ngủ ở đây được không?

- Được. Bất quá... - Dương Đình Phong trầm ngâm quan sát gương mặt hằn, lại nói tiếp.

- Vào đây tôi thoa thuốc cho cậu.

Mạch Quai từ chối cho ý kiến, ngoan ngoãn ở sau Dương Đình Phong đi vào phòng ngủ, lẳng lặng ngồi trên giường, nhìn Dương Đình Phong đang thành thạo xử lý vết thương trên mặt mình.

- Đau không? - Dương Đình Phong quan tâm hỏi.

- Không đau. - Mạch Quai nhỏ giọng trả lời.

- Tốt. Xong rồi, đi ngủ thôi.

Dương Đình Phong thu dọn rác, tắt đèn ngủ, ở trên giường đem chăn đắp cho Mạch Quai, khép hai mắt lại.

- Phong? - Mạch Quai đột nhiên lên tiếng.

- Ân? - Dương Đình Phong không có ý định mở mắt, lạnh lùng nói.

- Cậu... có tin tưởng người thân của mình không?

Dương Đình Phong trầm mặc một lúc, rất lâu sau mới lên tiếng trả lời.

- Tin tưởng.

- Vậy... nếu như họ không tin tưởng mình thì sao? - Hai mắt Mạch Quai đăm đăm nhìn lên trần nhà, thở dài nói.

Dương Đình Phong mở hai mắt, ánh mắt dò xét nhìn Mạch Quai, hằn ở bên này cũng đưa mắt nhìn qua, ừ ừ nói.

- Tôi không ngủ được.

Thở dài, Dương Đình Phong vươn tay ôm Mạch Quai vào ngực, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của hắn, bàn tay vỗ về tấm lưng hắn, trầm giọng nói.

- Tôi kể chuyện cho cậu.

- Ân. - Mạch Quai không có tâm trạng để trêu chọc đối phương, ngược lại còn ngoan ngoãn gật nhẹ đầu, tay vòng qua thắt lưng Dương Đình Phong ôm chặt, thả mình vào câu chuyện của Dương Đình Phong.

Một tiếng sau, bên tai truyền đến tiếng ngáy của Mạch Quai, Dương Đình Phong hai mắt cũng lim dim muốn thiếp đi, kể chuyện được một lúc liền chậm rãi đóng hai mắt lại, an tĩnh đi vào giấc ngủ sâu.

Buổi sáng trên xe buýt, người người đông đúc chen nhau tìm chỗ ngồi, Mạch Quai đứng ở cuối hàng quay mặt về cửa sổ, phía sau là Dương Đình Phong đang ôm lấy ba lô của hắn. Thiệt tình, người này đâu phải không có tiền, vì cái gì phải đến trường bằng xe buýt, vừa đông lại chen chúc, thật sự muốn ngạt chết người ta mà.

Xe buýt đi được một lúc đột nhiên thắng gấp, cả người Mạch Quai lập tức đổ nhào vào lồng ngực Dương Đình Phong, Dương Đình Phong dùng tấm thân cao ráo che chắn cho hắn. Gương mặt Mạch Quai đỏ bừng lên, luồng cuống đẩy Dương Đình Phong ra, phiền hà nói.

- Cậu thật kỳ quái, vì cái gì không bắt taxi tới trường, không nhẽ ngày nào cũng đi xe buýt sao?

- Thỉnh thoảng. Hôm nay vì cậu dậy muộn nên mới đi xe buýt. - Dương Đình Phong thờ ơ đáp lại.

Mạch Quai mím chặt môi dưới, hai mắt nửa có nửa không trộm nhìn sang Dương Đình Phong, lại trùng hợp chạm phải ánh mắt của y, hắn khẩn trương dời đi tầm mắt, tim đập nặng nề. Dương Đình Phong ở đằng sau tiến thêm một bước, lồng ngực dán sát vào ba lô của Mạch Quai, chóp mũi đụng phải mái tóc mềm mại của hắn.

Mạch Quai nín thở, ngón tay bầu chặt vào túi quần, hau mắt mở to cảm nhận hơi thở Dương Đình Phong đang phả lên mái tóc mình, môi Dương Đình Phong nhẹ nhàng lướt qua tóc hắn, hôn hờ một điểm, làn gió ngoài cửa sổ bay qua phảng phất mái tóc hắn, mùi hương hoa anh đào xông lên mũi.

- Thơm quá. - Thanh âm Dương Đình Phong trầm thấp, khiến trái tim Mạch Quai đập càng rộn ràng.

- Cậu... cậu đang làm cái gì? - Mạch Quai không tìm được sốt ruột nói.

Trong ánh nắng ban mai rọi qua khung cửa sổ, một con bướm xanh đột nhiên từ bên ngoài bay đến, đôi cánh dập dờn lặng lẽ đậu trên mái tóc Mạch Quai. Cánh tay Dương Đình Phong vươn ra trước, từ phía sau ôm lấy cổ hắn, ngón tay thon dài ôn nhu vuốt ve cánh bướm màu xanh lục, giọng nói ôn nhu mà ấm áp đến lạ thường. Nguồn :

- Cậu xem.

Mạch Quai hai mắt sáng rực nhìn đôi bướm màu xanh đang nhẹ nhàng vỗ cánh, ngón tay cẩn thận chạm lên cánh bướm mềm mại, ngáy ngốc nở nụ cười.

- Đẹp quá.

- Giống như cậu vậy. - Dương Đình Phong vươn tay, con bướm vỗ đôi cánh mỏng bay đi, ở phía sau gắt gao ôm chặt Mạch Quai, cằm đặt trên cổ hắn.

- Phong... - Mạch Quai nín chặt góc áo, nuốt nước miếng, nghe thấy giọng nói trầm thấp Dương Đình Phong vang lên bên tai.

- Tôi thích cậu.

===== HẾT CHƯƠNG 17 =====

18. Chương 18

- Tôi thích cậu.

Mạch Quai nghe thấy Dương Đình Phong nói như vậy, khẩn trương đến mức hít thở không thông, tên bánh bèo này rốt cuộc có nhận ra tình huống hiện tại hay không, ngang nhiên tỏ tình với hắn trên xe buýt, thật sự rất khiến người ta chui đầu xuống đất mà.

Sau vài phút đấu tranh tư tưởng, Mạch Quai quyết định chọn cách im lặng, làm như không có nghe thấy lời nói vừa rồi của Dương Đình Phong.

- Còn cậu? - Dương Đình Phong thừa rõ đối phương giả vờ không nghe thấy, ghé sát tai Mạch Quai hạ giọng nói.

Mạch Quai sưng sốt mở to mắt, mím chặt môi dưới, không ổn, thực sự không ổn, hắn đưa tay ôm lấy ngực mình, nơi này không hiểu sao cứ đập liên hồi, tay chân lại bủn rủn, ngay cả cách đối phó với y hắn cũng không biết nên làm như thế nào.

- Trường trung học X. Trường trung học X.

Nghe thấy tài xế lái xe hô địa điểm, Mạch Quai luống cuống đẩy ra Dương Đình Phong, nhảy xuống xe, thẳng đến cổng trường chạy vào sân.

- Kỳ quái, cậu ta rốt cuộc chỉ muốn làm mình xấu hổ thôi. Mạch Quai, bình tĩnh lại, không được suy nghĩ viển vông. - Mạch Quai miệng lẩm bẩm tự trấn an bản thân, hít thở sâu một hơi, ổn định lại tâm tình.

- Mạch Quai. - Vừa lúc Hứa Tinh từ phía sau chạy tới, Mạch Quai vui như Tết nở nụ cười, ôn nhu xoa đầu thiếu niên.

- Tiểu Tinh, sao hôm nay cậu tới trễ vậy? - Tầm mắt lập tức bắt gặp Dương Đình Phong ở cổng trường bước vào, Mạch Quai sốt ruột nuốt nước miếng, nhanh chóng lôi cánh tay Hứa Tinh kéo vào lớp, bộ dạng cực kì khẩn trương.

Hứa Tinh không phải không có phát hiện ra bộ dạng kì kì quái quái của Mạch Quai, hai mắt chăm chăm nhìn gương mặt đỏ ửng của hắn, hiểu kì quái.

- Cậu làm sao vậy? - Lại quay ra sau phát hiện Dương Đình Phong đang lạnh lùng bước qua, liền nhỏ giọng nói.

- Cậu đang trốn tránh Dương Đình Phong? Ngô... - Không ngờ chỉ vừa nói một câu, miệng lập tức bị Mạch Quai chụp lấy, thiếu niên mở to hai mắt nhìn hắn, trong đầu tràn ngập nghi vấn.

- Suyt, cậu khê thôi. Minh... mình đâu có trốn cậu ta chứ? - Mạch Quai luống cuống hạ tay xuống, trộm nhìn sang Dương Đình Phong đang an tĩnh ngồi đọc sách ở góc lớp, mím chặt môi dưới.

- Vào tiết rồi, chúng ta về chỗ đi.

- Hảo. - Hứa Tinh không có ý định tò mò chuyện của đối phương nữa, nhẹ nhàng gạt đầu, khép nép đi tới chỗ ngồi của mình.

Suốt buổi học, Mạch Quai ngồi trong lớp không hề chú tâm đến bài giảng của thầy giáo, tay chống lên cằm, tay thì xoay bút, mà hai mắt cứ dán lên tấm lưng rộng lớn của Dương Đình Phong, nhìn không chớp mắt, đầu óc lại quay cuồng đủ loại suy nghĩ không định hình được.

- Mạch Quai.

- Mạch Quai.

Thẳng đến khi bên tai truyền đến thanh âm của một người, tâm tình Mạch Quai lúc này mới tỉnh táo trở lại, ngơ ngác nhìn quanh, phát hiện ánh mắt mọi người ai cũng đổ dồn về phía mình.- Thầy đang gọi cậu đó. - Hứa Tinh ngồi bên cạnh nhắc khẽ.

Mạch Quai sưng sốt mở to mắt, nhìn thầy dạy Lý về mặt u ám như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

- Tôi vừa giảng cái gì em nhắc lại cho tôi xem nào. - Thanh âm của thầy tràn ngập mùi vị ảm đạm.

Dương Đình Phong ngồi phía trên cũng không quên ngoái đầu ra sau, dờ khóc dờ cười. Mạch Quai nuốt nước miếng, chậm chạp ngồi dậy, hai tay đưa ra sau gáy gãi gãi đầu, lúng túng nhìn sang Hứa Tinh cầu cứu.

- Đầu óc của em rốt cuộc trôi đi đâu vậy? Hay là nhớ bạn gái rồi? Hả? - Thầy giáo cầm cây thước đi xuống, thẳng thừng xách tai Mạch Quai nhéo một cái thật mạnh.

- Ui da! Đau đau đau thầy ơi!

Cả lớp lập tức nổi lên một trận cười ha hả, Dương Đình Phong ở bên này lén lút mỉm cười, ánh mắt Mạch Quai trườn lên hình ảnh của y, nụ cười kia khiến hai vành tai của hắn đỏ bừng, quên mất cả việc thầy giáo đang luyện thuyết giảng đạo lý cho hắn.

- Lần sau còn như vậy nữa là tôi cho em chạy quanh một vòng sân trường đấy có nghe không?

- Vâng thưa thầy.

Mạch Quai cuống quýt ngồi xuống ghế, xấu hổ che mặt mình lại, chết tiệt, hắn rốt cuộc làm sao vậy, cứ nhiên mãi mê ngắm tên bánh bèo kia mà chính mình tự làm bề mặt trước cả lớp, thật muốn tìm cái hố chui đầu xuống dưới mà.

- Uy, cậu hôm nay có bị cảm mạo không? Suy nghĩ đi đâu vậy? Hửm? - Hết tiết học, Tiểu Nhân ngồi phía trên quay xuống nhìn Mạch Quai nở nụ cười châm chọc.

- Bọn tôi biết tất đấy nhá. Buổi sáng tôi thấy cậu và Dương Đình Phong cùng đi xe buýt tới trường, như vậy là thế nào? - Hoành Thư chen lời vào.

- Thế nào là thế nào? Hai cậu suốt ngày chỉ biết buôn chuyện của người khác thôi sao? - Mạch Quai lảng tránh vấn đề, cao giọng nói.

Tiểu Nhân và Hoành Thư ở bên này nhìn nhau đá lông mào, cười khoái trá.

- Hảo a. Vậy thì bọn này không hỏi cậu nữa? Chi bằng hỏi Dương Đình Phong cho nhanh chuyện nha.

Mạch Quai nghe đến đây thì cả kinh trợn hai mắt, khấn trương kéo lấy cánh tay Tiểu Nhân.

- Khoan đã! Hai người các cậu muốn làm gì? Tôi đã bảo đừng dính líu gì tới cậu ta rồi mà.

- Cậu không nói thì bọn tôi không còn cách nào khác chứ sao? - Hai cô ôm miệng cười riu rít.

- Cái đó... - Mạch Quai nói dờ dềng liên phát hiện Hứa Tinh ngồi bên cạnh cũng đang chuyên chú nhìn hắn, biểu tình tò mò không khác gì hai cô bạn thân của hắn, không khỏi lúng túng cả lên.

- Cậu... cậu nhìn mình cái gì?

- Mình cũng muốn biết lý do vì sao hai cậu lại thân thiết nhanh như vậy? - Thiếu niên đơn thuần nở nụ cười, dịu dàng nói.

- Tiểu Tinh cũng tò mò kìa, cậu còn không mau nói a....

Mạch Quai rồi ren ôm lấy đầu mình, phiền toái nhìn về mặt nham nhở của Hoành Thư và Tiểu Nhân, không tình nguyện nói.- Là đêm qua tôi ngủ nhà cậu ta, sáng nay mới đi chung xe buýt đến trường, như vậy có gì lạ sao?

- Ô! - Nghe đến đây Hoành Thư và Tiểu Nhân dường như đã thừa hiểu rõ toàn bộ sự việc, cười ồ lên một tiếng trào phúng.

- Hai cậu thật là phiền phức! Im đi! - Mạch Quai vừa thẹn vừa giận quát lớn.

- Hảo a hảo a. Tiểu Tinh, cậu xem, Mạch Quai có phải hay không hết thích cậu rồi, như vậy không phải rất tốt sao? - Tiểu Nhân hướng Hứa Tinh nói.

- Uy! Cậu vừa nói cái gì? Tôi là vẫn thích cậu ấy, tôi chỉ chung thủy với Tiểu Tinh thôi có biết không? - Mạch Quai nổi trận linh đình hung hăng quát.

- Được rồi mà, Tiểu Nhân chỉ đùa thôi, cậu đừng sinh khí. - Hứa Tinh dỗ khóc dỗ cười nín lấy ống tay áo Mạch Quai, điềm đạm khuyên nhủ.

Mạch Quai còn đang muốn nói tiếp thì một đồng học đột nhiên từ cửa phòng hối hả chạy vào, thở hồng hộc nói.

- Không ổn rồi! Có đàn anh lớp trên đang tới đây, nghe nói còn dẫn theo đồng bọn để gây gổ với một học sinh lớp chúng ta thì phải.

Một đồng học khác lại hấp tấp chạy vào nói tiếp.

- Tiểu Tinh! Là đàn anh lần trước tới hẹn cậu ra ngoài đấy.

Cả lớp hốt hoảng nhìn nhau, bao nhiêu lời bàn tán xì xầm đổ hết lên đầu Hứa Tinh. Mạch Quai trừng mắt, hai tay nắm chặt thành quyền, quay sang nhìn Hứa Tinh vẫn còn đang hoang mang cúi đầu, liền ôm lấy bả vai y.

- Chuyện này là thế nào? Cậu và anh ta đã làm gì?

- Minh... lần trước anh ấy hẹn mình ra ngoài, anh ấy nói thích mình, nhưng sau đó mình đã từ chối anh ấy. Minh hoàn toàn không biết anh ấy sẽ tìm tới đây. - Hứa Tinh giương hai mắt hoảng sợ nhìn Mạch Quai, thanh âm run rẩy nói.

Rầm.

Cửa phòng thoáng chốc bị đá văng, bước vào là ba bốn gã nam nhân cao lớn mang theo biểu tình u ám, đầu đàn là nam sinh mà đồng học vừa nhắc đến, cả lớp trước đó còn đang sôi nổi bàn tán ngay lúc này liền lâm vào trầm mặc, một chút cũng không dám hé nửa lời. Mà Dương Đình Phong từ nãy đến giờ vẫn đang chuyên chú đọc sách, vừa lúc ngẩng đầu đã nhìn thấy trước mắt là một đám nam sinh mặt mũi xa lạ, không rõ chuyện gì rồi cuộc đang xảy ra.

- Tiểu Tinh. - Hứa Tinh còn chưa kịp phát giác mọi chuyện, nhìn thấy thân ảnh của nam nhân đang nhân nhả bước tới, hai tay khoanh trước ngực hung hăng nhìn thân ảnh nhỏ gầy của thiếu niên.

Hứa Tinh luống cuống lùi mông ra sau, cả người ngay lập tức ngã về phía sau, Mạch Quai ở bên này kịp thời ôm lấy thắt lưng thiếu niên, trừng mắt nhìn lên.

- Anh đừng nghĩ động vào một sợi tóc của Tiểu Tinh. Chỉ vì bị từ chối tình cảm mà gọi người tới đây gây gổ sao? Anh quả nhiên không xứng đáng là nam nhi!! - Thanh âm Mạch Quai tràn ngập phẫn nộ.

- Ai u... hảo cảm động a. Không phải chuyện của mày, tránh sang một bên! Còn em... gương mặt này cũng đáng câu dẫn nam nhân lắm. - Ngón tay nam nhân trượt từ mặt Hứa Tinh xuống quai hàm của y, cười trào phúng.- Mẹ kiếp! - Mạch Quai tức tối gạt bỏ tay bàn tay của nam nhân, hùng hổ đứng dậy túm lấy cổ áo đối phương, gần giơng quát.

- Hoặc là bước qua xác tôi, tôi cảm anh không được chạm vào Tiểu Tinh. Ghê tởm!

- Thằng nhãi ranh! - Nam nhân tức giận chửi một tiếng, hung hăng giáng xuống một nắm đấm, Mạch Quai mất cân bằng liền ngã nhào xuống đất, bàn ghế ở phía sau chốc lát đã hỗn độn an bài trên nền nhà. Cả lớp cả kinh nhìn tình huống căng thẳng trước mắt, nửa lời cũng dám nói.

- Mạch Quai! - Hứa Tinh hốt hoảng quỳ xuống đỡ lấy Mạch Quai, xít xoa vết thương bầm dập trên mặt hắn.

- Anh dám... Vô sỉ! - Tiểu Nhân tức giận đứng bật dậy hô lớn, xông tới tính vung cho nam nhân một bạt tai, nam nhân phản ứng kịp thời đẩy cô sang một bên, một phen bước đến túm lấy cổ tay Hứa Tinh.

- Bước qua đây!

Hứa Tinh lắc đầu khóc nức nở, hoảng sợ nói.

- Đừng... Tiểu Tinh không muốn.

Dương Đình Phong không kiên nhẫn bước tới, giữ chặt cánh tay của nam nhân, lạnh như băng nói.

- Buông ra.

Nam nhân nhếch miệng cười một tiếng.

- Haizz... Mày cũng thích Tiểu Tinh sao? Quả nhiên tên quỷ tử này rất biết cách câu dẫn nam nhân a.

Thần sắc Dương Đình Phong u tối, còn đang tính dạy cho đối phương một bài học, phía sau Mạch Quai đã đột nhiên xông tới túm lấy tóc nam nhân, nâng tay lên nắm tay hung hăng đánh xuống, đem nam nhân vật ngã trên nền đất, một cú hai cú điên cuồng đánh tới tấp.

Mọi người ai nấy cũng giương hai con mắt sợ hãi chứng kiến màn đấu đá tàn bạo, hoảng sợ nhanh chân nhanh mắt bỏ chạy ra ngoài. Nam nhân nằm trên mặt đất không chịu thua trả lại cú đánh của Mạch Quai, lắc đầu ra hiệu đồng học hành động, đám nam sinh ở cửa phòng nghe lệnh liền xông xàng bước tới đập đổ bàn ghế, Dương Đình Phong nghiêng chặt răng đi tới, như mưa vung cú đánh lên người đám nam sinh.

- Tiểu Tinh cầu anh... đừng như vậy. Tha cho bạn của Tiểu Tinh đi. - Chứng kiến Dương Đình Phong và Mạch Quai không ngừng ra sức bảo vệ mình, Hứa Tinh ngàn vạn lần cảm thấy vô cùng có lỗi, ở dưới đất quỳ gối thống khổ van cầu nam nhân.

- Cho em biết cảm giác bị từ chối là như thế nào.

Nam nhân tàn nhẫn nói một câu, hung hăng đập vào bụng của thiếu niên, Hứa Tinh khóc lóc nằm vật vã trên nền đất, nam nhân nở nụ cười xấu xa, với tay cầm lấy chiếc ghế bên cạnh, một cú đánh đáng lý ra phải đập trên thân của thiếu niên, Mạch Quai ở bên này kịp thời xoay lưng lại ôm lấy Hứa Tinh, chiếc ghế gỗ đánh xuống tấm lưng rộng lớn liền vỡ tan thành trăm mảnh.

Mạch Quai nhắm nghiền hai mắt, chờ rất lâu nhưng vẫn không hề có cảm giác đau đớn kéo đến, cho tới khi bên tai bất chợt truyền đến thanh âm của Hứa Tinh.

- Phong... - Mạch Quai kinh ngạc mở to mắt, sắc mặt Hứa Tinh hoảng sợ nhìn nam nhân đang ôm mình từ phía sau.

Mạch Quai thất kinh ngoái đầu ra sau, phát hiện gương mặt Dương Đình Phong trắng bệch, màu huyết đỏ sẫm từ trên trán từng giọt chảy xuống, con ngươi Mạch Quai giật giật, nhìn Dương Đình Phong chậm rãi nhắm hai mắt, bàn tay ôm lấy hắn buông lỏng xuống, cả người thoáng chốc ngã trên mặt đất.

- Phong! Phong!

Lúc Dương Đình Phong tỉnh lại, nghe thấy bên tai là tiếng khóc nức nở rất quen thuộc, chậm rãi mở mắt mới phát giác bản thân đang nằm trong bệnh viện, trên đầu đã được bó bột kỹ lưỡng, Dương Đình Phong vừa cử động một chút, đầu lập tức ong lên một tiếng đau như búa nổ, khe thở dốc, rốt cuộc đành miễn cưỡng bất động một chỗ, xung quanh đều là bạn học của y.

- Phong? Cậu không sao chứ? - Tiểu Nhân sốt ruột hỏi.

- Không sao. Bất quá... - Thanh âm Dương Đình Phong khàn khàn, quay sang mới phát hiện Hứa Tinh từ nãy đến giờ trên mặt nước mắt giàn dụa, chau mày nhìn Hoàn Thư và Tiểu Nhân thắc mắc.

- Cậu ấy lo cho cậu lắm. Khóc từ lúc cậu nhập viện tới giờ đây. - Hoàn Thư thở dài nói.

Dương Đình Phong đỡ khóc đỡ cười, bàn tay to lớn nắm lấy tay Hứa Tinh, hơi mỉm cười nói.

- Tôi đâu có chết, cậu việc gì phải khóc.

- Cậu là bạn học của mình, vì mình mà cậu mới thành ra như vậy. Thực xin lỗi... - Hứa Tinh nhỏ giọng thút thút, càng nói lệ càng tuôn.

- Tôi đã không sao rồi, đừng khóc. Cái kia... Mạch Quai đâu? - Dương Đình Phong ôn nhu trấn an thiếu niên, sau cùng mới để ý từ lúc tỉnh lại cho tới giờ vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng của người kia. Bạn đang ?

- Cậu ấy đang ở trường. Trước đó vì đánh nhau với đàn anh lớp trên nên hiệu trưởng bắt cậu ta vào phòng hội đồng rồi. - Tiểu Nhân chán nản thở dài.

Dương Đình Phong trầm mặc một lúc, hạ giọng nói.

- Nói với cậu ấy tôi đã tỉnh lại, đừng lo lắng cho tôi.

- Ai bảo tôi lo lắng cho cậu! - Dương Đình Phong chưa kịp dứt lời, ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm quen thuộc của một người, không sai biệt chính là Mạch Quai sắc mặt u tối đi tới, hung hăng nhìn Dương Đình Phong thở dốc.

Tiểu Nhàn, Hoành Thư và Hứa Tinh nhìn thấy Mạch Quai liền hiểu ý tự giác đi ra ngoài, để lại căn phòng chỉ còn mỗi hần và Dương Đình Phong.

Dương Đình Phong lạnh nhạt thở một tiếng, gương người dùng sức ngồi dậy tựa lưng vào gối, lạnh lùng nói.

- Vậy thì cậu tới đây làm gì?

Mạch Quai tức giận há miệng thở dốc, tay nắm thành quyền, một phen xông tới túm cổ áo Dương Đình Phong lên, gằn giọng quát.

- Đồ đáng ghét! Tôi chán ghét cậu Dương Đình Phong, đừng bao giờ tự ý xen vào chuyện của tôi!

- Vậy thì sao? Cậu muốn tôi ngồi một chỗ nhìn cậu và Tiểu Tinh bị đánh? - Ánh mắt lạnh như băng Dương Đình Phong khiến lửa giận Mạch Quai dâng tới cực điểm, nắm chặt tay đưa giữa không trung, con người đỏ rực lên, thanh âm run rẩy như phát khóc.

- Mặc kệ tôi! Tôi bị đánh có ảnh hưởng gì đến bữa ăn có cậu không!

Mạch Quai vừa nói xong cả người lập tức bị Dương Đình Phong gắt gao ôm vào ngực.

- Tôi lo lắng cho cậu, như vậy không được sao?

- Buông ra. - Ngoài lời nói như vậy, nhưng Mạch Quai căn bản không có ý định giã dũa.

Dương Đình Phong không đáp lại, lực đạo ôm hần càng chặt hơn. Mạch Quai bất lực ngẩng cao đầu, mở lớn hai mắt ngăn cho nước mắt trào ra, thở sâu một tiếng, thanh âm run rẩy nói.

- Tôi cũng... lo lắng cho cậu.

===== HẾT CHƯƠNG 18 =====

19. Chương 19

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Mạch Quai kích động buông Dương Đình Phong, nhìn thấy bác sĩ cùng y tá bước vào, hần thờ ơ lướt mắt sang chỗ khác, ho nhẹ vài tiếng, vội vã đứng dậy nhường đường cho bác sĩ.

- Cháu còn thấy đau đầu không? - Bác sĩ tay cầm quyển sổ ghi chép, vừa nhìn Dương Đình Phong hỏi.

- Đã đỡ hơn rồi ạ. - Dương Đình Phong nhã nhặn trả lời.

- Bác sẽ thay băng mới, ráng chịu đau một chút. - Bác sĩ căn dặn xong, nhẹ nhàng cởi bỏ dải băng cũ trên đầu Dương Đình Phong, lấy từ trên tay y tá một dải băng mới quấn quanh đầu y.

Mạch Quai đứng một bên cắn răng xót xa nhìn Dương Đình Phong, sắc mặt người nọ xanh xao, lông mày còn chau lại nhăn nhịn đau đớn đang kéo đến. Xử lý vết thương xong, bác sĩ cùng y tá đi ra ngoài, Dương Đình Phong nhìn Mạch Quai, còn đang toan tính mở miệng nói chuyện với hần, ngay lúc này cửa phòng đột ngột bị mở ra một lần nữa, cô giáo chủ nhiệm hốt hải đi vào, đem hết lời muốn nói của Dương Đình Phong trôi tuột vào bụng.

- Phong, đã đỡ hơn chút nào chưa? - Cô giáo chủ nhiệm ân cần ngồi xuống bên mép giường, quan tâm hỏi thăm.

- Đã không sao, em cảm ơn cô.

- Haizz... Cô đã gọi điện cho ba em rồi, ba rất lo lắng cho em.

- Phiên cô rồi. - Dương Đình Phong miễn cưỡng cười, tầm mắt trong vô thức quét quanh một lượt căn phòng, phát hiện Mạch Quai đã rời đi từ lúc nào, Dương Đình Phong lãnh đạm hạ mi mắt, trò chuyện với cô giáo chủ nhiệm được một lúc rồi nằm xuống giường đánh một giấc.

Thẳng cho đến chiều tối, Dương Đình Phong đang ngồi trên giường đọc sách, nghe thấy tiếng gió từ cửa sổ thổi vào, liền đem sách gấp lại, ngồi dậy đi đến đưa tay đóng cửa sổ, bên ngoài vừa lúc có người mở cửa phòng, Dương Đình Phong ngoảnh đầu, nhìn thấy Mạch Quai đang rụt rè đứng trước cửa nhìn mình.

- Vào đi, còn đứng làm gì? - Thanh âm Dương Đình Phong trầm ngập cao hứng.

Mạch Quai không nói, tay cầm túi đựng hộp cơm đi tới đầu giường, đặt hộp cơm trên tủ, quay sang nói với Dương Đình Phong.

- Đã ăn gì chưa? Tôi có mua cơm cho cậu này.

Dương Đình Phong sững sốt nhìn hắn, chậm rãi ngồi xuống giường nhận lấy hộp cơm, miệng nở nụ cười châm chọc.

- Cậu quan tâm tôi đến vậy sao?

- Ai... ai quan tâm cậu. Tôi đây còn muốn cậu chết quách đi cho rồi. - Mạch Quai nhất thời bị câu nói kia của đối phương làm cho chấn động, lời nói có điểm không thành thật.

Sắc mặt Dương Đình Phong đen lại, hừ nhạt nói.

- Làm như tôi cần những thứ đó lắm, xong việc rồi thì đi về đi. - Rồi đem một muỗng cơm cho vào miệng, hoàn toàn không có để ý Mạch Quai ở bên kia đang nổi trận linh đình.

- Con mẹ nó đồ cái thứ bánh bèo đáng ghét. Chào! Không cần tiễn! - Hắn hung hăng ném một câu, trừng mắt một cái liền xoay lưng rời khỏi phòng, thẳng đến bãi đậu xe ngồi lên xe máy, hấp tấp cầm chìa khóa vào xe, nổ ga chạy đi. Mẹ kiếp, đã tốn công mua bữa tối cho cậu ta, lại bị cậu ta lạnh lùng ném một câu không chút lưu tình, Mạch Quai trong đầu tức tối nghĩ ngợi, con người đồ ngầu, hai tay nắm chặt tay ga, lập tức mạnh mẽ nhấn ga phóng xe về phía trước.

Ném mũ bảo hiểm vào cốp xe, Mạch Quai đem bộ dạng bức dọc bước vào nhà, vừa vào tới phòng khách đã nhìn thấy Mạch Tư ngồi sẵn trên sofa, hắn hừ lạnh một tiếng, không được vui nói.

- Anh và chị ta thế nào rồi?

Mạch Tư nhàn nhạt thở ra một tiếng, hạ thấp giọng nói.

- Đã chia tay.

Mạch Quai nhìn biểu tình mặt mũi của đối phương, có chút không đành lòng hỏi.

- Em biết anh vừa trở về nước, gặp những loại chuyện thế này đương nhiên không thể dễ dàng chấp nhận được. Bất quá....

- Anh biết. - Mạch Tư đột nhiên cắt ngang lời hắn.

Mạch Quai nhú mày, nhìn Mạch Tư ổn định lại tâm tình rồi nói tiếp.

- Cô ta là loại người thế nào anh vẫn chưa tìm hiểu rõ ràng, cho nên.... tối hôm đó, thực xin lỗi em.

Mạch Quai nghe đến đây liền yên tâm thở ra một tiếng, khoe miệng hơi cong lên.

- Em lên phòng tắm rửa, một lát em sẽ dẫn anh ra ngoài, anh cũng chuẩn bị đi. - Hắn bỏ lại một câu xong liền cao hứng đi lên phòng, Mạch Tư ngồi ở bàn khách hoang mang nhìn bóng lưng hắn, bĩu môi một cái rồi về phòng thay vào bộ y phục mới.

Buổi tối ở giữa đường phố tấp nập, Mạch Quai lái xe chở Mạch Tư đi ăn đêm, Mạch Tư được Mạch Quai dẫn tới quán KFC ở trung tâm thành phố, gọi rất nhiều suất ăn combo, biết rõ anh trai mỗi lần tâm tình bất hảo thì phương pháp tốt nhất chính là dẫn người nọ đi ăn, quả nhiên đã qua hai năm mà cách này xem ra vẫn còn có hiệu quả.

- Anh ăn từ từ thôi, đừng có bắt chước em chứ. - Nhìn Mạch Tư tay trái cầm đùi gà, tay phải cầm ly nước như mưa mà cúi đầu ngấu nghiến ăn, Mạch Quai ngồi đối diện không nhịn được phì cười một tiếng, cảm thấy bộ dạng đối phương trông buồn cười vô cùng.

Mạch Tư nhoeo miệng cười, đưa khăn giấy lau sơ miệng, nói.

- Làm sao? Mặt hình tượng lắm à?

- Anh có gì mà mặt hình tượng? Xàm quá đi. - Mạch Quai cố tình trêu chọc nói.

- Còn nhớ hồi đó bà ngoại hay dẫn chúng ta tới đây ăn không? Lúc đó em không biết ăn sốt cà chua, cứ ngỡ rằng đó là ớt, mới nếm qua một cái còn chưa cảm nhận tư vị gì đã khóc nháo nhào lên. - Mạch Tư nhất thời nhớ lại những kỉ niệm ngày xưa hai anh em thường hay tới đây cùng bà ngoại, tâm tình lập tức cao hứng hẳn.

- Không bằng anh đâu nha. Cái đùi gà trên tay bắt cần làm rơi xuống đất mà dám nói là con gà còn sống, anh cũng khóc không hơn kém em đâu đấy.

- Uy, thế ai cố tình ăn luôn phần ăn của bà ngoại đây hả? - Mạch Tư hùng hổ phản pháo lại.

- Anh đừng quên chính mình cũng vô ý làm rơi cây kem lên áo bà ngoại đấy nhá.- Ha ha ha.

Tiếng cười giòn tan vang lên khắp khu nhà ăn.

Mạch Quai không tiếp tục trêu chọc đối phương nữa, hai tay cầm hai đùi gà đưa lên miệng nhai ngấu nghiến, hoàn toàn không có để ý ánh mắt của Mạch Tư đang chăm chú nhìn mình, nụ cười ôn nhu nhất thời hiện lên trên gương mặt của anh.

- Tiểu Quai, tối hôm qua em ngủ nhà bạn sao? - Mạch Tư lo lắng hỏi một câu.

- Ân. - Nhớ tới bản mặt đáng ghét của tên khúc gỗ kia, Mạch Quai hận không thể đem con dao trong tay mình băm người nọ ra thành trăm mảnh.

- Thực xin lỗi, tối hôm đó tùy tiện đã đánh em.

- Không sao. Chỉ là hiểu lầm thôi, em ở trường đánh nhau cũng không phải ít, cái đánh của anh chẳng ăn thua gì đâu. He he. - Mạch Quai tí ta tí tởn cười tít mắt.

- Thăng nhóc này. - Mạch Tư cười rộ lên, bàn tay ôn nhu xoa xoa mái tóc hấn.

- Hiện tại kế hoạch kết hôn cũng đã hủy bỏ, sắp tới anh hai sẽ đi nước ngoài sao? - Mạch Quai tâm tình ảo não nhìn Mạch Tư hỏi.

- Ân. Lần này anh quyết tâm chỉ tập trung vào công việc, tạm thời gạt bỏ chuyện bạn gái sang một bên. - Mạch Tư nghiêm túc tuyên bố.

- Cái gì? Thế giới này đâu phải thiếu con gái tốt, anh vì cái gì chỉ vì chị ta mà từ bỏ dễ dàng như vậy chứ!?

- Mạch Quai vừa nghe xong liền bắt mồm kêu lên.

- Em còn nhỏ, biết cái gì. Mau ăn đi.

- Xùy, nhỏ gì mà nhỏ. Em cũng 17 tuổi rồi.

- Như vậy đối với anh em vẫn còn nhỏ. - Mạch Tư ôn nhu cười, đem một nửa phần ăn của mình đưa cho hấn.

- Cho nên ăn mau chóng lớn a.

- Anh a~ - Mạch Quai nhăn nhó trừng mắt nhìn Mạch Tư, Mạch Tư cười rộ lên một tiếng, bao nhiêu tâm trạng sầu não ngày hôm qua đều rất nhanh tiêu tan hết.

Sáng hôm sau, Dương Đình Phong đi học trở lại, bạn học trong lớp vừa nhìn thấy y từ cửa phòng bước vào đã nháo nhào chạy tới vây quanh hỏi han.

- Uy, Phong, cậu thực sự đã khỏe lại rồi sao?

- Hôm qua công nhận cậu cũng gan dạ thiệt nha.

- Phải đó, không nghĩ đến một người trầm tính như cậu lại có thể đánh nhau với đàn anh lớp trên. Hảo lợi hại a.

Dương Đình Phong hoàn toàn không có tâm trạng để quan tâm những lời kia, lạnh lùng đẩy một đám bạn học sang một bên, lặng lẽ kéo ghế ngồi xuống, lôi sách ra đọc.

Hoành Thư ngồi ở dưới chỉ biết lắc đầu trào thua, tay cầm headphone định đeo lên tai, bên ngoài lúc này đột nhiên xuất hiện thân ảnh của một nữ sinh đang đứng bất động nhìn chăm chăm vào cô. Hoành Thư đem headphone bỏ xuống, chậm rãi đứng dậy đi tới chỗ nữ sinh kia.

- Cậu muốn tìm ai?

Nữ sinh lúng túng cúi thấp đầu, hai mắt lén lút nhìn sang một góc bên trong phòng học, Hoành Thư nheo mày, nường theo ánh mắt của nữ sinh tìm kiếm, trong đầu lập tức ồ lên một tiếng, nguyên lai là đang nhìn Dương Đình Phong.- Cậu tìm Dương Đình Phong sao?

- A? Minh... - Nữ sinh đỏ mặt nhìn cô, miệng lắp ba lắp bắp không nói nên lời.

- Yên tâm, mình sẽ không nói cho ai đâu. Cậu đừng ngại. - Hoành Thư nhiệt tình nói.

- Cái kia... hôm qua mình nghe mọi người nói Phong phải nhập viện. Cho nên... cái này, mình muốn đưa cho cậu ấy, cậu có thể giúp mình được không? - Nữ sinh vừa nói vừa đem một bình nước trà cỏ ngọt đưa tới trước mặt Hoành Thư.

Vừa vặn Mạch Quai đúng lúc đang trên hành lang đi vào lớp, vô tình nghe thấy ba chữ "Dương Đình Phong" lọt vào tai, hần dưng cước bộ, nhìn thấy Hoành Thư và một nữ sinh lớp khác đang nói chuyện, liền ho nhẹ vài tiếng, lẻo đẻo đi tới chỗ hai người bạn họ.

- Có chuyện gì vậy?

Nữ sinh vừa nhìn thấy Mạch Quai liền luống cuống xoay người chạy mất bóng dáng, Mạch Quai khinh thường liếc một cái, phát hiện trên tay Hoành Thư đang cầm một bình nước trà cỏ ngọt, thờ ơ hỏi.

- Của cậu ta đưa sao?

- Phải a. Cậu ấy bảo tôi được cái này cho Dương Đình Phong. - Hoành Thư gãi đầu khó hiểu, liền đem bình nước trở vào lớp.

- Uy, khoan đã, đưa cái đó cho tôi. - Mạch Quai ở phía sau kịp thời bắt lấy cánh tay cô, thản nhiên ra lệnh.

- Cậu thật kỳ quái. Cậu đừng tưởng tôi không biết cậu muốn làm gì. Cái này là người ta tự tay làm cho Phong, cậu là người ngoài đừng có xen vào. Hừ! - Hoành Thư thừa biết rõ tật xấu của hắn, trừng mắt đe dọa rồi đi tới chỗ Dương Đình Phong.

- Uy, có người gửi cho cậu này.

Dương Đình Phong đang đọc sách, nhìn thấy một bình nước bất ngờ đặt trên bàn mình, lông mày lập tức chau lại, ngẩng đầu nói với Hoành Thư.

- Là ai?

- Tôi không biết. Cậu ấy không có nói tên. Là một nữ sinh đó nha.

Dương Đình Phong lạnh lùng hừ nhạt, đem bình nước cất vào trong cặp sách.

- Cảm ơn.

Hoành Thư hoàn thành xong nhiệm vụ của mình liền quay về chỗ ngồi, phát hiện sắc mặt Mạch Quai không được tốt cho lắm, chán nản nói.

- Uy, cậu tức giận cái gì?

- Thứ đàn bà các cậu cả ngày chỉ có Dương Đình Phong, Dương Đình Phong, nhìn là khó ưa. - Mạch Quai đem hết phần nộ trong người nói toạc ra. Bạn đang ?

- Đàn bà bọn tôi thì sao? Đó là chuyện của bọn tôi chứ. Hay là cậu ghen với cậu ta?

- Ghen cái rắm! Lão tử đêch cần! - Mạch Quai ném một câu xong liền hùng hăng đạp ghế bỏ đi.

Kỳ quái, tên này mới sáng sớm đã ăn trúng cái gì mà ăn nói khó nghe như vậy rồi, Hoàn Thụ tức tối nắm chặt nắm tay, phát hiện Dương Đình Phong từ lúc Mạch Quai vào lớp tới giờ không có động tĩnh gì, trong đầu lập tức phát sinh nghi vấn, hai cái con người này, không phải là đang chiến tranh lạnh đi chứ?

Chớp mắt chuyến du lịch Hawaii rất nhanh cũng tới, Mạch Quai đáng lý ra không có tâm trạng để tham gia, bất quá trước đó hai ngày anh trai của hắn cũng đã trở lại nước ngoài làm ăn, cha thì ở nhà đồng nghiệp, mẹ thì bận ba công việc, một mình hắn ở nhà sớm muộn gì cũng phát chán, cho nên đành miễn cưỡng đi theo, xem như là vì Hứa Tinh đi.

Cả lớp vừa đặt chân lên thuyền, Mạch Quai đã theo sát kè kè bên cạnh Hứa Tinh, hai giờ trước khi tàu xuất phát, phụ thân của thiếu niên có gọi điện qua, giao nhiệm vụ cho hắn phải luôn ở bên cạnh theo dõi và chăm sóc y, thiếu niên vốn dĩ không biết bơi, phụ thân lại lo lắng y gặp chuyện ngoài ý muốn, Mạch Quai đương nhiên đồng ý gánh vác mọi nhiệm vụ trên vai hắn.

Chính là ý nghĩ đó còn chưa kịp thực hiện, một câu tuyên bố của thầy hiệu trưởng đã đánh tan giấc mộng ngàn năm của hắn, học sinh trong trường phải bốc thăm số phòng, trở trêu thay hắn và thiếu niên không cùng phòng với nhau.

- Oa, vậy là chúng ta không ở cùng phòng với nhau rồi. Chán quá a! - Mạch Quai tay xách hành lý, bên cạnh Hứa Tinh chán nản than thở một tiếng.

Thiếu niên ôn hoà mỉm cười, nhẹ giọng nói.

- Không sao, cậu là bạn mình, có thể qua phòng mình mà.

- Thật sao? Tiểu Tinh, cậu thật là tốt! - Mạch Quai phấn khích reo lên, lực đạo chặt chẽ ôm gọn Hứa Tinh trong vòng tay mình.

- Được rồi, mình đi nhận phòng đây.

Mạch Quai nhìn bóng lưng nhỏ gầy của thiếu niên rời đi, ủ rũ hạ mi mắt, kéo hành lý đi qua dãy hành lang, tay cầm chìa khóa đi tìm số phòng của mình.

- Ba mươi sáu.... ba mươi sáu.... đây rồi.

Tìm được phòng, Mạch Quai cao hứng mở cửa bước vào, nhìn thấy trên giường đã có một hành lý cùng một số vật dụng khác, hắn là có người đến nhận phòng rồi đi, Mạch Quai âm thầm nghĩ, thẳng đến chiếc giường rộng lớn phía trước nhảy bổ lên, tư thế hình chữ đại âu yếm tằm đệm có chất liệu mềm mại, hắn ngáy ngốc nở nụ cười, biểu tình trên mặt vô cùng thích thú.

Vừa lúc phòng tắm có người đẩy cửa bước ra ngoài, Mạch Quai liếc mắt nhìn sang, nam nhân trước mắt khiến hắn phải kinh ngạc mở to hai mắt.

- Ph... Phong.?

===== HẾT CHƯƠNG 19 =====

20. Chương 20

Hai mắt Mạch Quai mở to kinh ngạc nhìn Dương Đình Phong, hấp tấp ngồi bật dậy, ngón tay run rẩy chỉ thẳng về phía y, miệng lắp ba lắp bắp.

- Cậu... cậu.

Dương Đình Phong căn bản không có tâm trạng để ý tới đối phương, hừ lạnh một tiếng.

- Cậu ăn nói rõ ràng một chút có được không?

Mạch Quai thở ra một hơi ổn định lại hô hấp, trừng mắt với Dương Đình Phong.

- Cái trường này có hơn cả ngàn học sinh, vì cái gì tôi lại ở chung phòng với cậu chứ?

Dương Đình Phong cởi ra áo khoác ném lên giường, từng bước chậm rãi tiến về phía Mạch Quai. Đồng tử Mạch Quai mạnh mẽ co lại, hai móng theo bản năng lùi ra sau, phía trước ánh mắt vẫn không thể rời khỏi hình ảnh của Dương Đình Phong.

- Sao vậy? Lần đó tôi nói một câu khiến cậu tủi thân sao?

Nghe Dương Đình Phong đột ngột nhắc tới chuyện kia, gương mặt Mạch Quai lập tức nóng như lửa đốt, mẹ kiếp, cậu ta còn dám trước mặt mình hỏi câu này, trong đầu Mạch Quai bắt đầu quay loạn như electron, hung hăng đánh mạnh vào ngực Dương Đình Phong, quát lớn.

- Tủi thân cái rắm, tôi chính là không cần! Cút!

Cả hai lâm vào trầm mặc, Dương Đình Phong lúc này đột nhiên nhếch miệng cười lạnh, hoàn toàn khiến Mạch Quai cảm thấy có chuyện không ổn, hai lông mày lập tức cau lại, cao giọng nói.

- Cậu cười cái gì!?

Mạch Quai chỉ vừa kịp dứt lời, môi Dương Đình Phong đã đáp xuống trụ lấy cánh môi của hắn, hai gò má Mạch Quai đỏ lên, bị đối phương bắt thành linh hồn khiến hắn vô pháp chống cự.

- Không phải cậu từng nói muốn làm tình với tôi mỗi ngày sao? - Rời khỏi môi Mạch Quai, Dương Đình Phong vươn đầu lưỡi đảo quanh khóe miệng, ngữ điệu trào phúng.

- Đừng có nói càn! Tránh ra! - Mạch Quai kích động đẩy Dương Đình Phong, nhớ đến mục đích chính mình tới đây là để dành thời gian ở bên cạnh thiếu niên kia, hơn nữa còn hứa với phụ thân của y sẽ luôn quan tâm chăm sóc y, hắn lúc này mới chợt tỉnh táo hẳn ra.

- Tôi nói cho cậu biết, tôi tới đây vì chỉ muốn được ở bên cạnh Tiểu Tinh. Cậu đừng nghĩ đến chuyện phá hoại chuyện đi của tôi.

Dương Đình Phong có chút buồn cười, thanh âm bình thản.

- Tôi việc gì với xen vào chuyện của bọn cậu. - Sau đó đứng dậy thu dọn hành lý, ngó lơ Mạch Quai đang lặng người ở bên cạnh, lạnh lùng mở cửa đi ra ngoài.

Mạch Quai đưa tay xoa xoa huyết thái dương, thiệt tình, hắn không phải cố ý muốn lớn tiếng với Dương Đình Phong, ai kêu người nọ suốt ngày chọc giận hắn, luôn trưng biểu tình lạnh lùng với hắn, thì hiện tại đâu phải đến mức chiến tranh lạnh dài ngày thế này. Nghĩ nghĩ một hồi Mạch Quai lập tức nhớ ra chuyện hệ trọng, đó là dùng bữa sáng, liền hấp tấp mở cửa chạy ra ngoài đại sảnh, quả nhiên bạn học của hắn đều tập trung đầy đủ ở đây.

Bữa sáng gồm có bánh mì ốp la và canh súp, xui xẻo thay lại phải ngồi cùng bàn với Gia Trình, kẻ thù không đội trời chung của hắn, khiến hắn trong suốt bữa ăn không thể nuốt nổi một miếng bánh mì nào. Hơn nữa đi cùng Gia Trình còn có cô bạn gái tên Lam Dĩ là đàn chị khối trên, nhìn từng cử chỉ thân mật của hai người làm hắn muốn nôn còn không kịp, bất quá quan trọng chính là cái tình huống kia lại khiến cho Hứa Tinh đau khổ đến nhường nào.- Uy, uy. - Hoành Thư ngồi bên cạnh đột nhiên đẩy cánh tay Mạch Quai, đánh ngang toàn bộ suy nghĩ của hắn.

- Cái gì? - Tâm trạng vốn dĩ không tốt, Mạch Quai vừa nhìn thấy cô chỉ có bực dọc hừ lạnh ra tiếng.

- Nhìn qua bên kia đi. - Hoành Thư căn bản không có để ý sắc mặt âm u của hắn, hất cằm chỉ về phía đối diện.

Dương Đình Phong đang dùng bữa sáng, vừa ngẩng đầu liền bắt gặp thân ảnh của một nữ sinh ở phía trước mình, bộ dáng e thẹn rụt rè.

- Mình có thể ngồi cùng cậu được không? - Sau một hồi đấu tranh, nữ sinh kia mới có dũng khí lên tiếng.

Con người Mạch Quai khê động, hai mắt nhìn chăm chăm vào nữ sinh kia, cảm thấy đối tượng xem ra rất có chút quen mắt.

- Uy, sao nhìn cậu ta quen vậy? Giống như gặp ở đâu rồi? - Sau nhiều lần suy đoán không ra kết quả, Mạch Quai nheo chặt mày hỏi Hoàn Thư.

- Là lần trước cậu ấy nhờ tôi đưa trà cho Dương Đình Phong đấy. - Hoàn Thư tà tà nở nụ cười.

- Cái gì? - Mạch Quai vừa nghe xong ruột gan lập tức nóng như lửa đốt, hần vung nắm tay nắm chặt thành quyền, một phắt đứng dậy tiến về phía trước.

Dương Đình Phong hạ tầm mắt, nhàn nhạt nói.

- Được.

Nữ sinh vui vẻ nở nụ cười, từ tốn kéo ghế ngồi xuống, lúng túng nhìn Dương Đình Phong.

- Mình là Nhã Đình, bên lớp Y, lần trước cậu có nhận được trà cỏ ngọt của mình không?

Dương Đình Phong hơi ngắc đầu nhìn cô, nguyên lai đối phương chính là chủ nhân của bình trà cỏ ngọt kia, buổi tối hôm đó bản thân có ném qua thử, rất hợp khẩu vị. Dương Đình Phong nhìn Nhã Đình gật đầu, bình đạm trả lời.

- Có nhận được, cảm ơn cậu, trà ngon lắm.

Nhã Đình vừa nghe xong trong lòng lập tức vui sướng cười rộ lên, gò má đã sớm ửng hồng.

- Cảm ơn cậu.

Một bàn tay bất ngờ gõ lên mặt kính bàn ăn, Dương Đình Phong cùng Nhã Đình ngẩng đầu nhìn lên, thấy sắc mặt Mạch Quai âm đạm đang trừng mắt quan sát hai người. Về mặt Nhã Đình ngơ ngác, miễn cưỡng đối hần cười.

- Chào... chào cậu.

- Không cần! - Lời vừa kịp dứt, Nhã Đình đã bị thanh âm giận dữ của Mạch Quai làm cho hoảng sợ, liền im bất không dám lên tiếng nữa.

Mạch Quai thuận tay kéo ghế bên cạnh ngồi xuống, bắt chéo hai tay hai chân, nhếch môi khinh thường đánh giá Nhã Đình một lượt, trào phúng nói.

- Sao vậy? Không phải hai người đang nói chuyện sao? Vì cái gì tôi vừa tới lại im lặng như vậy? Hửm?

Dương Đình Phong ở bên này đôi mắt u tối lạnh lùng, thần sắc u ám nhìn Mạch Quai, đè nén lửa giận xuống, y lạnh lùng dời tầm mắt.

- Cậu đừng có bất lịch sự, Mạch Quai.

- Hắc... vậy sao? Hay là vừa rồi tôi nói những lời khó nghe với cậu, cho nên đã muốn tìm đối tượng khác rồi!? - Mạch Quai ngược lại còn tức giận gấp ngàn lần, hai mắt hần hần đỏ giận dữ cùng phần nộ, quét mắt quay sang trừng với Nhã Đình.- Thực... thực xin lỗi, hai cậu cứ nói chuyện, mình đi đây. - Nhã Đình vừa bắt gặp cặp mắt xua đuổi của Mạch Quai, sợ đến mức hồn bay phách tán, lập tức vội vã đứng dậy chạy đi.

Mạch Quai vừa nhìn thấy thân ảnh nhỏ gầy của Nhã Đình rời khỏi, quay qua đã phát hiện Dương Đình Phong đang kéo ghế ngồi dậy toan tính rời đi, trong đầu hần không ngừng tuyên bố tuyệt đối không dễ dàng buông tha loại chuyện này, liền hung hăng kéo lấy cổ tay Dương Đình Phong bước về phòng hai người.

Dương Đình Phong còn chưa kịp nhận rõ tình hình, ngay lập tức bị Mạch Quai ép y vào chân tường, điên cuồng chiếm đoạt môi y. Ánh mắt Dương Đình Phong càng lúc càng đỏ ngầu, tức giận rồi cuộc bùng phát, mạnh mẽ đưa tay dùng lực đẩy vai Mạch Quai, thanh âm trầm thấp lần đầu tiên phần nộ nhiều đến như vậy.

- Cậu rốt cuộc làm sao vậy!?

Mạch Quai nghiêng răng nghiêng lợi, con ngươi lay động lộ ra sự thất vọng, y là đang mắng hần, y đang tức giận với hần?

- Tôi làm sao! Câu này tôi phải hỏi cậu mới đúng! Vì cái gì lại dám thân mật với cậu ta trước mặt tôi!?

- Cậu có quyền gì mà ngăn cản tôi? - Ngữ điệu lạnh đến không thể lạnh thêm, khiến Mạch Quai càng tức giận mà quát lên.

- Tôi chính là như vậy đấy! Vậy mà nói thích tôi, đồ khốn, cậu là đồ lừa gạt!

Dương Đình Phong hừ lạnh, hơi thở trở nên lạnh lẽo xa cách.

- Tại sao không lên tiếng? Cậu đừng tưởng khuôn mặt này của cậu có thể dễ dàng câu dẫn nữ nhân!

Mạch Quai tức giận ngắt lấy gò má Dương Đình Phong, lập tức bị bàn tay Dương Đình Phong hung hăng gạt bỏ xuống, ngữ điệu không chút cảm xúc.

- Cậu yêu Hứa Tinh không phải sao? Những chuyện thế này để tâm làm gì?

- Đừng lôi Tiểu Tinh vào đây. Cậu thử trước mặt tôi đi câu dẫn nữ nhân, chúng ta lập tức không can hệ! - Càng nói mặt hắn càng đỏ gay vì phần nộ.

- Tốt. Tôi cũng chán ghét dây dưa với cậu rồi Mạch Quai.

Trong phút chốc, trái tim Mạch Quai như ngừng đập, nhìn con người lạnh như băng sắt đá của Dương Đình Phong, không chút dao động, lời nói cũng thẳng thắn lạnh lùng như vậy, trái tim của hắn vì lời nói của y mà đau đớn, hơi thở gần như đông cứng.

Dương Đình Phong không nói, đem Mạch Quai đang phát ngốc đẩy sang một bên, không chút lưu tình bước ra ngoài.

Buổi tối, học sinh cùng giáo viên trong trường tập trung tổ chức tiệc ăn uống vui chơi tại bể bơi trên tầng thượng, Mạch Quai tâm tình bất hảo ngồi ở một chỗ uống cocktail, thất thần nhìn về phía trước, trong đầu lan man câu nói đầy ám ảnh của Dương Đình Phong không ngừng dấn vào não bộ của hắn.

"Tôi cũng chán ghét dây dưa với cậu rồi Mạch Quai"

Không phải đâu, là vì cậu ta đang tức giận nên mới tùy tiện nói như vậy thôi, Mạch Quai tự mình gạt đầu trấn an, thế nhưng trong lòng vẫn sốt ruột lo lắng, một phần đều do hắn bốc đồng nói những lời khó nghe với y. Thở dài, Mạch Quai đem hai tay cho vào túi quần trở về phòng của mình. Vừa vặn mở cửa phòng đã nhìn thấy thân ảnh cao gầy của Dương Đình Phong đang loay hoay với đồng hành lý, hai mắt Mạch Quai tràn đầy kinh ngạc, khẩn trương đi tới.

- Cậu đang làm cái gì?

Dương Đình Phong không trả lời, hoàn toàn không để ý tới hắn, tay cầm lấy hành lý hướng tới cửa phòng kéo đi.

- Cậu muốn đi đâu? - Thanh âm Mạch Quai run rẩy, không phải y vẫn còn đang giận hờn đó chứ?

Dương Đình Phong dừng cước bộ, hơi hột nói.

- Tôi chuyển sang phòng khác.

Mạch Quai luống cuống, ở phía sau Dương Đình Phong vội vã gọi lại.

- Cái kia... tôi xin lỗi, hồi sáng tâm tình tôi không được tốt lắm, cho nên...

- Cho nên cậu trút giận lên tôi. - Dương Đình Phong lạnh lùng nói.

- Thực xin lỗi.

Dương Đình Phong im lặng, lẳng lặng tiếp tục hướng cánh cửa bước đi. Mạch Quai không đành lòng mím môi dưới, hắn đã thành thật nhận lỗi, vậy mà đối phương lại không để ý tới hắn, phần nộ tui thân đồng thời đan xen vào dòng cảm xúc của hắn.

- Cậu thử bước ra khỏi căn phòng này thử xem! - Mạch Quai không kiên nhẫn quát lên.

Đáp lại chỉ là một mảnh âm u cùng lạnh lẽo, Dương Đình Phong đã sớm rời khỏi tầm mắt hắn. Mạch Quai nắm chặt nắm tay, khóe mắt nổi lên tầng nước mỏng, bất lực ngồi bệt xuống đất, hung hăng đem đồ đạc ném tứ tung.

- Đồ khốn! - Sau đó ôm lấy mặt thất thanh khóc lên.

Dương Đình Phong đứng ở bên ngoài lẳng lặng hạ mi mắt, buông hành lý, sải bước đi vào phòng. Mạch Quai nghe thấy tiếng giày liền chậm rãi ngừng đầu, bắt gặp thân ảnh quen thuộc của đối phương, cảm xúc mãnh liệt dâng trào, lệ càng rơi xuống.

- Cậu còn không biến khỏi mắt tôi đi, quay trở lại làm cái gì!?

Dương Đình Phong thở dài, khụy đầu gối xuống đất, bàn tay nhẹ nhàng đặt đầu Mạch Quai ngã vào bờ vai mình, dịu dàng vỗ về lưng hắn.

- Tôi xin lỗi, tôi không cố ý, cậu đừng bỏ mặc tôi. - Mạch Quai bắt lực kêu khóc, gắt gao ôm chặt lấy Dương Đình Phong.

- Tôi không bỏ mặc cậu, đừng khóc.

Mạch Quai nghe đến lời kia càng liều mạng rơi lệ, lúc nào cũng vậy, chỉ biết dựa nạt hắn, nhưng chưa lần nào bỏ rơi hắn, con người này thật sự đáng ghét.

Dương Đình Phong đẩy đầu Mạch Quai ra, bàn tay to lớn ôm lấy gương mặt hắn, hạ xuống một nụ hôn sâu. Mạch Quai mở to hai mắt, sau đó nhắm mắt lại, tăng cường theo bên khóe chảy xuống, đôi lông mi ướt át giắt giắt, tay hắn níu chặt góc áo Dương Đình Phong, tùy ý để y mút lấy cánh môi hương vị anh đào của hắn.

Nụ hôn của Dương Đình Phong không cần hôn lưỡi mà vẫn nồng nhiệt mãnh liệt, lúc buông nhau ra hai cánh môi của Mạch Quai gần như đã sưng đỏ. Ngón tay Dương Đình Phong gạt nhẹ nước mắt trên mặt hắn, chỉnh lại mái tóc cho hắn.

- Vậy là... cậu không còn giận tôi nữa, có đúng không? - Thanh âm của hắn nhỏ như mèo kêu.

- Tôi không giận cậu. - Ngữ khí Dương Đình Phong ảm đạm.

- Cậu mắng tôi, còn nói không giận tôi.

- Là cậu khiến tôi sinh khí. - Y hơi cong khóe miệng.

- Tôi đã xin lỗi rồi, cậu đừng đi đâu nữa, ở lại với tôi đi. - Mạch Quai bĩu môi ngoảnh mặt né tránh, tâm tình bắt đầu sáng lạn trở lại.

Dương Đình Phong bày ra biểu tình đắn đo suy nghĩ, không tình nguyện nói.

- Nếu như sau này cậu lại nổi nóng vô cớ, tôi làm sao ở với cậu nữa đây?

- Cái gì? Cậu... - Tên bánh bèo này là cố ý chọc tức hắn đây mà, Mạch Quai trừng mắt nhìn Dương Đình Phong, cắn răng không nói, nếu nói hậu quả sẽ không khôn lường.

Dương Đình Phong dở khóc dở cười, đem mặt hắn đối diện với mình, hôn lên đôi môi hắn. Mạch Quai ở bên này lên lút nở nụ cười, vòng tay qua cổ Dương Đình Phong ôm chặt, cuồng đã đáp lại nụ hôn của y.

Lưỡi Dương Đình Phong cạy mở hàm răng Mạch Quai, đem đầu lưỡi thần tốc tiến vào quần lấy lưỡi hắn, một bên đem hắn nằm xuống nền đất, dùng tấm thân cao lớn phủ lên người hắn. Mạch Quai hai tay vụng về cởi nút áo Dương Đình Phong, kéo khóa quần y, bàn tay vói vào bên trong tìm kiếm vật thể to lớn che giấu bên trong quần lót.

- Ừm... - Dương Đình Phong giữ lấy cằm Mạch Quai, môi dán sát vào môi hắn, khiến cho nụ hôn ngày càng mãnh liệt, hơi thở hai người đặc biệt nóng bỏng nồng nhiệt, dục vọng cũng không thể tiết chế được nữa.

Hai người giống như điên vội vã thoát toàn bộ y phục, hai cơ thể trần truồng ôm lấy nhau. Dương Đình Phong hôn xuống chiếc cổ trắng nõn, hung hăng mút lấy mảnh da thịt thơm ngào ngạt để lại dấu ấn màu hồng nhạt. Hô hấp Mạch Quai trở nên gấp gáp, người nóng như lửa đốt, nhìn từng hành động điên cuồng của đối phương khiến hắn đỏ mặt.

Dương Đình Phong hạ xuống trên đầu hai đầu vú mẫn cảm, một bên di chuyển đến phân thân của hắn đang ngẩng cao đầu, ngón tay thô lỗ vuốt ve đầu đỉnh trơn mượt.

Quy đầu đang bị âu yếm đùa cợt đi cùng khoái cảm khiến cơ thể Mạch Quai đều run rẩy cả lên. Kích thích dục vọng đeo bám cứ thế mà dấy lên càng mãnh liệt. Không lâu sau, mật dịch trong suốt theo đỉnh tính khí dần dần chảy ra, bao phủ cả ngón tay Dương Đình Phong.

- Phong.... tôi không nhịn được, mau tiến vào đi.

Nghe thấy mệnh lệnh của Mạch Quai, Dương Đình Phong hướng hồ cũng không thể nhịn được nữa, đặt quy đầu cực đại ngay phía trước cửa huyết, mạnh mẽ tiến vào.

- A... Ah! - Tiểu huyết chật hẹp đã lâu rồi mới có vật thể nam nhân tiến vào, lối đi lập tức kéo căng đến cùng cực, Mạch Quai đau điếng thét lên một tiếng, ngón tay vô thức cào mạnh lên tấm lưng Dương Đình Phong.

- Một lát sẽ không sao. Thả lỏng. - Dương Đình Phong sót ruột gỡ ra mái tóc ướt đầm dính trên trán Mạch Quai, vuốt ve gò má hân dịu dàng trấn an.

Mạch Quai hơi gật đầu, ổn định lại hô hấp, đối Dương Đình Phong gượng gạo mỉm cười.

- Được rồi, đã không sao. Cậu tiếp tục đi.

===== HẾT CHƯƠNG 20 =====

21. Chương 21

Dương Đình Phong cong khoe miệng, ghé xuống hôn lên bờ môi tái nhợt của Mạch Quai, hơi thở trở nên gấp gáp, dục vọng thiêu hỏa gấp người, khiến y không thể nhẫn nại thêm được nữa, hai tay giữ chặt đùi Mạch Quai cố định trên vai mình, dùng sức tiến vào thật sâu.

- A... Ah ~ thật nhanh... hảo bồng... dùng sức đi... ân a.. nha nha... dùng sức thao tôi. - Mạch Quai há miệng kêu to, hai gò má vì dục vọng đem lại sung sướng đến cực điểm mà nhiễm đỏ, hân liếm đôi môi khô khốc, phát ra thanh âm kiều mị, cửa huyết liều mạng kẹp chặt lấy côn thịt to lớn của Dương Đình Phong.

- Mới động một chút đã sướng như vậy... đúng là trời sinh ra để nam nhân thao chết! A! - Dương Đình Phong thích thú gầm lên, điên cuồng đâm chọc, hận không thể đem cơ thể kẻ đâm đang kia xé làm hai nửa, mồ hôi y lấm tấm đầm đìa, hai mắt đỏ ngầu chứa đầy dục vọng, ý niệm trong đầu không ngừng mắng y phải thao nam nhân này, giết chết nam nhân này, đem nam nhân này thuộc sở hữu của y.

- A aaaa... a... thật thoải mái... chỗ đó bị cậu gãi ngứa sướng muốn chết... nha a... Phong... thao chết tôi luôn đi.... chiếm lấy tôi... A! - Nơi đặc biệt nhạy cảm bị hung hăng đâm vào, khoái cảm mãnh liệt xông lên, bờ mông nảy nở của Mạch Quai không ngừng lắc lư, cọ sát vào xương háng của Dương Đình Phong, hai chân kẹp lấy đầu Dương Đình Phong, chờ đợi cú đâm mạnh bạo tiếp theo.

- Dâm đẳng! Tôi thao chết cậu! - Dương Đình Phong tức tối quát mắng, thô bạo kéo cánh tay Mạch Quai, đem hân nằm sấp xuống đất, bàn tay to lớn kiềm chặt chiếc hông của hân, hung hăng nhéo lấy bờ mông trơn nhẵn đàn hồi, Mạch Quai kiều mị rên một tiếng, miệng thở ra hơi thở nồng đượm, hai mắt ướm lệ khát khao côn thịt cháy bỏng của người kia.

Dương Đình Phong cầm lấy dương vật cực đại màu tím, thật sâu tiến vào bên trong vách tường chật hẹp, phân eo lại bắt đầu dùng sức, thật nhanh đâm thẳng vào điểm trọng tâm trong cơ thể, thanh âm thân thể va chạm bạch bạch vang lên khắp căn phòng.

- AAA... Thật sướng... Đây quá... trúng điểm G rồi.... trời ạ... aaa... thao chết tôi đi... Phong... aa a muốn côn thịt của cậu đâm chết tôi .. nha nha... a. - Khoái cảm xông lên khiến đầu óc Mạch Quai mê mụi, mở miệng thét loạn kêu sung sướng.

- Phóng đẳng! Con mẹ nó đồ tiện nhân! - Gò má Dương Đình Phong nổi lên gân xanh dữ tợn, tên dâm đẳng này hiện tại mới lộ ra bản chất tao hóa của hân, thật sự muốn giết chết người ta, ngay cả cái động kia còn khao khát dương vật của y, tinh dịch theo khe huyết chảy xuống, Dương Đình Phong tựa như một thú hoang gào lên, đem hai cổ tay Mạch Quai vặn ngược ra sau, tay trái túm lấy tóc hân kéo lên, thắt lưng như điên chuyển động, hung hăng đâm vào bên trong cơ thể hân.

- Aa... không muốn... nhanh quá... mạnh quá... chết tôi mất.. a nha nha... hảo sướng... ưm... đừng... Phong... chỗ đó trưởng rồi... sẽ hỏng mất... sướng một chết. - Mạch Quai khóc nức lên, mở miệng nói năng lung tung, thật sự là rất sướng, hắn chưa bao giờ cảm thấy thống khoái như vậy.

Dương Đình Phong cười một cách quỷ dị, kéo ngược Mạch Quai trở lại, điên cuồng tàn sát môi hắn, đầu lưỡi không buông tha mọi ngõ ngách trong khoang miệng hắn. Hai người hôn đến thần hồn điên đảo, không còn rõ ý tứ xung quanh là gì. Mạch Quai không theo kịp tốc độ của Dương Đình Phong, né tránh bờ môi y liều mạng thở dốc, bên miệng còn lưu lại sợi chỉ bạc đậm tình của hai người. Thế nhưng hắn chỉ vừa lấy lại khí lực, quai hàm tiếp tục bị Dương Đình Phong chế trụ lấy, chèn ép cánh môi hắn, động tác dưới thân cũng cất lực càng nhanh, ở trong cơ thể hắn đâm vài cú đâm thô bạo. Mạch Quai rốt cuộc chịu đựng không được nữa, quy đầu nơi tinh khí bắn ra tinh dịch trắng ngà.

Dương Đình Phong thừa cơ ôm Mạch Quai lên giường, dương vật ở bên trong dùng sức trều sáp, cơ thể kịch liệt va chạm, Mạch Quai nín chặt thắt lưng Dương Đình Phong, nâng cao mông, thuận lợi cho việc ra vào của côn thịt cực đại. Sau vài lần đâm chọc, Dương Đình Phong có dấu hiệu sắp bắn đến nơi, Mạch Quai ở dưới thân rên rỉ cầu xin.

- Cho tôi... cho tôi ăn tinh dịch của cậu.

Dương Đình Phong ngẩng đầu thở dốc, cổ nhiệt lưu từ dương vật trào lên tới đỉnh điểm, y thật nhanh rút ra côn thịt, gầm lên một tiếng, ở trước mặt Mạch Quai nhả ra dòng tinh dịch nồng đậm. Mạch Quai vươn đầu lưỡi liếm láp, tham lam nuốt trọn tư vị đắng chát mà thơm ngon của Dương Đình Phong, hắn nở ra nụ cười quyến rũ, há miệng ngậm lấy tinh khí còn lưu lại dịch thủy của chính mình.

- Lại đây. - Thanh âm của hắn khàn khàn mà ảo lả, nằm trên giường bày ra tư thế động lòng người, ngón tay kéo lấy bàn tay Dương Đình Phong.

Dương Đình Phong không nói, trực tiếp bỏ nhào lên hung hăng hôn lên môi hắn, bàn tay tùy tiện xoa nắn hai cánh mông đàn hồi. Nụ hôn kéo dài hơn hàng ngàn thế kỷ, Dương Đình Phong mới chịu buông Mạch Quai ra, ngữ điệu trầm thấp nói.

- Lần sau còn dám nổi giận với tôi, tôi sẽ không cho cậu xuống giường.

- Vậy sao? Hảo đáng sợ a. Ha ha! - Mạch Quai phấn khích cười to lên, phát hiện hai cặp mắt Dương Đình Phong đang chuyên chú nhìn mình, hắn im lặng, bối rối nghĩ.

"Sao lại nhìn tôi chằm chằm vậy chứ? Có gì liền cứ nói a."

Ngón tay Dương Đình Phong lau đi mồ hôi trên mặt hắn, qua một lúc lâu mới lên tiếng.

- Mạch Quai...

- Hửm?

- Tôi yêu cậu.

Trong nháy mắt, thế giới của Mạch Quai như ngừng lại, hắn mở to hai mắt, á khẩu không nói nên lời. Yêu? Y là yêu hắn? Không phải chứ?

- Phốc.... ha ha ha! - Mạch Quai không cách nào chỉ có thể phá lên cười lớn.

Hai mắt Dương Đình Phong đen lại, làm Mạch Quai không thể cười nổi nữa, hoảng sợ nuốt nước miếng, miệng lắp ba lắp bắp.

- Cậu... cậu không phải đang đùa tôi chứ?

- Vì cái gì tôi lại đùa cậu? - Thanh âm Dương Đình Phong lạnh như băng.

Mạch Quai ngoảnh đầu né tránh ánh nhìn kia, trong đầu không chửi thầm không biết chính mình nên làm gì mới tốt đây, mẹ kiếp, đều là do y cố ý đẩy hắn vào đường cùng đây mà.

- Tại sao không nói gì? - Dương Đình Phong đẩy cằm Mạch Quai, đem hắn đối diện với mình.

- Tôi... nhưng là, cậu đã biết tôi thích Tiểu Tinh rồi, không phải sao? - Vậy từ đó đến giờ tôi với cậu là quan hệ gì? - Dương Đình Phong không kiên nhẫn hỏi.

- Thì là bạn tình a. - Mạch Quai luống cuống dời tầm mắt, không được tự nhiên nói.

Thoáng chốc, khóe miệng Dương Đình Phong khê cong, Mạch Quai cảm thấy sống lưng run rẩy lợi hại, nghe thấy thanh âm giận dữ của y.

- Cậu nhìn tôi, dám nói với tôi cậu chỉ xem tôi là bạn tình hay không?

- Việc gì tôi phải nói cho cậu. - Mạch Quai vừa dứt lời xong, cả gương mặt lập tức bị bàn tay Dương Đình Phong ôm lấy, hắn nhìn thấy con ngươi sắc bén của y, kiên định mà thẳng thắn, làm hắn không sao trả lời.

- Cậu biết hậu quả sẽ thế nào rồi đấy, Mạch Quai.

- Phiền quá a! Cậu đừng khiến tôi khó xử, tôi có tình cảm với cậu tôi sẽ nói thẳng ra rồi!

Dương Đình Phong hừ nhạt một tiếng, rời khỏi cơ thể Mạch Quai, nằm bên cạnh quay lưng về phía hắn. Mạch Quai nhìn tấm lưng rộng lớn của Dương Đình Phong, nhắc người nằm sát vào y, bàn tay chậm rãi ôm lấy thắt lưng y, nhẹ giọng kêu.

- Phong... cậu giận tôi sao?

- Không có. - Dương Đình Phong lạnh lùng nói.

- Tôi lạnh, ôm tôi ngủ đi. Ân? - Mạch Quai nghe đến đây liền bấu môi, thanh âm nũng nịu.

Dương Đình Phong thở dài, chậm rãi xoay người ôm lấy cơ thể trần trụi của Mạch Quai, đem hơi ấm truyền sang cho hắn. Mạch Quai hạnh phúc cười rộ lên, ngẩng đầu hôn lên gò má Dương Đình Phong. Y nhú mày, hạ mắt nhìn xuống gương mặt tươi rói của hắn, nghi hoặc hỏi.

- Đột nhiên hôn tôi?

- Để cậu khỏi giận a, hồi nhỏ mỗi lần bà ngoại giận, tôi đều hôn bà, rất hiệu quả đó nha. - Hắn hớn hờ nói.

Dương Đình Phong dở khóc dở cười, đưa tay ngắt lấy mũi Mạch Quai, phương pháp của hắn quả nhiên hoàn toàn có hiệu quả, làm Dương Đình Phong hết cách bật cười lên.

- Tiểu quỷ.

- Vậy mà ai đó vẫn yêu tiểu quỷ a. - Mạch Quai thích thú trêu chọc Dương Đình Phong, hai tay gắt gao ôm chặt thắt lưng y, chậm rãi nhắm hai mắt.

- Ngủ ngon.

Buổi sáng, Mạch Quai tỉnh dậy trước, phát hiện hai cánh tay Dương Đình Phong vẫn thủy chung ôm chặt lấy mình, hắn mỉm cười, nhẹ nhàng gỡ ra vòng tay của y, rón rén rời khỏi giường.

Thay y phục vào, Mạch Quai cẩn thận vén chăn đắp cho Dương Đình Phong, lặng lẽ rời khỏi phòng. Vừa lúc Dương Đình Phong đột nhiên mở mi mắt, trong đầu thầm gọi tên của hắn.

- Mạch Quai.

Trên hành lang, Mạch Quai đi tới dãy phòng của Hứa Tinh, còn đang tính gõ cửa thì bất chợt nghe thấy có tiếng ồn ào xôn xao ở phía trước.

- Tiểu Tinh, cậu có trong đó không? - Mạch Quai gọi mấy tiếng vẫn không nghe thấy tiếng đáp lại ở bên trong, liền tự mình đi ra.

Vừa đi tới đại sảnh, Mạch Quai sửng sốt mở to mắt, nhìn thấy thân ảnh Hứa Tinh trần như nhộng nằm bệt trên nền đất, phía trước là Lam Dĩ đang kéo lấy tóc của thiếu niên, vung tay đánh tới tấp, thiếu niên trên mặt giàn dụa nước mắt, miệng không ngừng kêu những lời cầu xin.- Thực xin lỗi... Tiểu Tinh không cố ý... van cầu chị.

Mạch Quai trong mắt đều là bưng bưng phần nộ, đang đi tới lại bắt gặp Gia Trình đã nhanh hơn hắn một bước.

- Lam Dĩ, cô đang làm cái gì!? - Ôm lấy thân ảnh gầy yếu của Hứa Tinh, Gia Trình tức giận hướng Lam Dĩ quát tháo.

- Đồ phản bội, vì cái gì anh lại gạt tôi? Anh dám quan hệ với loại người đê tiện như nó!

Trơ mắt nhìn thiếu niên được người kia đứng ra che chở bảo vệ, Mạch Quai cảm thấy chính mình hổ thẹn vô cùng, tâm đau như cắt.

- Tôi yêu Tiểu Tinh, không bao giờ đến lượt cô, từ bỏ đi! - Gia Trình lạnh lùng ném lại một câu, cởi ra chiếc áo khoác cho Hứa Tinh, ôm thiếu niên trở về phòng.

Ngay lúc này Mạch Quai chỉ có thể cười nhạo chính mình, bọn họ yêu nhau, đã công khai với mọi người, còn hấn làm sao có cơ hội được chứ, Dương Đình Phong nói không sai, ngay từ đầu hấn đáng lý phải nghe theo lời y, chỉ hận bản thân quá ngu ngốc mà thôi.

Dương Đình Phong đang thay quần áo, nghe thấy tiếng cửa phòng liền chạy ra mở cửa, nhìn thấy Mạch Quai ủ rũ đi vào, im lặng ngồi trên giường.

- Làm sao vậy? - Y chỉnh lại cổ áo, một bên tra hỏi tình hình đối phương.

- Tiểu Tinh và Gia Trình.... hai người bọn họ, đã công khai rồi. - Thanh âm Mạch Quai thập phần run rẩy, như thể không tin được chuyện kia chính là sự thật.

Dương Đình Phong hừ lạnh, thờ ơ nói.

- Vậy cậu nên từ bỏ đi.

- Nhưng là, tôi... tôi vẫn còn tình cảm với cậu ấy, hơn nữa, tôi không muốn Tiểu Tinh yêu một người xấu xa như Gia Trình, hấn căn bản không xứng đáng. - Mạch Quai hoàn toàn không nhìn ra tâm tình hiện tại của Dương Đình Phong, thờ dãi nói.

- Vậy cậu xứng đáng sao? - Dương Đình Phong dùng ngữ điệu lạnh như băng, khiến Mạch Quai sững sốt ngẩng đầu nhìn y.

Thấy hấn không trả lời, sắc mặt Dương Đình Phong đen lại, lạnh lùng bỏ lại một câu.

- Tôi ra ngoài ăn sáng. - Liền mở cửa đi ra ngoài.

Mạch Quai còn đang tính đuổi theo Dương Đình Phong, vừa lúc có tiếng điện thoại chọt vang lên, hấn liền nhận điện thoại nghe máy.

- Chú Biên? - Đầu dây bên kia không sai chính là phụ thân của Hứa Tinh.

- Mạch Quai, Tiểu Tinh thế nào rồi?

- Cậu ấy vẫn tốt, ăn uống điều độ, không có xảy ra chuyện gì. - Hấn không dám tiết lộ chuyện hấn cùng Hứa Tinh không ở cùng phòng, quan trọng hơn là chuyện y và Gia Trình đã tái hợp lại với nhau, bèn qua loa trả lời. ?

- Tốt. Thay chú chăm sóc Tiểu Tinh, đừng để nó xảy ra chuyện gì.

- Vâng, chú yên tâm.

- Hảo, tạm biệt cháu.

Tắt máy, Mạch Quai nắm chặt điện thoại, hấn đã hạ quyết tâm phải chăm sóc cho Hứa Tinh, tuyệt đối không thể phụ lòng ba ba của y, chuyện y cùng Gia Trình tái hợp không nên phát sinh được. Nghĩ như vậy, Mạch Quai lập tức chạy đến phòng của Hứa Tinh.

Cả trường vừa được nhận thông báo đã tới địa điểm tắm biển, học sinh trong trường liền nhốn nháo chạy về phòng thay đồ tắm, thành ra hành lang vốn đã nhỏ hẹp hiện tại đã chật ních người, Mạch Quai khó khăn lắm mới tìm thấy thân ảnh của Hứa Tinh, liền chạy tới cầm lấy cánh tay của thiếu niên kéo vào phòng.

- Cậu và Gia Trình đã quay lại có phải không? Vì cái gì? Từ lúc anh ta trở về nước, cậu luôn ở bên cạnh anh ta. Rốt cuộc cậu có chịu hiểu, Gia Trình anh ta đã từng tổn thương cậu đến mức nào không!?

Hứa Tinh kinh ngạc mở lớn mắt nhìn Mạch Quai, đồng thời bị hấn quất mắng thiếu niên chỉ có thể tự ti cúi đầu, nhỏ giọng kêu.

- Thực xin lỗi.

- Nếu như ba ba cậu biết được chuyện này sẽ như thế nào đây? - Mạch Quai chăm chăm nhìn Hứa Tinh mãi chưa chịu ngẩng đầu, không kiên nhẫn hỏi.

- Mình... mình biết baba không thích anh Trình, nhưng mà... - Hứa Tinh nghe đến đây có chút áy náy nói.

- Nhưng mà sao? Cậu yêu anh ta? Cậu chỉ nghĩ cho mỗi Gia Trình thôi phải không? Còn baba cậu, còn mình, còn bản thân cậu nữa. Cậu có biết vì cậu mà Gia Trình và Lam Dĩ đã chia tay không!? - Mạch Quai không cam lòng phần nộ quất lên.

Hứa Tinh hoảng sợ run rẩy, nước mắt lăn chã rơi xuống, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

- Đối.. thực xin lỗi.

Mạch Quai ảo não xoa huyết thái dương, tức tối vung một cước vào tường, lạnh lùng đi ra ngoài. Ngoài hành lang, hấn bắt lực chống tay lên tường, ôm mặt đang tuôn ra lệ.

Ở phía trước Hoàn Thư đang chạy tới, nhìn thấy hấn liền khó hiểu chau mày.

- Mạch Quai, đã xảy ra chuyện gì?

Mạch Quai vội đưa tay lau nước mắt, xoay lưng về phía cô, nhàn nhạt nói.

- Không có gì. Nhớ bà thôi.

- Gì chứ? Ai lại đi nhớ bà vào lúc này a. Cậu không thay đồ xuống biển tắm sao?

- Một lát tôi xuống. Cậu đi trước đi.

Hoàn Thư nghe xong cũng không có tỏ ra nghi hoặc gì, hấp tấp chạy ra ngoài. Mạch Quai hít thở sâu, điều chỉnh lại tâm tình của mình, sải bước trở về phòng.

Nhìn thấy Dương Đình Phong đang thay đồ, Mạch Quai trầm mặc bước tới tủ quần áo, hai mắt lén lút nhìn sang y, phát hiện người nọ căn bản không thèm để ý đến hấn, lạnh lùng ly khai. Mạch Quai neho chặt lông mày, kỳ quái, tên kia đột nhiên dở trò gì nữa đây, không lẽ chỉ vì vài câu nói của hấn mà giận dữ, thực trẻ con.

Mạch Quai nào có tâm tình dò xét, cởi toàn bộ y phục, chỉ mặc mỗi một chiếc quần đùi bó sát, đầu đeo kính bơi rời khỏi phòng.

HẾT CHƯƠNG 21

22. Chương 22

Mạch Quai vừa đặt chân đi tới thành tàu, đem kính bơi hạ xuống mắt, hai tay giơ lên cao tạo ra tư thế chuẩn bị nhảy xuống biển, ngay lúc này phía sau đột nhiên có tiếng người hô lên.

- Mạch Quai!!!

Hấn đem kính bơi đeo ngược trở lên đầu, neho mày ngoái cổ ra phía sau, nhìn thấy Hoàn Thư và Tiểu Nhân nháo nhào chạy tới, hấn cả kinh mở to hai mắt, còn chưa kịp phản ứng, cả cơ thể lập tức bị hai cô đẩy xuống dòng biển màu xanh rộng lớn.

- Khụ khụ... con mẹ nó hai cậu muốn giết chết tôi có phải không!

- Ha ha ha!

Hoàn Thư và Tiểu Nhân đang leo từ thang dây đi xuống, nhìn thấy gương mặt của Mạch Quai vì sắc nước mà đỏ gay cả lên, không khỏi ôm miệng há hê cười.

- Hai cậu biết tay tôi! - Mạch Quai tức tối nói xong, thật nhanh ngụp người xuống bơi về phía thang dây, hung hăng kéo lấy cổ chân hai cô nàng.

- Tên hỗn đản! Cậu chết đi! - Hoàn Thư và Tiểu Nhân ôm lấy gương mặt ửng sùng, vươn tay tát nước vào người hắn.

- Uy, uy, đừng có chơi ác nha, uy!

- Ha ha ha.

Ở phía trên Dương Đình Phong đang đứng dựa vào lan can, Nhã Đình từ phía xa chậm rãi bước đến, nhẹ vỗ bờ vai y.

- Phong.

- Ân? Là cậu sao? - Dương Đình Phong vừa quay đầu, nhận ra người phía trước là nữ sinh hôm qua, trên người cô diện một bộ bikini màu trắng, nước da trắng nõn không tì vết, tôn lên số đo ba vòng tiêu chuẩn của cô.

- Cậu... không xuống bơi sao? - Mà hai mắt Nhã Đình chỉ chăm chú quan sát nửa cơ thể phần trên cường tráng của y, bờ vai rộng và dày, cơ bụng săn chắc, thật làm cho người ta có cảm giác muốn được ôm ấp che chở, khiến cô không khỏi đỏ mặt cả lên, thanh âm có chút thẹn thùng.

- Còn cậu? - Dương Đình Phong không trực tiếp trả lời, ngược lại hỏi lại Nhã Đình.

- Mình... mình không biết bơi. - Nhã Đình e thẹn cúi đầu, hai ngón tay bấu chặt vào nhau.

Nhìn dáng vẻ ngượng ngùng như thiếu nữ đôi mươi của đối phương, Dương Đình Phong có chút buồn cười, quả nhiên chỉ là một nữ sinh mảnh mai yếu đuối, nhìn qua rất muốn cho người khác trân trọng bảo vệ, chỉ tiếc rằng đối tượng như cô không phải là sở thích của y.

- Phong? - Thấy Dương Đình Phong biểu tình khó hiểu nhìn mình, Nhã Đình luống cuống tay chân, mím môi cười nói.

- Sao vậy?

- Cậu có thể dạy mình bơi có được không?

Dương Đình Phong chau mày, Nhã Đình lại hấp tấp giải thích.

- Nhìn mọi người vui vẻ như vậy, mình cũng muốn được như bọn họ, thật sự... hồi nhỏ vì đảm bảo an toàn cho mình, cho nên ba mẹ không bao giờ để mình đặt chân xuống biển hay hồ bơi, mặc dù mình rất thích. - Nhã Đình càng nói thanh âm càng nhỏ dần.

Dương Đình Phong đỡ khóc đỡ cười, nguyên lai là con nhà tiểu thư đài hoa cát.

- Đến, tôi dạy cậu. Nghe thấy ngữ điệu trầm thấp của Dương Đình Phong, Nhã Đình sửng sốt ngẩng cao đầu, kinh ngạc trừng to hai mắt, như thể không tin được vào tai mình.

- Còn ngại ngốc cái gì?

- Hảo hảo, cảm ơn cậu. - Nhã Đình hạnh phúc cười rộ lên, chủ động nắm lấy bàn tay Dương Đình Phong đi đến thành tàu.

Mà loại tình huống kia lại dễ dàng lọt vào tầm mắt bạn học trong trường, mọi người bắt đầu tùm ba tùm bốn xì xào bàn tán, các cô gái đưa ánh mắt vừa ganh tị vừa chán ghét về phía Nhã Đình, trong lòng uất ức không thôi.

Dương Đình Phong lấy đà nhảy xuống biển xong, đưa tay lên không trung ý bảo Nhã Đình bắt lấy. Nhã Đình một lượt quan sát đại dương màu xanh rộng lớn, sợ hãi lên đến cực điểm, trán cũng bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

- Phong... mình sợ lắm.

Dương Đình Phong trầm mặc nghĩ một lúc, tạo khoảng cách xa một chút, hai tay đưa lên phía trước hướng Nhã Đình ra lệnh.

- Cậu nhảy xuống đi, tôi đỡ cậu.

Thật sự không một giây phút hạnh phúc nào có thể diễn tả tâm trạng của cô ngay lúc này, một năm thâm yêu trộm đối phương, ngày hôm nay lại có cơ hội gặp mặt y, lại được y nhiệt tình hướng dẫn mình tập bơi, trong lòng Nhã Đình thậm chí còn vui như Tết.

- Hảo, mình tin tưởng cậu. - Nhã Đình cố dằn nén sự sợ hãi đẩy lùi ra sau, lấy hết dũng khí nhảy xuống, khi cô vừa mở hai mắt, Dương Đình Phong quả nhiên đã trọn vẹn ôm lấy cô.

- Cậu xuống được không? - Nhìn sắc mặt Nhã Đình bỗng nhiên từ trắng bệch chuyển sang đỏ, Dương Đình Phong rút ruột hỏi.

Nhã Đình căn bản không thể nghe thấy đối phương nói cái gì nữa rồi, gần quá, gương mặt của y, sống mũi thẳng tắp, bờ môi mỏng quyến rũ, cặp mắt sắc bén, thật sự điển trai mà.

- A? - Sau một hồi chìm trong tư tưởng, tâm tình Nhã Đình mới hồi phục trở lại, ngơ ngác hạ hai chân xuống, cư nhiên vừa đặt hai chân hòa vào dòng biển mát lạnh, gương mặt cô trở nên tái mét, vì cái gì lại không thể chạm đất a.

Không ngờ Dương Đình Phong chỉ vừa buông ra xong, Nhã Đình lập tức giãy dụa ôm sát cổ y, hai mắt ướm lệ nghẹn ngào.

- Không được, mình không biết nổi, mình sợ lắm.

- Không sao, giữ bình tĩnh, thả lỏng cơ thể, tôi sẽ chỉ cậu. - Mà Dương Đình Phong ngược lại không bày ra biểu tình phiến toái hay chán ghét, còn dịu dàng khuyên nhủ, khiến trái tim Nhã Đình càng đập lợi hại.

Cách chỗ Dương Đình Phong không xa, Mạch Quai hai mắt đỏ ngầu nhìn hành động thân mật của hai người, máu sôi nhiệt lửa trôi lên dào dạt, khiến cho Hoàn Thụ và Tiểu Nhân ở bên cạnh cũng lạnh cả sống lưng, linh tính cho hai cô thấy dường như sắp có chuyện lớn sắp sửa xảy ra.

Chính là dòng suy nghĩ kia chỉ vừa vô tình lướt ngang qua, Mạch Quai lập tức hùng hổ bơi về phía trước, Tiểu Nhân một bên néo néo cánh tay Hoàn Thụ, nuốt nước miếng.

- Không xong rồi, phen này cậu ta nổi điên lắm đấy.

- Cầu cho cậu ta đừng có làm ra chuyện gì đại dột. Nhã Đình chỉ vừa mới tập tành đặt chân xuống biển, đột nhiên cảm thấy cổ chân bị ai đó kéo xuống, cô hoảng hốt ôm lấy bả vai Dương Đình Phong, vừa vặn Mạch Quai ngoi đầu từ mặt nước lên, thô bạo túm lấy tóc cô, một phát giáng xuống một cái tát.

- Ê tiện!

- Aa... đừng mà. - Nhã Đình còn chưa kịp hoảng hồn, nước nở ôm lấy một bên má bị đánh, lập tức bị bàn tay Mạch Quai giật tóc lên, cô hoảng sợ nhắm hai mắt, chờ đợi cú đánh tiếp theo giáng xuống.

- Cậu đang làm cái gì? - Thanh âm Dương Đình Phong trầm đến không thể trầm hơn, ngữ điệu lạnh như băng.

- Buông ra! - Mạch Quai giãy dụa, dùng sức muốn kéo cổ tay mình ra khỏi bàn tay Dương Đình Phong.

- Cậu biết cậu vừa làm cái gì không?

- Tôi làm cái gì mặc xác tôi! Con đàn bà ê tiện! - Mạch Quai còn toan tính tặng cho Nhã Đình một bài học, cả cơ thể lập tức bị Dương Đình Phong hung hăng đẩy sang một bên, tay ôm lấy Nhã Đình bơi lên thuyền.

- Ổn không? - Lấy khăn lông choàng lên người cô, Dương Đình Phong quan tâm hỏi.

- Mình không sao. - Ngoài miệng nói như vậy, mà cơ thể không ngừng run rẩy.

-

- Hình như cậu ấy hiểu lắm gì đó, cậu nói chuyện với cậu ấy đi, mình ổn mà. - Thấy Dương Đình Phong im lặng nhìn mình, Nhã Đình không còn cách nào mở miệng trấn an.

- Ha ha.

Vừa lúc này phía sau đột nhiên phát ra tiếng cười lớn, Dương Đình Phong lạnh lùng thở ra tiếng, nhìn Mạch Quai bộ dạng phóng túng đi tới, trừng mắt nhìn Nhã Đình đang run cầm cập.

- Thế nào? Da mặt cậu cũng dày thật nhỉ, còn có thể câu dẫn nam nhân sao?

- Mạch Quai. - Dương Đình Phong ở bên này không nhịn được gằn giọng.

- Sao vậy? Còn có thể bảo vệ cậu ta!? - Mạch Quai trào phúng cười, cắn răng quát lên.

Dương Đình Phong không trả lời, lạnh lùng đi sang chỗ khác, Mạch Quai không kiên nhẫn chạy theo sau, kéo ngược Dương Đình Phong trở về, phẫn nộ nói.

- Cậu đỡ chứng gì vậy? Tổ thái độ với tôi, bây giờ còn đi ve vãn với con đàn bà giả nai kia!?

- Cậu thôi đi. - Gương mặt Dương Đình Phong càng lúc càng trở nên u ám.

- Tôi không được phép nói? Không lẽ tôi không quên được Tiểu Tinh, cậu lại chán tôi rồi, đi qua lại với cậu ta!?

Dương Đình Phong cố nén cơn giận, không nói hai lời sải bước đi tới thành tàu, cổ tay ở phía sau bị Mạch Quai mạnh mẽ kéo lấy.

- Tai cậu để đi đâu rồi! Có việc gì cứ nói thẳng ra, đừng có giở trò lạnh lùng với tôi!

- Đủ rồi!

Mạch Quai bị tiếng quát của Dương Đình Phong làm cho kinh ngạc, ngay cả đồng học xung quanh cũng vì thanh âm của y mà ngoảnh đầu nhìn theo.

- Tiểu Tinh! Tiểu Tinh! Lúc nào cũng Tiểu Tinh! Cậu nói cậu thích cậu ta, vậy mà lần nào cũng lên giường với tôi! Cậu xem tôi là cái gì? Tôi chán ghét loại người dùng dằng như cậu rồi Mạch Quai! - Giây phút này Dương Đình Phong cảm thấy vô cùng tức giận, tức giận muốn thét lên, nội tâm không ngừng dày vò tâm trí y, y cũng nhận ra rằng, đã rất lâu rồi chính mình chưa bao giờ phẫn nộ như hiện tại, nguyên lai tất cả cũng chỉ vì một con người ích kỷ như hắn. Mà Mạch Quai vẫn còn chưa hết hoảng loạn, vừa sửng sốt, vừa sợ hãi, vừa tức giận, bờ môi run rẩy chậm rãi phát ra.

- Cậu... cậu vừa nói cái gì?

Dương Đình Phong nhắm nghiền hai mắt, thở sâu một tiếng, ổn định lại hơi thở của mình, lạnh lùng nói.

- Tôi không muốn nhiều lời.

Mạch Quai cắn chặt môi dưới, một phen xông tới trụ lấy cổ Dương Đình Phong, đứng giữa đám đông gào lên.

- Cậu thử nói lại xem! Cậu chán ghét tôi rồi, bây giờ muốn đổi khẩu vị lên giường với con đàn bà như cậu ta có phải không?

Chát!

Mạch Quai còn chưa kịp dứt lời, một bạt tai lập tức bị mạnh mẽ giáng xuống, đem đầu hắn nghiêng sang một bên, hắn cười, khóe mắt ướt ướt nhìn Dương Đình Phong, ngũ tạng run rẩy.

- Cậu dám đánh tôi?

- Ích kỷ! - Dương Đình Phong không nhịn được mắng to, sắc mặt trở nên hung dữ.

- Tôi ích kỷ thì sao! Tôi ích kỷ đấy, cậu hài lòng chưa!?

- Tôi không hiểu vì sao bà cậu lại nuôi cậu thành ra như vậy, Mạch Quai. - Dương Đình Phong hết lời, thất vọng lắc đầu nhìn Mạch Quai, lạnh lùng bước qua hắn.

Ngay lúc này con người Mạch Quai nổi lên tơ máu, hai tay chậm rãi nắm chặt thành quyền, hùng hổ kéo lấy cánh tay Dương Đình Phong, túm tóc y lên.

- Con mẹ nó cậu lập tức thu lại lời nói đó cho tôi!

Dương Đình Phong đẩy hẳn ra, vung xuống một cú đấm ngay trên mặt. Mạch Quai lão đảo lui về phía sau, tức giận xông tới đánh trả lại y, dùng sức gào lên.

- Mẹ kiếp!

Dương Đình Phong chúi mep, tiến tới bắt lấy bả vai Mạch Quai, hai bên giằng giằng co co, rốt cuộc mất thăng bằng ngã xuống nước.

Vừa ngoi lên mặt nước, đầu Dương Đình Phong lập tức bị Mạch Quai túm lên, hung hăng đánh vào mặt.

- Khốn nạn! Không ai được lên tiếng xúc phạm bà tôi!

Mạch Quai không cho Dương Đình Phong có cơ hội mở miệng, đem đầu y mạnh mẽ ấn xuống nước, dùng hai tay siết chặt lấy cổ y.

- Ngô... - Ở dưới dòng nước, Dương Đình Phong ra sức giãy dụa, dùng lực đẩy ra bàn tay Mạch Quai đang cố lấy hết khí lực của mình, Mạch Quai phát hiện hành động kì quái của Dương Đình Phong, nổi điên ngụp đầu xuống nước, lại ấn đầu y.

Dương Đình Phong dần mất đi ý thức, yếu ớt lắc đầu, cố gắng thu hết khí lực lấy khuỷu tay thúc mạnh vào bụng Mạch Quai, đợi bàn tay của hắn dần rời lỏng, y mới vươn tay bơi lên mặt nước. Mà người kia nào có ý định buông tha, tiếp tục thô bạo kéo cổ chân y, Dương Đình Phong cảm thấy chính mình sắp phát điên, không chút lưu tình đạp chân đẩy đầu Mạch Quai, thật nhanh bơi lên bờ.

- Khụ... khụ.

Nhã Đình ở phía trên phát hiện sắc mặt Dương Đình Phong xanh xao, hốt hoảng chạy tới đỡ lấy y kéo vào trong đại sảnh, dùng khăn khô lau tóc cho y.

- Cậu không sao chứ? Mặt cậu xanh quá.

- Không sao. - Dương Đình Phong vỗ vỗ tai tràn ngập nước biển, tâm tình hoàn toàn không tốt.

Vừa lúc Hoàn Thụ và Tiểu Nhân hốt hải chạy lên, sốt ruột nói.

- Phong, Mạch Quai đâu?

Vừa nghe đến hai chữ kia, Dương Đình Phong chỉ hận không thể đem người kia giết chết, lạnh như băng nói.

- Không phải cậu ta vừa ở dưới đó sao?

- Không có a.

Nhã Đình không phải không có nghe thấy, nhìn sắc mặt Dương Đình Phong chuyển biến, cô không đành lòng ôm lấy cánh tay y.

- Cậu ấy chắc vẫn còn giận nên bỏ về phòng rồi. Cậu đang không khỏe, nghỉ ngơi một lát đi.

Dương Đình Phong mù mịt nhìn Hoàn Thụ và Tiểu Nhân đang lo lắng nhìn mình, lý trí hiện tại không cho phép y bỏ mặc người kia ngay lúc này, lập tức đứng bật dậy chạy về phía thành tàu, ở phía trên nhìn xuống dòng biển rộng lớn.

Dương Đình Phong hít sâu một hơi, lấy đà lặn xuống biển. Lúc y vừa ngoi lên, Hoàn Thụ và Tiểu Nhân càng lo lắng.

- Thế nào rồi?

Dương Đình Phong vươn tay ra hiệu không có, lại tiếp tục lặn sâu xuống biển, cho đến khi nhìn thấy thân ảnh của Mạch Quai đang nổi lên giữa đại dương rộng lớn, Dương Đình Phong hốt hoảng, vớt hẳn lên bờ.

- Mạch Quai... Mạch Quai! - Dương Đình Phong vỗ vỗ gò má trắng toát của Mạch Quai, hét to lên, hấn không trả lời, hoàn toàn rơi vào trạng thái hôn mê.

Dương Đình Phong điều chỉnh tư thế, đặt cổ tay lên giữa ngực Mạch Quai, dùng lực ép mạnh ngực hấn. Qua được vài phút vẫn không thấy đổi phương tĩnh lại, mọi người xung quanh bắt đầu cảm thấy lo lắng, Dương Đình Phong đáy mắt hiện lên một tia sợ hãi, nâng cao gáy Mạch Quai, nghiêng đầu hấn, bóp mũi thực hiện hô hấp nhân tạo bằng miệng, sau đó lại ép ngực, lại hô hấp bằng miệng.

- Ừ.... khụ... khụ... - Hai phút sau, Mạch Quai lấy lại được nhịp thở bình thường, toàn bộ lượng nước từ cổ họng đều phun ra ngoài, Dương Đình Phong ngẩng đầu thở ra một tiếng, còn đang tính đỡ hấn ngồi dậy, đột nhiên bị người nọ gạt bỏ tay y sang một bên, loạng choạng đứng dậy rời khỏi đám đông.

Dương Đình Phong bỏ ngoài tai những lời bàn tán xôn xao của mọi người, thẳng đến chỗ Mạch Quai đi tới, kéo lấy cổ tay hấn.

- Buông ra. - Lập tức lại bị hấn gạt bỏ xuống.

Dương Đình Phong mất kiên nhẫn, cúi người ôm lấy chân Mạch Quai, vác hấn lên, mặc kệ hấn không ngừng giãy dụa chửi rủa, một mạch đem hấn ôm về phòng.

Vừa mở cửa phòng, Mạch Quai hùng hổ nhảy tọt xuống đất, đi đến phòng tắm, cửa còn chưa kịp đóng đã bị Dương Đình Phong chặn lại, len người bước vào, gương mặt Mạch Quai vì tức giận mà đỏ lên, gất gao quát.

- Cút ra ngoài!

Thấy Dương Đình Phong không nghe, Mạch Quai dùng sức gào lên.

- Tôi bảo cậu cút! - Gương mặt hấn đã sớm giàn dụa nước mắt, thanh âm phát ra cật lực run rẩy, đầu có chút giật giật.

Mà Dương Đình Phong vẫn như cũ trơ lì đứng trước mặt hấn, biểu tình lạnh lùng, thật sự khiến hấn tức chết.

- Cậu không đi. Tôi đi.

Mạch Quai còn đang muốn đi, cánh tay liền bị Dương Đình Phong kéo trở lại, ấn hấn vào tường, hung hăng hôn lên môi hấn.

===== HẾT CHƯƠNG 22 =====

23. Chương 23

Cơ thể Mạch Quai hoàn toàn nằm trọn vẹn trong lồng ngực Dương Đình Phong, hai cơ thể ướt đầm dán sát vào nhau, lửa nhiệt nóng hừng hực. Mạch Quai dùng sức giãy dụa, mà càng giãy dụa Dương Đình Phong càng bức ép cho nộ hôn hai người sâu đậm hơn.

Đầu lưỡi Dương Đình Phong mở ra kẽ răng ngăn cách, nhanh chóng bắt lấy lưỡi Mạch Quai dao động một vòng, hai hàng lông mi Mạch Quai nhấn nhú, ra sức giãy dụa cho bằng được, kết quả lại không như mong đợi, hấn liều mạng dùng đầu ngón tay cào lên mặt Dương Đình Phong.

Dương Đình Phong bị chọc giận, rời khỏi môi Mạch Quai quát lên.

- Cậu chửi chặc hơn có được không!?

Lại mắng, lại mắng, Mạch Quai cắn hận trừng hai mắt đăm lệ, thanh âm khàn khàn gào khóc.

- Cậu chỉ có mắng tôi thôi! Hà cớ gì tôi phải luôn nghe theo lời cậu chứ!

- Tôi yêu cậu, tôi phải quan tâm cậu, lo lắng cho cậu, cậu có hiểu không!? - Thanh âm tức giận mà lạnh như băng khiến người khác phải hoảng sợ, Mạch Quai cắn chặt môi dưới, nhìn sắc mặt Dương Đình Phong chưa lần nào hung dữ đến như vậy, hấn bắt lực khóc, tiếng chửi không được mãnh liệt như ban đầu.

- Cậu gạt tôi! Cậu yêu tôi mà cậu mắng tôi, cậu lạnh lùng với tôi, cố ý trước mặt tôi thân mật với nữ nhân khác, tôi... tức lắm, cậu có biết không!? - Hấn không ngừng vỗ vỗ ngực mình, tựa như một hải tử ra sức giải thích thanh minh cho lỗi lầm của mình đã sơ ý gây ra, thoát nhìn khiến cho người ta đau lòng.

Dương Đình Phong thu lại biểu tình, ngữ điệu hạ trầm xuống.

- Tôi không gạt cậu, tôi chỉ muốn tốt cho cậu thôi, tôi có mắng cậu, có vô tình với cậu, nhưng chưa bao giờ bỏ mặc cậu cả, Mạch Quai.

Mạch Quai im lặng một lúc, liên tiếp gạt đầu nói.

- Tôi biết, cậu không giống bà tôi, lúc nào cũng nhẹ nhàng với tôi, khuyên nhủ tôi, nhưng mà cậu biết không, bà đã tôi mà đi rồi.

- Còn tôi? - Dương Đình Phong nâng cằm Mạch Quai lên, đem hấn nhìn thẳng vào mắt mình.

- Tên khốn... chỉ biết lạnh nhạt với tôi, thậm chí còn quát tôi, vì cái gì không vứt bỏ tôi đi, còn đứng trước mặt tôi làm cái gì!

- Bởi vì tôi không muốn cậu phải cô độc, tôi muốn ở bên cạnh cậu. - Thanh âm Dương Đình Phong trở nên ôn nhu đến lạ thường, nhẹ nhàng vươn tay gạt đi nước mắt trên mặt hấn.

Mạch Quai không nói, trực tiếp nhào tới ôm lấy cổ Dương Đình Phong, khóc thút thít. Dương Đình Phong khẽ thở dài, ôm ngược trở lại, bàn tay vỗ về bờ vai trần không ngừng run rẩy của hấn.

- Tôi cùng cậu tắm, nín đi.

Mạch Quai gạt gạt đầu, buông Dương Đình Phong, lau sạch gương mặt lấm lem nước mắt. Dương Đình Phong bật vọt hoa sen lên, kéo cổ tay hấn qua, bàn tay nhẹ nhàng rửa sạch tóc cho hấn. Mạch Quai ngược ngược nhìn Dương Đình Phong, lưỡng lự một lát cũng giúp y rửa tóc, hấn cảm thấy trái tim mình đập ngày càng nhanh, cơ thể cũng nóng rực, hai tay từ trên tóc hạ xuống gương mặt y, chậm rãi ghé môi qua hôn lên môi y. Dương Đình Phong hé môi, nhiệt liệt đáp lại nụ hôn của Mạch Quai, Mạch Quai vươn đầu lưỡi, Dương Đình Phong dùng cánh môi điên cuồng mút lưỡi hấn, mút môi hấn, đầu lưỡi bắt lấy lưỡi hấn, kịch liệt khuấy đảo tra tấn mọi ngõ ngách trong khoang miệng, động tác thập phần cuồng dã, thậm chí còn phát ra thanh âm môi lưỡi mút liếm, khiến gò má Mạch Quai vì thẹn mà đỏ ửng.

Bàn tay Dương Đình Phong di chuyển xuống dưới thắt lưng hấn, ở bên trong lớp quần ẩm ướt thô lỗ xoa nắn hai cánh mông đàn hồi. Mạch Quai giật mình mở mắt, buông môi Dương Đình Phong, giúp y cởi quần xuống, dương vật màu tím nổi lên gân đỏ lập tức nhảy ra ngoài, thẳng đứng đập vào mắt hấn.

- Tôi giúp cậu khẩu giao.

Cảm thấy cổ họng mình trở nên khô khốc, Mạch Quai vừa nhìn chăm chăm cự vật cường tráng vừa nuốt nước miếng, hạ hai đầu gối quỳ xuống đất, hai cánh môi chậm rãi hôn lên quy đầu trơn láng, rồi dọc xuống thân hình thô dài cây gậy vĩ đại, chậm rãi liếm mút, sau đó cầm lấy côn thịt đại trưởng, há to miệng ngậm vào.

- Ân. - Dương Đình Phong cúi đầu quan sát từng nhất cử nhất động của Mạch Quai, khoang miệng nóng ẩm bao trùm dương vật của y, dâng lên khoái cảm vô cùng mãnh liệt, không khỏi khiến y nhịn không được rên một tiếng.

Mạch Quai lần đầu nghe thấy thanh âm trầm thấp kia của đối phương phát ra tiếng rên rỉ, thật quyến rũ câu người, khiến hấn một lần nữa đỏ mặt, động tác so với ban đầu càng nhanh hơn, lưỡi mềm cọ liếm côn thịt y, làm cho côn thịt càng trưởng lớn, gần như muốn nổ tung.

Dương Đình Phong nuốt nước miếng, hơi thở ngày càng nặng nề, phát hiện gương mặt của Mạch Quai đỏ hồng như trái cà chua, hai đôi mắt long lanh vừa khẩu giao vừa nhìn mình, thật sự khiến y phát điên, bàn tay không kiềm chế được nắm lấy tóc hấn, thô bạo đẩy thắt lưng, đem côn thịt chính mình cọ sát vào miệng nhỏ của hấn.

Đột ngột bị đối phương dùng vũ lực, khiến Mạch Quai căn bản không thể theo kịp tốc độ, cái đầu không ngừng bị Dương Đình Phong nắm ra kéo vào, quy đầu côn thịt đâm thẳng vào trong cổ họng, chóp mũi cọ

vào đám lông mao dày đặc nam tính của y, làm mặt mũi hắn đỏ bừng bừng, hai khóe mắt ướm lệ.

Nhìn sắc mặt Mạch Quai gần như chịu không nổi, Dương Đình Phong mới lưu tình nắm tóc hắn ra.

- Khụ... khụ... cậu muốn giết chết tôi sao!? - Mạch Quai tức tối trừng mắt quát lên, còn chưa kịp lấy lại hơi thở ổn định, cơ thể trong tức khắc bị Dương Đình Phong đè trên nền đất ướt lạnh, như điên xé toạc quần hắn.

- Cậu... Cậu đang làm cái gì?

Nhìn con người Dương Đình Phong đột nhiên nổi lên gân đỏ dữ tợn, Mạch Quai kinh hãi trợn to hai mắt, khăn trương lui mông về phía sau.

- Tôi không nhịn được. - Dương Đình Phong gầm gừ ném một câu, tách rộng hai chân hắn, cầm lấy côn thịt mạnh mẽ đâm vào.

- AA!

Mạch Quai há hốc mồm gào lên, Dương Đình Phong căn bản không cho hắn cơ hội làm quen với cự vật, lập tức di chuyển phần hông, tựa như một mảnh thú điên cuồng đâm chọc, đem tiểu huyết của hắn kéo căng đến cùng cực, tiến hành tra tấn.- Chậm đã... đau quá... đau quá a. - Gương mặt Mạch Quai giàn dụa nước mắt, ngay cả thở y cũng không cho hắn một cơ hội, thật sự tức chết.

- Đây là trừng phạt cậu. Đừng đòi hỏi. - Dương Đình Phong ác liệt tuyên bố, thẳng lưng ngồi dậy, dùng cự vật mạnh mẽ chọc vào nơi chật hẹp mà dâm đang của hắn.

- Aa... không muốn... nơi kia trưởng rồi.... aa... sẽ hư mất... chậm một chút hại chết cậu sao... đồ khốn! Aa! - Đầu Mạch Quai không ngừng lắc lư, hai mảnh thịt của mông liên tục đánh vào xương háng của Dương Đình Phong, làm cho y điên đến ngây dại, đại nhục bồng trừu sáp mạnh mẽ bên trong động huyết dâm đang của hắn.

Dương Đình Phong cong khóe miệng, cúi xuống hôn lên đôi môi sắc bén của hắn, đầu lưỡi phá đảo mọi ngõ ngách trong khoang miệng. Mạch Quai tựa như bị hút vào trong lốc xoáy, nhắm nghiền hai mắt đáp lại đầu lưỡi Dương Đình Phong, hai chân quăn quanh thắt lưng y, một bên nâng cao mông giúp y tiến vào sâu hơn.

- Ừm... ừm... - Dương Đình Phong kéo Mạch Quai lên, đem hắn ngồi ổn định trên đùi mình, một bên vừa ôm hôn hắn, vừa di chuyển phần hông điên cuồng sáp nhập.

- Hộc... hừ... - Phát hiện người Mạch Quai run cầm cập, Dương Đình Phong rời khỏi môi hắn, vươn tay vuốt ve mặt hắn, nheo mày hỏi.

- Làm sao vậy?

- Không biết... đột nhiên thấy lạnh. - Mạch Quai lắc lắc đầu, ôm chặt Dương Đình Phong.

- Tôi ôm cậu ra ngoài. - Dương Đình Phong vỗ vai hắn, ôm hôn hắn bước ra phòng, đặt hắn nằm trên giường.

- Đỡ hơn chưa?

- Ừm.

Dương Đình Phong yên tâm thở phào, hôn nhẹ lên trán Mạch Quai, trong mắt tràn đầy yêu thương, hạ giọng nói.

- Tôi yêu cậu.

Mạch Quai ngây người, trầm mặc nhìn Dương Đình Phong, hạ mi mắt xuống.

- Thật không?

Dương Đình Phong không nói, trực tiếp đem bàn tay Mạch Quai đặt lên ngực mình, biểu tình nghiêm túc nói.

- Có nghe gì không?

Mạch Quai nheo mày, chậm rãi lắc đầu.

- Không có.

- Đừng thở, nghe cho kỹ.

Mạch Quai điều chỉnh lại hô hấp, yên lặng nhìn Dương Đình Phong, cảm nhận ở lồng ngực trái của người kia có nhịp điệu thành thục, hần sườn sốt mở to hai mắt, lập tức thu bàn tay trở về, nghiêng đầu né tránh ánh nhìn của đối phương.

- Tin tưởng tôi? - Dương Đình Phong lạnh lùng hỏi.

- Nếu là như vậy... vì cái gì hôm nay lại thân mật với cậu ta?

- Cậu nói Nhã Đình? - Dương Đình Phong chau mày.

Mạch Quai nghe đến đây mặt mày lập tức đen như củi than, trừng mắt nhìn y.

- Cậu còn biết tên của cậu ta?

- Haizz... cậu ấy chỉ muốn làm bạn với tôi thôi. - Thở dài, Dương Đình Phong hạ giọng giải thích.- Bạn cái gì? Nhìn hành động của cậu ta không phải rất thích cậu sao, cậu vốn thông minh, phải biết rõ hơn tôi chứ. - Mạch Quai hờn giận cao giọng nói.

Dương Đình Phong trầm mặc nhìn hần, loại suy nghĩ kia lập tức nhảy vào đầu y, khiến y vừa sưng sốt vừa kinh ngạc.

- Cậu... đang ghen?

Mạch Quai nghe tới đây đầu tóc liền dựng đứng thẳng lên, hai gò má đỏ như trái cà chua, thẹn quá hóa giận thét.

- Tôi không có!

- Cậu có.

- Không có.

- Cậu còn chối?

- Đã bảo là không có! Im đi! - Bị đối phương dồn đến đường cùng, Mạch Quai không nhịn được quát lên, hung hăng đẩy Dương Đình Phong ra, đem chăn che kín đầu mình.

Dương Đình Phong có chút buồn cười, đem thân thể to lớn đè lên thân ảnh bao bọc trong tấm chăn kia, trầm giọng nói.

- Cậu biết không, cậu rất đáng yêu.

Mạch Quai lửa giận bùng bùng, vừa đem tấm chăn hạ xuống môi lập tức bị Dương Đình Phong chặn lại. Hần như vậy mà không có phản kháng, chậm rãi khép hai mắt.

Gần 7 giờ tối, thầy hiệu trưởng phát loa thông báo đã đến địa điểm, Dương Đình Phong nheo mày tỉnh dậy, thấy Mạch Quai vẫn còn đang ngái ngủ, bàn tay thủy chung ôm chặt thắt lưng mình, liền vỗ nhẹ vai hần.

- Mạch Quai.

- Ừm?

- Tối nơi rồi, dậy rửa mặt thay đồ đi.

Mạch Quai phiền toái ôm lấy đầu, bực bội bật tung chăn ra khỏi giường.

- Mệt quá a.

Dương Đình Phong cũng chẳng khác gì hần, bộ dạng thất tha thiếu ngủ dậy, dụi dụi mắt, nhìn đồng hồ, quả nhiên bụng có chút đói, thời gian cũng vừa vặn dùng bữa tối. Dương lúc còn đang mơ màng, phía sau đột nhiên có chiếc gối ném tới, làm Dương Đình Phong tỉnh táo hẳn ra.

- Tại cậu hết đây.

- Cái gì?

- Ai kêu cậu làm đến tận 3 lần, bây giờ dậy mệt muốn chết, đồ quái vật! - Nhớ đến hoan cảnh ân ái lúc trưa của hai người, Mạch Quai nhịn không được đỏ mặt cả lên, vừa thẹn vừa tức trừng với Dương Đình Phong.

- Không phải cậu đòi tôi làm sao? - Dương Đình Phong bắt mồm kêu.

- Khi đó tôi làm sao tỉnh táo, cậu phải biết nghĩ cho tôi vốn không khỏe sau khi làm tình chứ? - Kháo, còn dám lên tiếng làm xấu mặt hử, Mạch Quai vừa nghĩ thôi đã muốn phát điên.

- Tôi làm sao có tâm trạng nghĩ cho cậu, nhìn thấy mặt cậu là tôi nhịn không được.

Dương Đình Phong vừa dứt lời xong, cả hai liền đỏ mặt ngoảnh đầu sang hai phía, im lặng không nói tiếng nào.

- Không nói nữa, tôi đi tắm đây. - Mạch Quai cảm thấy không khí đột nhiên có chút căng thẳng ngượng ngùng, liền khẩn trương rời khỏi giường.

- Cậu... có muốn tắm chung không? - Sau một hồi lại nhớ ra điều gì, Mạch Quai dừng bước, ngoảnh đầu nhìn Dương Đình Phong đang ngồi trên giường.

Dương Đình Phong không trả lời, đứng dậy đi theo sau hử, cũng không quên lén lút đưa tay nhéo lấy mông hử một cái.

- Ách! Cậu... Biến thái! - Mạch Quai giật mình quay ra sau, vung tay đánh vào ngực Dương Đình Phong, mặt đỏ gay quát lên.

Dương Đình Phong ôn nhu cười, cúi đầu hôn nhẹ lên má hử. Mạch Quai phát ngốc nhìn y, tùy ý để y ôm mình đi vào phòng tắm.

Chuẩn bị xong, Dương Đình Phong cùng Mạch Quai đi ra đại sảnh, nghe hiệu trưởng Ninh lâm nhằm về việc tuân thủ theo quy định sau khi xuống đảo, khiến học sinh trong trường ai ai cũng phải ngán ngẩm.

Bữa tiệc được tổ chức theo quy mô lớn nên ba khối phân chia nhau ra phụ giúp mọi người. Lúc đang thu dọn bát đĩa, Dương Đình Phong có để mắt tới Mạch Quai, phát hiện hử từ đầu đến cuối hoàn toàn ngó lơ Hứa Tinh, tựa như hai người đang xảy ra chiến tranh lạnh.

Thừa cơ lúc giáo viên trong trường không để ý, Dương Đình Phong lén lút đi tới chỗ Mạch Quai, cầm lấy đĩa ăn trên tay hử, thuận tay lấy một chiếc khăn lông phụ hử lau sạch.

- Cậu và Tiểu Tinh có chuyện gì?

Mạch Quai hừ lạnh, nguyên lai tới đây chỉ vì chuyện này.

- Không cần cậu quản.

- Nhìn thấy cậu ta với Gia Trình, cậu khó chịu? - Thanh âm Dương Đình Phong lạnh lùng.

- Kì quái, cậu thích xen vào chuyện của tôi mới hài lòng có phải không? - Mạch Quai tức tối ném khăn sang một bên, chống tay lên bàn.

- Nếu như không phải, đi mà nói chuyện đằng hoàng với cậu ta đi. - Nói xong Dương Đình Phong liền nhìn hử một cái rồi rời đi, Mạch Quai giương mắt lườm sang, tiếp tục công việc đang dang dở.

Bảy giờ tối, Mạch Quai đi nhận phòng ngủ khách sạn, đương lúc đang ngồi trên giường chơi điện thoại thì nghe thấy tiếng gõ cửa ở bên ngoài, liền ngồi dậy đi ra mở cửa, cư nhiên lại là Hứa Tinh tới tìm hử.

Dương Đình Phong hoàn thành xong nhiệm vụ liền đi tìm phòng của mình, vừa vặn đi tới hành lang thì nghe thấy tiếng nói chuyện ở bên trong, mà thanh âm kia nghe rất quen thuộc, không sai quả nhiên chính là Mạch Quai và thiếu niên Hứa Tinh.

- Cậu biết rõ mình thích cậu, mình ghét Gia Trình, mình ghét anh ta cùng cậu thân mật, vì cái gì cậu lại yêu anh ta, mình có cái gì không tốt?

- Mạch Quai, cậu thực sự rất tốt... mình cũng thích cậu, nhưng chỉ là tình cảm bạn bè mà thôi. Mình xin lỗi.

- Mình biết, cậu cũng có quyền được yêu người khác, nhưng Gia Trình anh ta đã từng tổn thương cậu, mình không chấp nhận anh ta. Cậu cũng phải nghĩ cho ba ba cậu chứ?

Từng câu từng chữ rõ ràng lọt vào tai, Dương Đình Phong cảm thấy chính mình gần như sắp phát điên, ngay cả hơi thở phát ra cũng tràn đầy mùi vị ảm đạm, hai tay nắm chặt thành quyền, lạnh như băng xoay người ly khai.

===== HẾT CHƯƠNG 23 =====

24. Chương 24

Ăn tối xong, Dương Đình Phong đi dạo biển, buổi tối gió thổi vào người có chút lạnh, mùi mặn của nước biển xông lên mũi, khiến cho người ta có cảm giác yên bình và tĩnh lặng. Dương Đình Phong tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, hai khuỷu tay chống lên đùi, lặng yên nhìn sóng biển nhẹ nhàng vỗ vào bờ.

Đột nhiên có một bàn tay nhỏ bé che ngang mắt mình, Dương Đình Phong cứng người, vô tình ngửi thấy mùi nước hoa hồng, người nọ sẽ không phải là nam nhân đi. Cho tới khi nghe tiếng cười khúc khích của người kia ở phía sau, Dương Đình Phong dựa theo suy đoán của mình nói ra.

- Nhã Đình?

Nhã Đình có chút sửng sốt, vén váy ngồi xuống bên cạnh Dương Đình Phong, nhẹ nhàng nở nụ cười.

- Làm sao cậu biết là mình? Cậu thật thông minh a.

Dương Đình Phong không nói, chỉ cười nhẹ, hai mắt không tiêu cự nhìn về phía dòng biển. Nhã Đình cảm thấy hiện tại tim mình đập loạn nhịp, hơi hốt quan sát Dương Đình Phong, bộ dạng có chút khấn trương.

- Cậu vì cái gì lại ra đây một mình? Không cùng mọi người đốt lửa trại sao?

- Tôi không thích ồn ào.

Nhã Đình gật đầu đã hiểu, thanh âm dịu dàng nói.

- Phong, cậu... có bạn gái chưa?

Dương Đình Phong hơi phản ứng, đưa mắt nhìn sang Nhã Đình đang thẹn thùng cúi đầu, trên mặt không lộ ra biểu tình gì.

- Chưa.

Nhã Đình cuống quýt cười rộ lên, lại nói tiếp.

- Vậy... cậu có thích ai không?

Sắc mặt Dương Đình Phong thay đổi, lạnh lùng nói.

- Nếu thích thì có đến lượt tôi không?

- A? - Nhã Đình kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện tâm trạng của đối phương không được vui cho lắm.

Dương Đình Phong thở dài, quay sang nói với Nhã Đình.

- Cậu biết uống rượu không?

- A? Mình... mình không biết. - Cô lắc đầu, lại nhanh chóng nghĩ ra một chuyện, lập tức chen thêm một câu.

- Nhưng mà, mình rất muốn dùng thử một lần. Cậu muốn uống sao, mình có thể cùng cậu uống.

Dương Đình Phong hơi nghi hoặc nhìn cô.

- Cậu chắc không?

Thấy Nhã Đình kiên định gật đầu, Dương Đình Phong tạm thời an tâm một chút, vốn dĩ người ta là con gái nhà tiểu thư, sợ ý một chút có khi chính mình còn không đủ chịu trách nhiệm.

- Cách vài bước có một quầy rượu ở phía trước, tôi với cậu qua đó.

- Ân.

Dương Đình Phong đỡ Nhã Đình ngồi dậy, vừa vặn xoay người thì nhìn thấy Mạch Quai đang đứng trước mặt, trên mặt đều là biểu tình giận dữ. Nhã Đình thiếu chút nữa bị hấn dọa cho té xỉu, hoảng sợ nhìn Dương Đình Phong.

- Phong... bạn của cậu?

- Chúng ta đi thôi. - Dương Đình Phong căn bản không có để ý sự tồn tại của người kia, lập tức sải bước về phía trước. Phía sau lập tức phát ra thanh âm giận dữ của Mạch Quai.- Cậu đứng lại cho tôi!

Nhã Đình kéo cánh tay Dương Đình Phong, bày ra bộ dạng cầu xin.

- Cậu nói chuyện với cậu ấy đi, lần khác chúng ta hãy đi cùng được.

Nhã Đình nói xong liền lập tức xoay người chạy đi, để lại Mạch Quai và Dương Đình Phong đang trầm mặc đứng giữa bãi cát rộng lớn.

- Cậu quên chúng ta đã nói gì sao? - Mạch Quai nhớ tới thời điểm hồi sáng, cố gắng đè nén cơn giận xuống, bình tĩnh nói.

Dương Đình Phong im lặng, không có ý định xoay lưng đối diện với hắn.

- Sức chịu đựng của tôi có giới hạn, đừng có im lặng, nói gì đi. - Mạch Quai không kiên nhẫn lớn tiếng.

Dương Đình Phong hừ nhạt, chậm rãi quay người về phía Mạch Quai, lạnh lùng nói.

- Tiểu Tinh của cậu đâu?

- Cái gì?

- Cậu thích Tiểu Tinh không phải sao, tại sao lại tới tìm tôi?

Vàng trán Mạch Quai lộ ra nếp nhăn cực kì rõ ràng, kháo, đột nhiên lôi Tiểu Tinh vào, như vậy là có ý gì. Mạch Quai phát hiện chính mình sắp phát điên thật rồi.

- Cậu nói cái quái gì? Liên quan gì đến Tiểu Tinh ở đây?

Hiện tại còn ở trước mặt tôi diễn kịch, Dương Đình Phong cảm thấy hận tên đầu sỏ này vô cùng, rốt cuộc cũng lộ ra biểu tình sinh khí.

- Đừng giả vờ, tôi đã nghe hai cậu nói chuyện ở trong phòng rồi.

- Cậu nghe lén bọn tôi!? - Mạch Quai nghiêng răng nghiêng lợi, nắm chặt nắm tay quát lên.

- Cậu việc gì phải lớn tiếng, hay là tôi nói đúng. - Thanh âm Dương Đình Phong lạnh như băng.

Thấy Mạch Quai cắn môi không nói tiếng nào, Dương Đình Phong rốt cuộc đã hiểu ra, nhếch miệng cười khổ, chậm rãi xoay lưng bước đi.

- Tên khốn! Cậu có biết lúc đó tôi nghĩ đến cậu mới dễ dàng để cho Tiểu Tinh qua lại với Gia Trình không!

Cước bộ Dương Đình Phong chậm lại.

- Phải, là tôi đỡ chứng, con mẹ nó đột nhiên trong đầu lại nhớ đến cậu, nhớ đến cậu luôn miệng nói yêu tôi, nên mới chấp nhận buông tay Tiểu Tinh. - Mạch Quai càng nói càng không ngăn được lệ rơi xuống.

Dương Đình Phong đi tới, đem hấn dựa vào lồng ngực mình. Mạch Quai tìm được chỗ dựa vững chắc, đem hết ản khuất khóc ra nước mắt, hai tay hung hăng đánh vào ngực Dương Đình Phong.

- Tôi ghét cậu. Tôi ghét cậu.

Dương Đình Phong nhắm chặt hai mắt, lực đạo ôm hắn ngày càng gắt gao.

- Nhưng cậu đã nói không muốn cậu ta quay lại với Gia Trình không phải sao?

Mạch Quai đẩy Dương Đình Phong ra, ngữ điệu có chút run rẩy.

- Tôi là bạn thân nhất của cậu ấy, tôi cũng có quyền lo lắng cho cậu ấy. Phong, cậu nói cậu yêu tôi, vậy cậu có tin tưởng tôi lần nào chưa? Dương Đình Phong sững sốt, nuốt nước miếng, cúi đầu ra vẻ ăn năn hối hận.

- Tôi xin lỗi.

Nhìn bộ dạng nhút nhát không khác gì một tiểu hài tử của đối phương, Mạch Quai nhin không được cười rộ lên.

- Được rồi, cậu đừng làm tôi buồn nôn.

- Hết khóc rồi sao? - Dương Đình Phong cúi đầu kiểm tra, quả nhiên là nụ cười sáng lạn, không còn khóc nữa.

Là ai khiến cho người ta khóc chứ? Mạch Quai hờn giận lảng tránh, không được tự nhiên nói.

- Tôi phải đi tìm Tiểu Tinh, ban nãy cậu ấy còn ngồi cạnh tôi, đột nhiên chạy đi đâu không biết.

- Tôi đi với cậu.

- Ừm.

Mạch Quai lén lút đưa mắt nhìn xuống bàn tay Dương Đình Phong, như có như không chạm vào tay y. Dương Đình Phong đi bên cạnh không phải không có phát hiện ra hành động kì quái của hắn, nhếch miệng cười, cầm lấy tay hắn nắm chặt trong tay mình.

Mạch Quai kinh ngạc, cơ thể có chút vặn vẹo, tim không ngừng đập mạnh khiến hắn đứng ngồi không yên. Thật sự tình huống này làm cho người ta ngượng chết a.

Đi chưa được bao lâu, bất ngờ phát hiện phía trước có hai thanh niên đang áp đảo một thiếu niên ở dưới thân, Mạch Quai cả kinh trợn lớn hai mắt, kia... kia không phải là Hứa Tinh sao?

Dương Đình Phong còn đang tính mở miệng, đã nhìn thấy Mạch Quai hùng hổ chạy tới chỗ hai người nọ, Dương Đình Phong thờ dãi chạy theo, đem hai tên nam nhân kia đánh không chút thương tiếc, còn tặng cho mỗi tên một cú vào hạ thân, thật sự vừa nghĩ tới thôi đã khiến cho người đau điếng mặt mày.

- Tiểu Tinh... cậu không sao chứ?

Hứa Tinh vừa rồi đi lạc lại vô tình gặp trúng hai tên háo sắc, sợ đến mặt mũi tái mét, nước mắt giàn dụa, run rẩy nằm trong lòng ngực Mạch Quai khóc nức lên.

- Không sao... đã không sao. - Mạch Quai vỗ lưng trấn an thiếu niên, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Gia Trình và cô bạn gái Lam Dĩ chạy tới, kinh ngạc nhìn hắn.

- Tiểu Tinh... - Gia Trình không biết hiện tại nên xử sự thế nào, đau lòng nhìn Hứa Tinh cơ thể trần trụi trên mặt đất.

Mạch Quai rút cuộc nhin hết nỗi, đem Hứa Tinh giao cho Dương Đình Phong, xông tới hung hăng túm lấy cổ áo Gia Trình.

- Thằng khốn này, anh đi đâu mà lại bỏ mặc Tiểu Tinh để cho hai tên kia suýt chút nữa hại đời cậu ấy rồi! Còn dám vác mặt tới đây nữa sao!?

- Tiểu Tinh... anh xin lỗi.

Hứa Tinh nhìn Gia Trình chậm rãi đi tới, lo sợ núp vào lòng ngực Dương Đình Phong, Dương Đình Phong ở bên này cũng khổ sở không thôi, khó xử nhìn Gia Trình, lại vỗ vỗ bờ vai nhỏ gầy của thiếu niên, thật tình, sao có thể có người yếu đuối như vậy chứ?

- Được rồi, đừng khóc. - Dương Đình Phong an ủi Hứa Tinh vài câu, lại kéo Mạch Quai trở về.
- Đừng làm lớn chuyện, đưa Tiểu Tinh về phòng đi. Hứa Tinh vừa nghe xong liền buông Dương Đình Phong ra, gương ánh mắt tự ti nhìn lên, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.
- Xin lỗi đã phiền mọi người. Mình tự trở về được rồi, cảm ơn cậu, thực xin lỗi. - Liền lập tức xoay người chạy đi.
- Gia Trình cũng hấp tấp chạy theo sau. Mạch Quai ở bên này cũng toan tính chạy theo, lại bị Dương Đình Phong kéo trở về.
- Để bọn họ ở riêng đi.
- Tức quá đi! - Mạch Quai thở hì hục quát tháo, hận chính mình vì cái gì vừa nãy không đánh cho tên Gia Trình vài cú cho hả giận rồi.
- Dương Đình Phong nhìn rõ tâm trạng của hắn, có chút cảm thán, tên đầu sỏ này không có mình ở bên cạnh liền giống như trở thành một nam tử hán, thật sự không hiểu nổi.
- Đi uống vài ly rượu không?
- Mạch Quai không nói, theo sau Dương Đình Phong đi tới quầy rượu ngoài trời cách đó vài mét. Dương Đình Phong gọi ra hai ly rượu trước, nhìn Mạch Quai vẻ mặt than trời than đất, ngán ngẩm lên tiếng.
- Chuyện của họ họ biết cách giải quyết, cậu lo làm gì?
- Không phải, chỉ là... - Mạch Quai lưỡng lự một lát, quay sang nói với Dương Đình Phong.
- Phong này, cậu cảm thấy bạn gái của Gia Trình như thế nào?
- Là đàn chị khối trên? - Dương Đình Phong nheo mày.
- Không sai.
- Dương Đình Phong trầm mặc suy nghĩ, thuận miệng nói.
- Ngoại hình cũng không tồi.
- Cậu đang khen chị ta hả? - Mạch Quai nổi giận dưng dưng quát lên.
- Ban nãy thấy thái độ của chị ấy tôi có cảm giác không phải là người tốt. Mà sao lại hỏi cái này?
- Mạch Quai thở ngắn thở dài, phục vụ vừa vặn đem hai ly rượu đưa tới, vừa xoay cổ ly vừa nói.
- Tôi lo chị ta sau này làm hại Tiểu Tinh. Vốn dĩ Gia Trình và chị ta cũng từng là người yêu, hiện tại anh ta lại quay về với Tiểu Tinh. Cậu biết đấy, phụ nữ vốn nhỏ nhen mà. - Mạch Quai vừa nói xong, cảm thấy có điểm gì đó không đúng chỗ, vừa quay đầu, quả nhiên bắt gặp người kia lại bày ra tâm trạng u ám.
- Cậu đừng nghĩ nhiều, tôi hiện tại chỉ xem cậu ấy là bạn bè thôi a.
- Dương Đình Phong đem rượu cho vào miệng, hạ ly xuống lạnh lùng nói.
- Tôi đã nói gì đâu.
- Trên mặt cậu hiện nói rõ mòn một nha. - Mạch Quai hứng thú ôm lấy cổ Dương Đình Phong, dùng ngữ điệu trêu chọc.
- Phiền quá. Rượu mang ra thì uống đi.
- Được rồi, người ta mời rượu thì phải dùng thôi. Mạch Quai nhún nhún vai, cầm ly rượu nhắm nhắm vài giọt, lập tức chau mày hỏi về phía nhân viên.
- Đây là rượu gì a? Ngọt quá.
- Là rượu Mao Đài nổi tiếng của Trung Quốc, có vị thơm kéo dài, không gây cho quý khách có cảm giác nhức đầu hay gắt cổ. Còn có, đặc biệt loại rượu này không mang vị đắng như bao rượu khác, rất ngọt. -

Anh chàng nhân viên nở nụ cười thân thiện giải thích, làm Mạch Quai có chút á ngại, nhỏ giọng nói.- Thật phiền quá... Tôi đang kiêng đồ ngọt, có thể đổi cho tôi loại rượu nào đắng hơn được không?

- Quý khách cứ tự nhiên.

Chàng nhân viên vừa nhận lấy ly rượu từ tay hắn, sau đó liền nghe thấy Dương Đình Phong ở bên cạnh chen vào nói.

- Phiên anh lấy loại vừa uống một chút.

Mạch Quai quay sang nhìn y thắc mắc.

- Cậu sẽ say. - Dương Đình Phong hơi hột trả lời, đem ly rượu trên tay mình ngửa cổ uống cạn sạch, lại nói tiếp.

- Tôi chỉ lo cho sức khỏe của cậu thôi.

Mạch Quai đỏ mặt ngoảnh đầu sang chỗ khác, nhận ly rượu mới từ chàng nhân viên, tâm tình có chút khấn trương.

- Ai cần cậu quản. Lo phần cậu trước đi.

Một giờ sau, Dương Đình Phong và Mạch Quai đi dạo biển, biển đêm có chút tĩnh lặng, sóng vỗ vào bờ cũng nhẹ nhàng thư thái. Cả hai đều đi chân không, tay Dương Đình Phong xách hai đôi dép, nhìn Mạch Quai vô tư nghịch với sóng biển, thân ảnh cao gầy chạy tới chạy lui, chóng mặt kinh khủng.

- Cậu đứng một chỗ cho tôi được không?

- Không muốn.

- Cậu không thấy lạnh sao?

- Lạnh nên mới chạy cho đỡ lạnh.

Nói chuyện với hắn cũng như không, Dương Đình Phong đưa tay đỡ trán, không kiên nhẫn gầm giọng lên.

- Bước qua đây.

Mạch Quai xồng xộc chạy tới, nhìn sắc mặt Dương Đình Phong chuyển biến, lạnh lùng nói với hắn.

- Đi bộ cho tỉnh rượu, nhìn cậu chạy long nhong chóng mặt muốn chết.

- Đi bộ thì đi bộ a. - Mạch Quai bĩu bĩu môi dưới, tay ôm lấy cánh tay Dương Đình Phong, đầu tựa vào vai y nở nụ cười.

- Cảm ơn cậu.

Dương Đình Phong kinh ngạc.

- Vì chuyện gì?

- Vì mọi thứ, vì đã không bỏ mặc tôi. - Hắn cảm thấy bản thân mình hạnh phúc nhất trên đời.

Dương Đình Phong chỉ cười một tiếng, đi được một lúc lại phát hiện người kia ngủ gà ngủ gật, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

- Mệt rồi?

- Ân. - Mạch Quai gật gật đầu, đưa tay che miệng ngáp một hơi dài.

Dương Đình Phong tiến lên phía trước, khom lưng quỳ xuống, Mạch Quai không chút do dự vòng tay qua cổ y, an tĩnh nằm trên lưng đối phương.

Giữa khung cảnh bãi cát rộng lớn, thân ảnh một nam nhân công một nam nhân, hình ảnh nhỏ bé mà mang lại cảm giác khiến cho người ta ấm áp mà an toàn, Dương Đình Phong sải bước rất chậm, làm Mạch Quai ngủ rất ngon giấc, đôi lúc mơ màng tỉnh dậy phát hiện người kia vẫn đang công mình, thanh âm có chút ngái ngủ nói.

- Cậu không mệt sao?
- Vẫn chưa ngủ? - Dương Đình Phong ngoảnh đầu hỏi.
- Tôi sợ cậu mệt.
- Không mệt.
- Thật không?
- Ân. Ngủ đi.

Thật ấm áp, Mạch Quai chưa lần nào cảm thấy bản thân hạnh phúc đến như vậy, đầu chôn vào hõm cổ Dương Đình Phong, hai tay gắt gao ôm chặt cổ y, nhẹ nhàng mỉm cười.

- Tôi thật may mắn.
 - Hửm? - Dương Đình Phong chau mày.
 - Vì có cậu ở bên cạnh. Cho nên... Tôi sẽ hảo hảo quý trọng, không bao giờ để mất cậu, Dương Đình Phong.
- Mạch Quai nói xong liền chìm trong giấc ngủ, hoàn toàn không biết được Dương Đình Phong đang đỏ mặt, vui vẻ nở nụ cười, trầm giọng nói.
- Cậu... đang tỏ tình gián tiếp với tôi sao?

Đáp lại chỉ là hơi thở đều đặn của Mạch Quai, Dương Đình Phong dừng cước bộ, ngoảnh đầu ra sau, quả nhiên ngủ thật rồi. Dương Đình Phong lắc đầu trào thua, sải bước hướng về phía khách sạn.

Về đến khách sạn, Dương Đình Phong chập vạt vài phút mới mở được cửa phòng, một tay công Mạch Quai cẩn thận đặt hân nằm trên giường, lấy khăn lông phủi cát trên chân hân, nhẹ nhàng đắp chăn, bật máy điều hòa lên, rồi chui vào ổ chăn ôm hân ngủ.

Gần 2 giờ sáng, Mạch Quai đang yên giấc đột nhiên dưới bụng truyền đến từng đợt đau đớn, giống như bị càn quét nội tạng, đau đến kinh thiên động địa, thành ra cả người liền lăn lộn vật vã trên giường, Dương Đình Phong nằm bên cạnh bị hân làm cho tỉnh giấc, mơ màng ngẩng đầu xem xét tình hình của người kia, thấy mặt hân nhăn nhú, hai mắt nhắm nghiền, trên mặt ứa đầy mồ hôi lạnh, hai tay gắt gao ôm lấy bụng mình.

- Mạch Quai. Tỉnh? - Dương Đình Phong sốt ruột hỏi.

Mạch Quai không trả lời, cũng không chịu mở mắt, bàn tay chập vạt kéo lấy cổ tay Dương Đình Phong, cơ thể vận vẹo, miệng không ngừng thở dốc.

Cảm thấy tình hình thật sự không ổn, Dương Đình Phong luồn tay bế Mạch Quai lên, ôm đến nửa đường người kia lại đột ngột tỉnh dậy, nhảy tót xuống đất bò vào phòng tắm, tay ôm bụng nôn khan.

===== HẾT CHƯƠNG 24 =====

25. Chương 25

Bữa tối rõ ràng không dùng đến món hải sản, vì cái gì bụng lại đau đến mức này, Mạch Quai vừa nôn khan vừa thăm oán, ngay cả hơi thở cũng trở nên yếu ớt. Dương Đình Phong vội vã chạy vào, nhìn người kia nôn ra đều là thức ăn ngày hôm nay, liền sốt ruột quỳ xuống bên cạnh hân, xoa xoa lưng hân.

- Không sao chứ? - Thanh âm Dương Đình Phong tràn đầy lo lắng.

Mạch Quai đưa tay lau khôe miệng, yếu ớt lắc đầu.

- Tôi đau quá.
- Ở đâu?

Vừa nôn xong lại cảm thấy chóng mặt, Mạch Quai chống đỡ không nổi liền tựa vào vai Dương Đình Phong, suy yếu trả lời.

- Dưới bụng... còn có, bên hông cũng đau.

Hồ hấp Dương Đình Phong trở nên gấp gáp, lông mày cũng nhíu chặt.

- Tôi gọi người đến.

- Đứng. - Mạch Quai giữ lấy áo Dương Đình Phong, cật lực lắc đầu.

- Chườm nước nóng sẽ không sao, khuya rồi gọi phiên người ta.

Dương Đình Phong thở dài, nghe theo lời hắt ôm vào phòng, dìu hắt nằm xuống giường, liền chạy vào phòng tắm xả một khăn ngâm nước nóng.

- Hơi nóng, cậu nhịn xuống một chút. - Dương Đình Phong trấn an xong, vén áo Mạch Quai lên, từ tốn đặt khăn nóng lên bụng hắt.

- A... từ từ thôi. - Dưới bụng đã đau, bị cái vật nóng như nước sôi kia chạm vào, không có gì đau hơn lúc này, gương mặt Mạch Quai nhăn nhúm, đau đến đôi môi khô khốc.

Dương Đình Phong không cam lòng nhìn người kia quần quai trong đau đớn, lập tức đem laptop của mình bật lên, đeo mắt kính vào, lên mạng tra cứu về phương pháp chữa trị bệnh đau dạ dày cấp tính.

"Đau dạ dày đột xuất hay có triệu chứng nôn mửa, bên hông đau nhức, chóng mặt, thường do các nguyên nhân như ngộ độc thực phẩm, uống rượu bia có cồn mạnh vào buổi tối,"

Quả nhiên là như vậy, Dương Đình Phong tức giận trừng mắt nhìn Mạch Quai, gằn giọng.

- Ai kêu cậu ban nãy uống rượu đấy. Ngu ngốc!

Tên bánh bèo chết tiệt, người ta đã đau thế này còn mắng hắt, nếu như hiện tại không phải đau bụng đột ngột, Mạch Quai hận không thể xông lên đánh Dương Đình Phong một cước.

- Ủ, là lỗi của tôi, được chưa! - Chửi xong lại ôm bụng rên rỉ, Mạch Quai đau đến chảy nước mắt, miệng lẩm bẩm than trời than đất.

Dương Đình Phong cố nén cơn giận, gỡ mắt kính xuống, vén áo Mạch Quai lên, cầm lấy khăn đứng dậy.

- Tôi ngâm khăn lại cho nóng, cố chịu một chút. - Liền đi vào phòng tắm xả lại một lần nữa, đặt lên bụng hắt.

- Tôi ra ngoài mua thuốc, điện thoại cậu tôi để bên cạnh, có đau thì gọi điện cho tôi. - Dương Đình Phong dặn dò xong, hạ xuống một nụ hôn lên trán Mạch Quai rồi mở cửa đi ra ngoài.

May mắn trên đảo có một tiệm thuốc tây cách khách sạn chỉ vài mét, Dương Đình Phong mua thuốc xong liền nhớ ra một chuyện, hướng cô bán hàng hỏi.- Thật ngại quá... có thể cho tôi một củ gừng hoặc quả chanh được không?

- Không vấn đề thưa quý khách.

- Cảm ơn. - Dương Đình Phong nhận một túi chanh từ nhân viên bán hàng xong, lập tức ba chân bốn cẳng chạy về khách sạn, vắt chanh bỏ vào ly nước nóng, một bên đỡ Mạch Quai ngồi dậy, chậm rãi uy hắt uống đều đặn.

Tình trạng Mạch Quai ổn định hơn một chút, phía dưới bụng vẫn còn ỉn ỉn đau, nhưng không đến nỗi phải chặt vật trên giường nữa, hắt nhẹ nhàng thở ra một hơi, gương ánh mắt cảm kích nhìn Dương Đình Phong, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay ỹ.

- Cảm ơn cậu. Làm phiền cậu rồi.

- Đỡ hơn nhiều không? - Dương Đình Phong gỡ ra mái tóc ướt đầm dính trên trán Mạch Quai, hạ giọng hỏi.

- Ân.

- Vậy thì ngủ đi. - Dương Đình Phong yên tâm gập đầu, đan chặt tay mình vào tay hân, chậm rãi khép hai mắt, tựa vào đầu giường đánh một giấc tới sáng.

Lúc tỉnh dậy, Mạch Quai phát hiện Dương Đình Phong đang đánh máy tính, ngón tay thon dài linh động, cặp mắt kính không thể che đậy đôi mắt tập trung của y, khiến Mạch Quai bị cuốn hút, nhìn không chớp mắt, cảm thấy lồng ngực đập rộn ràng.

- Tỉnh rồi? - Chợt bắt gặp Dương Đình Phong đột nhiên nhìn qua, Mạch Quai gập đầu, đem khăn từ trên bụng bỏ xuống, chậm rãi ngồi dậy tựa lưng vào đầu giường.

- Hết đau chưa? - Dương Đình Phong đem laptop đặt lên bàn, ngồi xuống giường, bàn tay to lớn chạm nhẹ lên cái bụng bằng phẳng của Mạch Quai.

- Hoàn hảo.

- Vậy... trả ơn tôi thế nào đây? - Ánh mắt Dương Đình Phong lộ ra biểu tình mong chờ.

- Lần tới tôi sẽ khao cậu một bữa.

- Không muốn. - Thanh âm Dương Đình Phong lạnh lùng, khiến tâm tình Mạch Quai trở nên bối rối, lúng túng giương mắt nhìn y.

Qua một lúc lâu, Dương Đình Phong đột nhiên lên tiếng.

- Hôn tôi.

Mạch Quai sững sốt mở to mắt, nhìn cặp con ngươi sắc bén không chút lay động của đối phương. Thấy Dương Đình Phong không đủ kiên nhẫn chờ đợi, Mạch Quai nuốt nước miếng, nhón người qua hôn nhẹ lên gò má Dương Đình Phong, đỏ mặt cúi đầu.

- Được chưa?

- Chưa đủ.

Chết tiệt, tên bánh bèo này từ lúc nào lại đòi hỏi như vậy, Mạch Quai nghiêng răng tròng mắt nhìn lên, lại bắt gặp gương mặt nghiêm túc của đối phương, con mẹ nó làm mặt nghiêm túc cũng đẹp trai như vậy, thật muốn đâm đầu vào tường chết đi mà.

Mạch Quai cắn cắn môi dưới, nhắc mông ngồi sát vào không một khe hở, bàn tay lưỡng lự di chuyển từ ngực Dương Đình Phong lên bả vai y, ôm lấy cổ y, khép hai mắt lại, nghiêng đầu hạ xuống một nụ hôn lên đôi môi y.

Hai mắt Dương Đình Phong lộ ra ý cười, bàn tay vòng qua ôm lấy thắt lưng Mạch Quai, vươn lưỡi dớp lấy đầu lưỡi hân, linh động đá lên đá xuống, tham lam mút lưỡi hân, mút môi hân, đẩy hân nằm xuống giường. Nụ hôn của Dương Đình Phong thay đổi tính chất, từ nhẹ nhàng ôn nhu dẫn đến hung hăng tàn bạo, điên cuồng cắn mút lưỡi Mạch Quai, nhịp điệu trở nên gấp gáp, khiến Mạch Quai không thể tiếp thu, mặc kệ đối phương tùy ý tra tấn.

Hơi thở Dương Đình Phong nóng như lửa đốt phả lên mặt hân, nhả ra đầu lưỡi, đôi mắt sắc bén hiện lên một tia nhục dục dữ tợn, một phất xé toạc áo hân. Mạch Quai nuốt nước miếng, nhìn Dương Đình Phong cởi bỏ y phục ném xuống đất, nở ra nụ cười say mê, hai tay tự động tuột quần mình xuống, cơ thể trần trụi uốn éo câu dẫn hai mắt Dương Đình Phong.

Dương Đình Phong bỏ nhào xuống hôn hít khắp cơ thể Mạch Quai, thô bạo hôn mút cổ ý để lại dấu hôn ngân. Mạch Quai thích thú ngẩng đầu cười lên, hai tay giữ chặt tóc Dương Đình Phong, thở hổn hển.

- Muốn tôi không? - Dương Đình Phong vừa thở vừa nói.

Mạch Quai nở nụ cười mê người, làm Dương Đình Phong thiếu chút dè hân ra đâm tiểu đệ đệ vào tiểu huyết của hân.

- Muốn a. Tôi muốn cậu. - Mạch Quai vừa dứt lời, bị Dương Đình Phong cúi xuống ôm hôn nhào lộn một vòng trên giường, hân ngồi lên người y, đầu lưỡi liếm mút hai núm vú tinh anh trên cơ thể trắng kiện.

Dương Đình Phong giữ chặt thắt lưng Mạch Quai, hần nhếch miệng cười, nhón mông lên, tay cầm lấy dương vật thẳng đứng của y nhét vào lỗ huyết, chậm rãi ngồi xuống.

- Aa! A... - Mạch Quai nhăn mày, kỳ quái, cái loại tư thế này hình như đi sâu hơn vào bên trong thì phải, hần khổ sở thở gấp, ánh mắt cầu xin nhìn Dương Đình Phong.

Dương Đình Phong dở khóc dở cười, đưa tay gõ lên đầu hần.

- Ngốc quá, đã tự nguyện còn nhăn nhó, nằm xuống đi.

Mạch Quai bủi môi dưới, hai mắt ầm ướt gật gật đầu, ngồi dậy rời khỏi cơ thể Dương Đình Phong, đặt lưng nằm xuống giường.

- Phong, hôn tôi.

Dương Đình Phong nghe mệnh lệnh cúi xuống hôn mút môi Mạch Quai, ngón tay xoa nhẹ núm vú đỏ hồng của hần, tiếng thở dốc vang lên khắp phòng, Mạch Quai nhìn hai núm vú bị Dương Đình Phong tham lam liếm láp xoa nắn, khiến gò má hần nóng ran, dục vọng phía dưới bị kích thích, thẳng tắp cọ xát vào đùi y.

Dương Đình Phong vừa buông môi ra, hai núm vú lập tức to như trái hồng đào, Mạch Quai xấu hổ nghiêng mặt sang một bên, lại bị tay Dương Đình Phong giữ lại chế trụ môi hần, tay tách rộng đùi hần, cây gậy một phát tiến vào động.

Hậu huyết bị kéo căng đến cùng cực, Mạch Quai nheo mày, lập tức nhả ra đầu lưỡi Dương Đình Phong, há miệng thở dốc, hai tay hai chân bám chặt vào người y, tiếp nhận cú đâm mạnh bạo từ y, làm hần vui sướng kêu rên.

- Sâu nữa đi... bên trong của tôi còn ngứa.

Dương vật màu tím ở bên trong lỗ nhỏ không ngừng rút ra cắm vào, Dương Đình Phong đẩy nhanh tốc độ, tiểu huyết từng nhịp phun ra chất lỏng màu trắng, vang lên tiếng nước nhóp nhép dầm dề, mặt mày Mạch Quai đỏ tía tai, đôi mắt ngập nước mê ly nhìn thẳng vào mắt đối phương, khiến tim hần đập bình bịch.- Mạch Quai... thích... thích không? - Thanh âm Dương Đình Phong trầm thấp hỗn hỗn mà nam tính, Mạch Quai cảm thán từ đó đến giờ làm tình với người này bao nhiêu lần mà không phát hiện ra, có phải hay không vì hiện tại trái tim mình đã giao trọn cho người kia, cho nên từ nãy đến giờ bản thân không ngừng xấu hổ nhiều đến như vậy.

- Thích... thích cậu... thao tôi. - Hần khó khăn mở miệng, vành tai nóng như lửa đốt.

Dương Đình Phong nhếch miệng cười, kéo hai chân Mạch Quai tách rộng sang hai bên, thắt lưng mạnh mẽ di chuyển, đem cơn thịnh cực đại chọc đến chỗ sâu nhất quây phá. Mạch Quai thích thú kêu to, cái miệng nhỏ nhắn hé mở phát ra thanh âm kiều mị, hai cánh mông đàn hồi run run đánh bạch bạch vào xương háng Dương Đình Phong, lỗ nhỏ không ngừng phun ra nuốt vào khát khao nhục bồng bóng cháy bỏng của y.

- Ô aaa.... thật nhanh... đâm đến chỗ sâu rồi... a a... Phong thao tôi là sướng nhất... muốn Phong ngày đêm thao tôi tới chết...a a nha... còn muốn nhanh nữa.

- Dâm phụ! Nếu không phải tôi, có phải tình nguyện ở dưới thân nam nhân khác bày ra bộ mặt dâm đảng như vậy không!?

Vừa nghĩ đến tên dâm đảng này nằm dưới thân kẻ khác tùy ý để cho dâm chọc, Dương Đình Phong hai mắt lập tức nổi lên tơ máu, dùng sức tăng tốc thật nhanh, mỗi nhịp nhục bồng vĩ đại của y như lưỡi dao sắc bén trứu sập vào vách tường mềm mại, vừa nhanh như cắt lại vừa mạnh mẽ thô bạo.

Mạch Quai thét to khóc thất thanh, tiếng rên rỉ giòn tan đánh tan khắp căn phòng, động tác của Dương Đình Phong cực kỳ nhanh, làm tiểu huyết chảy ra không ít dầm thủy, ngón tay Mạch Quai cào lên tấm lưng rộng lớn trơn đầy mồ hôi của y, mười ngón chân co quắp, làm hần sung sướng hét lên.

- Hảo lợi hại a.... nhanh chết tôi... aa a... tôi một đời chỉ muốn để cho cậu thao thôi... Phong thao tôi là sướng nhất... ô ô ... không muốn a... tôi bị cậu thao hỏng mất... A a.

- Tôi thao chết cậu! Thao chết cái đồ dâm đảng! Con mẹ nó.

Dương Đình Phong không thể khống chế tâm tình, giận dữ mắng to, y bắt lấy hông hắn, ba ba đánh tới tấp, cuồng mãnh đâm chọc. Mạch Quai ngẩng đầu rên rỉ, thích đến mức cười to lên.

Còn cười được? Dương Đình Phong sắc mặt trở nên u ám, thần sắc hiện lên vẻ mặt hung tợn của thú hoang đói khát, thô bạo đem người Mạch Quai lật nghiêng nằm 90 độ, nâng một chân hắn lên cao, như điên chọc vào rút ra, đánh thẳng vào điểm G bên trong tiểu huyệt màu đỏ.

Dương Đình Phong cực kỳ thao mạnh, tiếng giường kót két vang lên, cả cơ thể Mạch Quai không ngừng di chuyển, dương vật của hắn lung lay một cách lợi ại, dâm thủy tiết ra từ quy đầu bắn ra tung tóe, hắn thất thanh khóc to. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

- Không được! Sâu quá... A A... Tôi bắn ra luôn rồi... Phong... cậu thật lợi hại... A nha nha... hảo bồng... tôi thích tiểu đệ đệ của cậu chết mất thôi!

- Còn thích ngày nào tôi liền thao cho cậu khỏi xuống giường! - Dương Đình Phong nói ngay làm ngay, điên cuồng chọc dương vật tiến đến điểm sâu nhất, đâm đến không biết bao nhiêu lần, đến khi Mạch Quai không còn âm lượng để kêu rên nữa, lúc này tinh dịch mới ở trong động huyệt mạnh mẽ bắn ra.

Qua cao trào, Mạch Quai cạn kiệt sức lực thở hổn hển, Dương Đình Phong hôn lên đôi môi hắn, ngậm mút lưỡi hắn, kết thúc màn giao hoan đầy ân ái kích tình. Hai người đánh một giấc thẳng đến 11 giờ trưa, quả nhiên Mạch Quai bị thao không thể xuống giường được nữa, ở trên giường ôm lấy lồng ngực săn chắc của Dương Đình Phong, đầu dựa trên vai y, hai người nằm nói chuyện phiếm.

- Phong.

- Ân? - Dương Đình Phong một tay vuốt ve bả vai Mạch Quai, một bên không ngừng hôn hít lên mái tóc thơm mùi anh đào của hắn.

- Tôi... tôi sẽ nói chuyện với Gia Trình. - Thanh âm Mạch Quai đầy kiên quyết.

Dương Đình Phong cũng không lộ ra biểu tình kinh ngạc gì, bàn tay vẫn không ngừng xoa nắn làn da trơn láng của hắn.

- Cậu quyết định rồi sao?

- Ủ. Tôi sẽ giao cho anh ta chăm sóc Tiểu Tinh.

- Sau đó? - Dương Đình Phong cúi đầu nhìn hắn, nắm lấy bàn tay đang ôm thắt lưng mình.

- Sau đó... Phong sẽ không bao giờ nổi giận và mắng tôi nữa. - Mạch Quai thuận theo ngẩng đầu nhìn lên, đối diện với gương mặt Dương Đình Phong trong gang tấc.

- Lý do?

- Bởi vì... Dương Đình Phong ở trong tim Mạch Quai mất rồi. - Mạch Quai nở ra nụ cười ngọt ngào, làm Dương Đình Phong không nhận được ôn nhu bật cười thành tiếng, dịu dàng hôn lên vầng trán hắn, ôm hắn vào lòng.

- Tôi yêu cậu, Mạch Quai.

Mạch Quai hạnh phúc gật đầu, gắt gao ôm chặt Dương Đình Phong, nhẹ nhàng mỉm cười.

Cốc cốc.

Bên ngoài đột ngột truyền đến tiếng gõ cửa, Mạch Quai kinh ngạc nhìn Dương Đình Phong, Dương Đình Phong đầu óc cũng trống rỗng.

- Tôi ra mở cửa. - Dương Đình Phong nói xong liền ngồi dậy đi ra mở cửa phòng, cư nhiên người tìm tới lại là Gia Trình.

- Mạch Quai có ở trong không?

- Có. Chờ tôi năm phút.

Dương Đình Phong đóng cửa lại, nhặt y phục của Mạch Quai ném về phía hắn.

- Là Gia Trình, mau thay đồ vào đi.

- Hả? - Mạch Quai sững sốt, vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo quả nhiên xuất hiện rồi.

Năm phút sau, Gia Trình và Mạch Quai đã nghiêm túc ngồi trên bàn khách, Dương Đình Phong ở một góc đánh máy tính cũng lén lút đưa mắt nhìn qua, được rồi, kia không sai chính là cuộc nói chuyện giữa hai người đàn ông.

- Anh muốn nói về quan hệ của hai người? - Mạch Quai ở bên này lên tiếng trước.

Gia Trình ban đầu hơi sững sốt, sau đó bình tĩnh nói.

- Không sai. Tôi biết tôi đã từng tổn thương Tiểu Tinh, ngay cả tôi cũng không nghĩ đến sau một năm gặp lại em ấy vẫn còn tình cảm với tôi, bất quá... tình cảm của tôi vẫn luôn giành cho em ấy, tôi yêu em ấy, em ấy cũng yêu tôi, vấn đề là hai bên vẫn còn cản trở chuyện quá khứ.

- Tôi biết. Tôi cũng có chuyện muốn nói với anh, chuyện quá khứ của anh tôi sẽ bỏ qua, về phía chú Biên tôi sẽ hảo hảo nói chuyện riêng với chú ấy.

===== HẾT CHƯƠNG 25 =====

26. Chương 26

Gia Trình sững sốt ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Mạch Quai.

- Tôi cũng không nghĩ sẽ dễ dàng tha thứ cho anh, bất quá... tôi chỉ là bạn của Tiểu Tinh, tôi không quyền cấm cản cậu ấy yêu ai. - Mạch Quai nhếch miệng mỉm cười, thái độ hoàn toàn khác hẳn mọi ngày Gia Trình gặp hắn, có chút không đành lòng nói.

- Cậu thực sự có thể tin tưởng tôi?

- Ân. Nói như thế nào hạnh phúc hiện tại mới là quan trọng nhất, quá khứ cũng là quá khứ, anh hãy chăm sóc tốt cho Tiểu Tinh, đừng bao giờ tổn thương cậu ấy lần nào nữa, cậu ấy cũng chỉ là một hài tử nhu nhược yếu đuối mà thôi.

Nghe tới đây Gia Trình như trút được gánh nặng ra ngoài, yên tâm gặt đầu, cũng không quên hỏi hắn.

- Còn tình cảm của cậu thì sao?

Mạch Quai cười nhẹ, thoải mái trả lời.

- Tôi hiện tại chỉ xem cậu ấy là bạn bè, còn về tình cảm, tôi đã giành cho người khác.

Câu nói kia rõ ràng như vậy, Gia Trình có điểm kinh ngạc, ngay cả Dương Đình Phong ngồi cách đó không xa cũng rành rạch nghe thấy, vành tai liền ửng đỏ lên.

- Cảm ơn cậu. - Gia Trình cảm kích nói, đứng dậy toan tính rời đi, lại sực nhớ ra một chuyện, quay lại kể lể với Mạch Quai.

- Phải rồi, cái kia... chuyện tối qua, kỳ thật tôi chỉ muốn làm Tiểu Tinh ghen, bất quá... như cậu thấy đấy.

- Gia Trình nói tới đây chỉ biết cười khổ.

Mạch Quai nghe xong không biết nên khóc hay nên cười, chỉ lắc đầu trào thua, nguyên lai sự tình chính là như vậy.

- Tiểu Tinh cậu ấy vốn tự ti yếu đuối, không bao giờ ghen với ai, đừng làm những chuyện như vậy nữa, hai người chỉ cần tin tưởng nhau là được rồi.

- Tôi còn không dám. - Gia Trình nhướn mày, nhìn hắn cười lấy lệ liền xoay người ly khai.

Người kia vừa rời đi chưa được bao lâu, Mạch Quai cũng chưa kịp đóng cửa phòng, phía sau bất thành lình bị Dương Đình Phong ôm lấy, làm hắn thiếu chút nữa hét toáng lên, ngoảnh đầu trừng mắt nhìn y.

- Cậu muốn dọa tôi suy tim chết có phải không?

Dương Đình Phong nở ra nụ cười quỷ dị, yêu thương hôn hít lên tóc hần, tai hần.

- Người khác cậu nói tới là ai vậy?

Gò má Mạch Quai phát đỏ, gằn giọng quát.

- Cậu dám nghe bọn tôi nói chuyện?

- Tôi không biết, chữ nào lọt tai thì tôi nghe. - Mối Dương Đình Phong tham lam hôn mút cổ Mạch Quai, khiến hần theo bản năng rụt cổ lại, thẹn quá hóa giận đẩy y ra.

- Cậu... cậu biết rồi còn hỏi làm gì!?

Lúc này tiếng điện thoại đột nhiên vang lên, Mạch Quai đi tới đầu giường nhận điện thoại ấn nút nghe máy.

- Uy, chú Biên.

- Mạch Quai, mau nói cho Tiểu Tinh nhanh về Đài Loan gấp. - Thanh âm bên đầu dây là một ngữ điệu tràn đầy gấp gáp. Mạch Quai còn chưa kịp bắt kịp chuyện gì, ngẩng đầu nhìn Dương Đình Phong chau mày, Dương Đình Phong thấy biểu lộ kì quái của hần, không khỏi sinh ra nghi vấn.

- Có chuyện gì không chú? - Mạch Quai sốt ruột hỏi.

Dương Đình Phong còn đang đắn đo suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy Mạch Quai cả kinh kêu to.

- Sao ạ?

- Dạ vâng... cháu liền đi báo cho cậu ấy.

Mạch Quai vừa tắt máy, Dương Đình Phong cũng không nhận được tò mò hỏi.

- Chuyện gì vậy?

- Mẹ Tiểu Tinh vừa bị sát hại sáng nay rồi.

.....

Nhận tin mẫu thân của Hứa Tinh vừa qua đời, chuyển đi lập tức bị hoãn lại, nhanh chóng trở về Đài Loan. Suốt quãng thời gian trở về nước, Mạch Quai vẫn luôn ở bên cạnh an ủi thiếu niên, Hứa Tinh khóc lên ngắt xuống không biết bao nhiêu lần, sức khỏe yếu dần, hần cũng hết cách, giao toàn bộ trách nhiệm cho Gia Trình, quả nhiên có Gia Trình ở bên cạnh Hứa Tinh tâm tình mới ổn định được một chút.

Ngày đám tang mẫu thân của Hứa Tinh, Mạch Quai và Dương Đình Phong cùng bạn bè trong lớp tới chia buồn, nhìn thiếu niên tiêu tụy bên cạnh phụ thân, Mạch Quai chỉ biết thở dài, Dương Đình Phong biết rõ hần còn lo lắng cho Hứa Tinh, khuyên hần vài câu hần mới chịu lý khai.

Về đến căn hộ của Dương Đình Phong, Mạch Quai lập tức thẳng tới phòng y nhảy bổ lên giường, đưa tay tháo cà vạt, trên mặt lộ rõ sự mệt mỏi. Dương Đình Phong vừa đi vào đã bắt gặp bộ dạng lười biếng của hần, một bên cởi y phục vừa nói.

- Tiểu Tinh của cậu có cuộc sống phức tạp nhỉ?

- Ai. - Mạch Quai thở dài, trầm ngâm nhìn trần nhà.

- Tôi đi tắm đây. - Dương Đình Phong bỏ lại một câu xong liền đi vào phòng tắm.

Mạch Quai nằm được một lúc tự dưng cảm giác có chút nóng, trên trán dưới lưng đều vã ra mồ hôi ướt đẫm, hần ngồi dậy, đem toàn bộ quần áo trên người cởi ném xuống đất, trần truồng ở trên giường đánh một giấc.

Một lúc sau, Dương Đình Phong từ phòng tắm đi ra, đập vào mắt là nguyên cái bàn tọa cong vênh của Mạch Quai, Dương Đình Phong bình thần bước tới giường, lau lau mái tóc ướt sũng, vươn tay vỗ lên mông hần, ba ba hai tiếng, hai cánh mông đàn hồi đánh đến run run, cặp con ngươi Dương Đình Phong nổi lên một tia nhục dục, cúi xuống gặm cắn vành tai hần.

- Ừm... Tôi đang mệt, khi khác hần làm đi. - Mạch Quai bị làm cho tỉnh giấc, thanh âm mang theo chút mệt mỏi nói.

- Không phải là cậu cố ý cởi đồ cậu dẫn tôi sao? - Dương Đình Phong vờ như không nghe thấy, đôi môi không ngừng hôn liếm mút gương mặt hắn.

Mạch Quai khó chịu chau mày, đẩy đầu Dương Đình Phong ra.

- Tôi nóng.

- Có điều hòa tại sao không bật?

- Lười.

Thần sắc Dương Đình Phong u tối.

- Cậu bật giúp tôi đi. Nuông chiều quá hóa hư đây mà, Dương Đình Phong thầm oán, mò lấy điều khiển bật điều hòa lên, đặt lưng nằm xuống giường, tay chống lên đầu, lãnh đạm nhìn lên trần nhà.

Cảm thấy không khí im lặng, Mạch Quai hơi mở mắt, xoay người liền phát hiện Dương Đình Phong đang nằm ngay bên cạnh mình. Kỳ thật hắn thực sự rất mệt, cũng không cố ý làm đối phương mất hứng, nghĩ như vậy nhưng Mạch Quai vẫn lặng lẽ thở dài, vươn tay ôm lấy thắt lưng Dương Đình Phong, quan tâm hỏi.

- Làm sao vậy?

Dương Đình Phong im lặng không nói.

- Tôi mệt thật mà, ngày mai tôi sẽ bù đắp, à? - Mạch Quai xoa xoa lồng ngực cường tráng của Dương Đình Phong, giương hai mắt nai tơ nũng nịu nhìn y.

- Ừ. - Dương Đình Phong lạnh nhạt lên tiếng.

- Nhìn tôi một cái đi. - Hắn nựng nựng cổ y.

Dương Đình Phong vẫn như cũ lạnh lùng.

- Đi mà. Phong? - Mạch Quai không kiên nhẫn đẩy đẩy cánh tay đối phương.

Quả nhiên người kia có đưa mắt sang nhìn mình, Mạch Quai vui vẻ cười rộ lên, ngẩng đầu hôn nhẹ lên mặt Dương Đình Phong. Dương Đình Phong đầu hàng, vòng tay qua đầu hắn ôm hắn vào ngực.

- Ngày mai chúng ta xin nghỉ học đi?

Nghe thấy thanh âm trầm nhẹ ở bên tai, Mạch Quai ngẩng đầu nhìn lên, nhúm mày.

- Cậu muốn thăm Tiểu Tinh hả?

- Không phải.

- Chứ làm gì? Cậu tính đi đâu sao? - Mạch Quai trong đầu lộ ra nghi vấn.

Dương Đình Phong ngập ngừng một lúc mới gật đầu trả lời.

- Ừ. Chỉ có tôi và cậu.

Nghe tới đây hai mắt Mạch Quai lập tức sáng rực, hắn nhảy dựng lên, miệng cười rầm rập.

- Là hẹn hò có phải không?

Thấy Dương Đình Phong im lặng, Mạch Quai không kìm được hỏi lại lần nữa.

- Có phải không a?

Dương Đình Phong hừ lạnh, ngoảnh đầu sang một bên.

- Biết rồi còn hỏi.

- Ha ha, làm sao đây làm sao đây, tôi nên làm gì cho cậu nhỉ? - Không hiểu sao Mạch Quai lại cuống quýt reo lên, đem hết mệt mỏi ném về phía sau, làm Dương Đình Phong cũng ít nhiều kinh ngạc.

- Không cần đâu.

- Um~ Như vậy không được. - Mạch Quai lắc lắc ngón tay.
 - Ai... tất cả tôi đều chuẩn bị cho cậu hết rồi. Nếu muốn cảm ơn thì chờ đến sinh nhật tôi đi.
 - Sinh nhật cậu là khi nào a?
 - Hai tuần nữa. - Dương Đình Phong cao hứng trả lời.
 - Ể? Không phải khi đó gần tổng kết học kỳ rồi sao? Như vậy thuận lợi quá còn gì? - Hai mắt Mạch Quai tràn ngập kinh hỉ.
 - Ừ.
 - He he, vậy cũng được. Phong của tôi là nhất. - Mạch Quai hạnh phúc cười rộ lên, làm Dương Đình Phong ngây ngất, chuyên chú nhìn hấn nói.- Cậu vui đến vậy sao?
 - Dương nhiên. Đạo này xảy ra nhiều chuyện, hiện tại chúng ta mới có cơ hội hẹn hò, tôi đương nhiên hào hứng rồi a. - Hấn cười híp hai mắt, Dương Đình Phong không nhịn được mỉm cười, gờ tay ôn nhu xoa xoa mái tóc hấn.
 - Hảo a hảo a, mệt thì ngủ đi, tiểu quý.
 - He he. - Hấn thích thú nhe răng cười, nằm xuống ôm lấy Dương Đình Phong, chậm rãi nhắm mắt rơi vào giấc ngủ đẹp.
- Sáng sớm, Dương Đình Phong đang ngủ say, đột nhiên bị tiếng kêu của Mạch Quai làm cho tỉnh giấc.
- Dậy thôi nào, dậy thôi nào.
- Mạch Quai thấy người kia vẫn lì lợm không chịu mở mắt, bĩu môi khó chịu, kéo kéo cánh tay y.
- Tên bánh bèo mau tỉnh dậy, không phải cậu nói chúng ta sẽ hẹn hò sao?
- Dương Đình Phong vẫn không có ý định mở mắt, ngữ điệu mệt mỏi nói.
- Ai lại hẹn hò vào sáng sớm chứ?
- Trên mặt Mạch Quai tỏ vẻ không vui, hung hăng đá Dương Đình Phong một cước, hai chân không ngừng đảo qua đảo lại, bộ dạng không khác gì một con nít lên ba.
- Tôi không chịu, cậu lập tức đứng dậy rửa mặt cho tôi!
- Tên đầu sỏ này rốt cuộc đã bao nhiêu tuổi rồi đây, Dương Đình Phong không dám mở mắt chứng kiến bộ dạng kia của hấn, bất đắc dĩ ngồi bật dậy, xoa xoa huyết thái dương, trầm giọng nói.
- Dậy thì dậy, cậu thật phiền.
- Mạch Quai lúc này mới chịu nỡ nụ cười, hôn nhanh lên mặt Dương Đình Phong một cái liền chạy thẳng vào phòng toilet. Dương Đình Phong xoa xoa chỗ được hôn trên mặt mình, miệng khê cong lên.
- Đúng 15 phút sau, Dương Đình Phong và Mạch Quai đã rời khỏi nhà, trên tay mỗi người xách một cái ba lô nhỏ, bắt taxi đi đến một nhà hàng ở trung tâm thành phố. Lúc tới nơi, Mạch Quai không ngại ngần ôm lấy cánh tay Dương Đình Phong, ánh mắt giống như tuyên bố với mọi người ta đây chính là đang hẹn hò a.
- Dương Đình Phong gọi ra toàn món yêu thích của Mạch Quai, khiến suốt bữa ăn hấn chỉ chuyên tâm ngấu nghiến nhai từng miếng, hoàn toàn không có để Dương Đình Phong đang bắt măn ở đối diện.
- Cậu ăn như heo vậy, một lát đi máy bay có chịu được không?
 - Cái gì? Cậu nói cái gì cơ? - Mạch Quai vừa nghe xong lập tức giật thót ngẩng đầu, thức ăn vẫn còn y nguyên trong miệng.
- Dương Đình Phong thở dài, hạ giọng nói.
- Lát nữa chúng ta sẽ ra sân bay.
 - Để làm gì? - Hai mắt Mạch Quai tròn to không rõ lý do.

- Chúng ta sẽ đi Thượng Hải, sau đó sẽ qua Bắc Kinh một chuyến, tôi muốn cậu gặp cha tôi.

Đôi đũa trên tay Mạch Quai đột nhiên rơi xuống đĩa ăn, vang lên một tiếng "keng" rõ lớn, cả người hắn cứng đờ ra, miệng lắp ba lắp bắp không nói nên lời.

- Gặp... gặp cha cậu?

- Sao vậy? Không thích? - Dương Đình Phong chau mày.

- Đâu có. Muốn... muốn chứ. - Tay Mạch Quai khẽ run lên, khó khăn cầm đôi đũa trong tay. Dương Đình Phong không phải không phát hiện ra biểu tình lo lắng của đối phương, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay hắn. Mạch Quai ngẩng đầu nhìn y, mím chặt môi dưới.

- Có tôi ở đây, đừng sợ.

Mạch Quai nghe vậy trong lòng đột nhiên trỗi dậy một cổ ấm áp, chậm rãi gật đầu.

- Ân. Bất quá.. - Lại nhớ ra một chuyện, hắn kinh ngạc hỏi.

- Đây là lý do cậu kêu tôi mang đồ đạc theo sao? Tôi còn tưởng chúng ta đi picnic chứ?

Dương Đình Phong ần ần huyết thái dương, không kiên nhẫn gần giọng.

- Mau ăn đi không thì trễ chuyến bay.

- Ân. - Hắn thích thú cười rộ lên, vội vội vàng vàng đem phần ăn trên bàn hộp sạch không bỏ sót một miếng nào.

Ăn xong hai người bắt taxi tới sân bay Đài Loan, check in giấy tờ đầy đủ, đem hành lý mang lên máy bay. Mạch Quai và Dương Đình Phong ngồi ở hàng ghế số 15, 16, vị trí vô cùng thuận lợi. Trước đây chính mình có học qua một vài kiến thức địa lý, Thượng Hải là một thành phố lớn, cảnh quan và ẩm thực ở đó cũng hoàn hảo, tâm tình Mạch Quai vì chuyện này mà phấn khích không thôi.

Dương Đình Phong ngồi cạnh cửa sổ đọc tạp chí, nghe thấy Mạch Quai miệng không ngừng lẩm bẩm theo bài hát, chỉ lắc đầu trào thua.

- Khi nào máy bay hạ cánh liền gọi tôi dậy a. Tôi ngủ một lát.

Dương Đình Phong không nói, thuận tay đem đầu Mạch Quai ngã vào bờ vai mình, hắn thích thú mỉm cười, tinh nghịch dụi dụi vào hõm cổ y, chậm rãi khép hai mắt.

Chính là nhắm mắt chưa được bao lâu, vị khách ngồi phía sau ngang nhiên duỗi chân đẩy mạnh ghế của hắn, Mạch Quai nheo nheo mi mắt, điều chỉnh lại tư thế ngồi. Dương Đình Phong thấy hắn ngồi thẳng dậy cũng không nói gì, hai mắt vẫn dán chặt vào cuốn tạp chí trên tay.

Kết kết.

Vị khách kia lại đẩy ghế, Mạch Quai bực bội chau mày, ngoái cổ ra sau, là một "lão già" hơn 40 tuổi, hai bàn chân đen ngum, cái mồm vừa nhai vừa ngủ, thật sự kinh tởm muốn chết.

- Sao vậy? - Dương Đình Phong ngồi bên cạnh hỏi.

- Lão già kia cứ đẩy ghế tôi. Đã mệt rồi ngủ không yên.

Dương Đình Phong ngoái đầu ra sau, lạnh lùng nhìn lão nam nhân ngáy ngủ, đem cuốn tạp chí bỏ về vị trí cũ, nhắc mông ngồi dậy.

- Tôi đổi chỗ cho cậu.

Mạch Quai từ chối cho ý kiến, mặt mày nhắm nhúm đổi sang ghế Dương Đình Phong, lúc này mới có thể an tâm đi vào giấc ngủ sâu. Mà ở bên này Dương Đình Phong còn chưa kịp ngồi xuống, bàn chân đen ngum của vị khách kia liền đẩy ghế một cái, "cạch" một tiếng chiếc ghế gấp lại. Rốt cuộc không nhịn được lên tiếng.

- Thưa chú. - Thanh âm Dương Đình Phong lạnh đến không thể lạnh thêm.

Vị khách nghe thấy tiếng gọi liền mơ màng tỉnh dậy, neho neho hàm răng vàng khè, làm Dương Đình Phong nhìn qua muốn phát điên cả người.

- Tôi không ngồi được. Chú làm ơn hạ chân xuống giúp tôi.

Lão nam nhàn nhàn nhặt một tiếng, không tình nguyện đem chân bỏ xuống, tay ôm đầu chép chép miệng ngủ ngon lành. Dương Đình Phong không nhìn đến nữa, kéo ghế ngồi xuống, lại quay sang phía Mạch Quai, người kia ngủ say đến mức mép chảy ra nước cũng không để ý, y nhìn không được nhếch miệng cười, cẩn thận dùng đầu ngón tay chùi mép cho hẵn.

Lúc Mạch Quai tỉnh dậy, cảm thấy đầu có chút nặng nề, mở mắt ra mới phát hiện Dương Đình Phong đang tựa vào đầu hẵn, đôi lông mi dài an tĩnh khép lại, khuôn mặt lạnh lùng lúc ngủ so với ngày thường nhu hòa hơn nhiều, khiến Mạch Quai bị thu hút, khóe miệng câu lên. Hẳn đây nhẹ đầu y, lợi dụng thời cơ lên lút hôn lên đôi môi quyến rũ nam tính.

Thẳng đến khi có loa thông báo máy bay sắp hạ cánh, khách trên máy bay đang ngủ liền nhanh chóng ngồi dậy. Mạch Quai nhìn cười ra tiếng, hung hăng nhéo lấy mặt Dương Đình Phong.

- A... Mạch Quai! - Dương Đình Phong vì đau mà giật mình tỉnh dậy, gương mặt tức giận đỏ lên.

- Ha ha... nhìn mặt cậu không khác gì trái cà chua. Ha ha ha. - Mạch Quai một tay ôm bụng cười nghiêng ngả. Làm Dương Đình Phong càng thẹn, tức tối không thềm nói lời nào.

Thấy người nọ đột nhiên im lặng, sắc mặt hung dữ nhìn ra ngoài cửa sổ, Mạch Quai cố nén nhìn cười, xoa xoa bả vai y.

- Thôi nào, đột nhiên giận tôi? Tôi kêu cậu tới nơi liền gọi tôi dậy, vậy mà cậu ngủ luôn là sao?

Dương Đình Phong một khi đã giận rồi là giận luôn, không thềm nói tiếng nào, lạnh lùng gạt tay hẵn xuống.

- Phong của tôi là đáng yêu nhất, đừng giận nữa a.

- Phong mà lạnh lùng là tôi sẽ đi tìm nam nhân khác đó nha.

Dương Đình Phong vừa nghe xong mặt càng lạnh thêm, hung hăng quay sang trừng mắt với Mạch Quai, gần giọng.

- Cậu dám.

- He he. Tôi đùa thôi mà, Phong lúc nào cũng ở đây hết. - Hẵn vừa nói vừa vỗ vỗ ngực mình, nhe răng cười khoái trá, làm Dương Đình Phong nhìn không được ôm lấy mặt hẵn điên cuồng hôn môi.

Vừa may máy bay chưa có bật đèn, nếu không hẵn không còn cái lỗ nào để chui xuống nữa rồi.

===== HẾT CHƯƠNG 26 =====

27. Chương 27

Rời khỏi sân bay, Dương Đình Phong và Mạch Quai bắt taxi đi tới trung tâm thành phố Thượng Hải, buổi sáng tấp nập dòng người qua lại, hai tay Dương Đình Phong cầm tờ bản đồ, trầm mặc suy nghĩ, quay sang liền nhìn thấy Mạch Quai tay ôm điện thoại chụp mấy cái tòa nhà cao tầng hình thù khoa trương, nhẹ nhàng nói với hẵn.

- Tiểu Quai, cậu muốn thuê xe hay đi bộ.

Mạch Quai vừa nghe xong hai chữ kia gò má lập tức nóng như lửa đốt.

- Cậu vừa gọi tôi là cái gì?

- Tiểu Quai, thế nào, đáng yêu mà. - Dương Đình Phong mỉm cười, ôn nhu xoa xoa mái tóc hẵn.

- Đáng yêu gì chứ. Đi bộ đi, tôi muốn ngắm cảnh, còn có, đi bộ sẽ tăng cường sức khỏe. - Mạch Quai vừa nói vừa ưỡn ngực cao giọng tuyên bố.

- Một lát nữa mỗi chân dừng có kêu tôi.

- Mỗi chân cũng phải đi. Hôm nay tôi sẽ làm hướng dẫn viên, địa điểm đầu tiên sẽ là...hmm... a, Chùa Ngọc Phật, được rồi, xuất phát nào! - Hắn nhe răng cười rậm rập, giành lấy tờ bản đồ từ trên tay Dương Đình Phong, giơ tay làm khẩu hiệu chiến đấu, giậm chân đi về phía trước.

Dương Đình Phong dở khóc dở cười, lắc đầu hết nói nổi.

- Tiểu Quai, Chùa Ngọc Phật ở hướng bên này.

- Ồ. Đi thôi!

Điểm dừng chân đầu tiên là Chùa Ngọc Phật, mặc dù ngày hôm nay không phải là kỳ nghỉ lễ nhưng ở đây vẫn có nhiều khách du lịch và dân địa phương Thượng Hải lui tới, Dương Đình Phong và Mạch Quai đốt nhang cầu nguyện xong, địa điểm sau đó là Bến cảng Thượng Hải, Tháp truyền hình Minh Châu Phương Đông, phố đi bộ Tân Thiên Địa, mỗi một nơi bọn họ đến, đều lưu lại rất nhiều tấm ảnh chụp chung của hai người làm kỷ niệm.

Ba giờ chiều, Dương Đình Phong và Mạch Quai hai chân đều đã mỏi rờn, hơn nữa thời tiết ở đây cũng ngột ngạt, Mạch Quai đưa ra ý kiến mua hai cây kem, Dương Đình Phong không từ chối, hai người mỗi người một cây kem đi bộ đến khu gian hàng bán đồ lưu niệm.

- Cậu chờ tôi. Đừng có ăn phần của tôi đấy. - Mạch Quai đem cây kem đang ăn dở đưa cho Dương Đình Phong, chùi chùi hai tay vào quần, tí ta tí tưng chạy tới quầy hàng phía trước.

Dương Đình Phong buồn chán tìm một chỗ ngồi xuống, thuận tay cầm cây kem của Mạch Quai đưa lên miệng cắn một miếng, lại lập tức nhớ ra một chuyện, giật mình nhìn lại phần ăn của hắn, có chút buồn cười. Một lát sau, hai tay Mạch Quai cầm hai dây móc điện thoại chạy tới, trên mặt tươi như hoa.

- Cho cậu.

Là một chiếc móc khóa hình dạng con heo. Dương Đình Phong nhìn xong liền chau mày.

- Đây là cái gì?

- Là móc khóa a, cậu xem, con heo này rất giống tôi có phải không. Còn cái này... - Hắn vừa nói vừa đem móc khóa còn lại đưa cho y xem.

- Là miếng bánh bèo y như cậu vậy đó. Cậu thấy có đáng yêu không, đây là tôi mua tặng cậu, cậu giữ con heo, sau này nếu nhớ tôi thì lấy nó ra ngắm cũng được. Tôi sẽ giữ cái này, khi nào tôi nhớ Phong tôi sẽ mang nó ra chơi....Miệng Mạch Quai không ngừng luyên thuyên đủ thứ chuyện, chỉ tiếc rằng hai lỗ tai Dương Đình Phong hoàn toàn không nghe thấy hắn nói, đôi mắt của y chỉ chuyên chú nhìn chằm chằm gương mặt của đối phương, nhìn không chớp mắt, con người bộc lộ tâm tư khó hiểu.

- Tôi gắn nó vào giúp cậu. - Mạch Quai giải thích xong, đem điện thoại của Dương Đình Phong gắn móc khóa vào, sau đó cũng làm tương tự điện thoại của mình, nhận lấy cây kem trên tay Dương Đình Phong, kéo cổ tay y đứng dậy.

- Tôi mỗi chân quá, tìm một khách sạn gần đây nghỉ ngơi một lát đi.

Mạch Quai vừa dứt lời xong cổ tay lập tức bị Dương Đình Phong kéo trở về, hai tay kiềm lấy mặt hắn, mãnh liệt hạ xuống một nụ hôn sâu. Mà hình ảnh kia đương nhiên không thể không thu hút ánh mắt của người DÂN đi đường, lập tức dừng bước theo dõi, tiếng thì thầm xôn xao không khỏi khiến cho Mạch Quai ngượng ngùng, một bên dùng sức đẩy Dương Đình Phong ra.

- Cậu làm sao vậy, đột nhiên hôn tôi, người ta nhìn thấy hết rồi kìa.

- Vậy thì thế nào. Tôi yêu cậu, Mạch Quai. - Dương Đình Phong căn bản vô pháp bận tâm những vấn đề kia, ở trước mặt hắn nghiêm túc tuyên bố.

Đồng tử Mạch Quai co lại, luồng cuống đưa mắt nhìn xung quanh, lúc này mọi người đã tập trung đông đúc vây quanh hắn và Dương Đình Phong, thậm chí còn có người đưa điện thoại ra chụp ảnh quay hình, con mẹ nó tên bánh bèo này điên rồi.

- Dương Đình Phong, cậu làm ơn để ý tình hình xung quanh giùm tôi. Đột nhiên nói cái gì...? - Hấn xấu hổ cúi thấp đầu, tim đập loạn nhịp.

Dương Đình Phong bước tới một bước, nhẹ nhàng cầm lấy hai bàn tay hấn, ôn nhu nói.

- Mạch Quai, tôi thực sự yêu cậu. Còn cậu?

- Tôi... - Hấn khỏ sở cần môi dưới, tên bánh bèo kia không phải bắt hấn tuyên bố trước mặt công chúng chứ.

Ngay lúc này xung quanh đột nhiên có tiếng reo hò, có tiếng cổ vũ phấn khích của người dân đi đường.

- Nói đi cậu gì ơi!

- Đúng rồi đấy, trả lời đi!

Mạch Quai mím chặt môi dưới, rụt rè ngẩng đầu nhìn lên, lập tức bắt gặp gương mặt của Dương Đình Phong trong gang tấc, hấn nuốt nước miếng, ấp úng trả lời.

- Tôi... tôi cũng yêu cậu... Phong.

Dương Đình Phong hạnh phúc cười rộ lên, kích động ôm chặt lấy hấn.

- Ph...Phong.

- Mạch Quai, tôi yêu cậu.

Hai mắt Mạch Quai ngấn nước, vươn tay ôm trả lại y, khoe miệng cười lên một nụ cười mãn nguyện.

- Bên cạnh tôi cả đời nhé Phong.

- Ừm. - Dương Đình Phong nhẹ gạt đầu, buông hấn ra, chậm rãi ghé đầu qua trụ lấy cánh môi mềm mại.

Mạch Quai mặc kệ xung quanh mọi người không ngừng xông xáo bàn tán, mặc kệ những tiếng "tách tách" của máy ảnh vang lên, nói ra tình cảm từ đáy lòng mình cho người mình yêu nhất, hấn hiện tại cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng, cùng Dương Đình Phong nồng nhiệt hôn môi. Vấn đề ở đây là, mấy cái tấm ảnh kia sớm muộn gì cũng lên mặt báo Thượng Hải cho mà xem. Hai người tìm một khách sạn cách đó không xa, đánh một giấc nghỉ ngơi cho đến bảy giờ tối, sau đó đi ra phố đêm ghé vào một quán ăn để lấp bụng, Mạch Quai cả ngày không ăn gì liền gọi ra năm phần suất ăn, cho dù có ăn thế nào vẫn không thể nào cứu được cái bụng đói của hấn, ngay cả Dương Đình Phong ngồi đối diện cũng cảm thấy rợn sống lưng.

- Cậu ăn như heo vậy, vì cái gì lại không mập tí nào?

- Là do tôi chơi thể thao, tôi tập gym, nên mới có cơ thể hoàn hảo như vậy a. - Hấn tự tâm tự đắc nói.

- Mạch Quai, cậu muốn làm ca sĩ sao?

- Cái gì? - Vì cái gì tên bánh bèo lại biết được bí mật của hấn.

- Cậu muốn làm ca sĩ, tại sao không đi thử giọng? Phải xác định tương lai chính xác chứ? - Dương Đình Phong nhún vai nói.

- Cậu không biết đấy thôi, làm nghệ sĩ không phải là chuyện dễ dàng, hơn nữa tôi cũng sợ lún sâu vào showbiz lắm, tôi không thích thị phi.

- Có tôi ở đây, cậu cần làm gì tôi có thể giúp cậu.

Mạch Quai sững sờ nhìn Dương Đình Phong, có chút cảm kích nói.

- Cậu không cần phải vậy.

- Mạch Quai, tôi nói là sẽ làm.

Ánh mắt nghiêm túc của đối phương khiến hấn không cách nào không mềm lòng, liền gạt đầu đáp ứng, thành thật nói.

- Thực ra tôi từ lâu đã có kế hoạch, chỉ là tôi không tự tin lắm, tôi sợ. Mà thôi bỏ đi, lần khác hãy tính tới, ăn đi.

- Ủ.

Ăn tối xong, hai người quay về khách sạn, Dương Đình Phong ôm Mạch Quai trên sofa xem ti vi, hẳn đến tối khuya người kia thiếp đi lúc nào không hay, Dương Đình Phong thở dài, ôm Mạch Quai lên giường đắp chăn cho hẳn rồi tắt đèn đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Dương Đình Phong và Mạch Quai thu gom đồ đạc cho vào ba lô, thanh toán tiền phòng xong liền tới bến xe Thượng Hải đi chuyến tới Bắc Kinh. Trên đường đi, Dương Đình Phong có để ý biểu tình của Mạch Quai có chút lo lắng, hai tay không ngừng vịn vịn, y nhìn không được hỏi.

- Sao vậy?

- Phong này... chúng ta thăm cha cậu, nếu như cha cậu không thích tôi thì làm sao?

Dương Đình Phong nghe xong liền ôm bụng bật cười thành tiếng.

- Cậu cho rằng tôi và cậu là vợ chồng sắp cưới sao. Còn lo lắng chuyện cha tôi có thích cậu không? Ha ha.

Mạch Quai vừa thẹn vừa giận trừng mắt với y.

- Cậu đừng có ở đó nói càn, ai là vợ cậu chứ?

- Tiểu quý, cha tôi nhất định sẽ thích cậu, đừng lo lắng. - Nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc hẳn, Dương Đình Phong ôn nhu trấn an.

Mạch Quai thở dài, bất lực tựa đầu dựa vào bả vai Dương Đình Phong, trong lòng vẫn thấp thỏm không yên, đột nhiên hẳn cảm thấy, chuyến đi tới Bắc Kinh này có dự cảm không tốt.

Gần bảy giờ tối, xe khách dừng lại ở bến xe, Mạch Quai vừa kịp giật mình ngẩng đầu tỉnh dậy, thấy Dương Đình Phong đang cầm ba lô xách lên vai, liền dụi dụi hai mắt vẫn còn đang ngái ngủ, lúc xuống xe, Dương Đình Phong đưa cho hẳn một chai nước lọc.- Rửa mặt cho tỉnh táo.

- Ân.

- Nhà tôi cách đây không xa, cậu muốn đi bộ hay đi xe? - Dương Đình Phong nhìn đồng hồ, cha của y hiện tại hẳn là đang dùng bữa tối, hai người từ đây đến đó chắc vẫn còn dư thời gian.

- Đi bộ, tôi ngán đi xe lắm rồi.

- Hảo.

Bảy giờ ba mươi phút, hai chân Mạch Quai bủn rủn đứng trước cửa nhà Dương Đình Phong, trên trán toát mồ hôi lạnh, hai mắt hẳn giương lên quan sát căn biệt thự xa hoa trước mắt, nuốt nước miếng, lắp bắp nói với Dương Đình Phong.

- Nhà cậu ở đây sao?

- Ủ. Để tôi gọi dì vú ra mở cửa. - Nói xong Dương Đình Phong móc ra điện thoại di động trong túi quần, bấm vào dãy số quen thuộc.

Mạch Quai hít sâu một hơi, điều chỉnh lại tâm tình hỗn loạn, trong đầu không ngừng nghĩ ra những câu nói tự trấn an bản thân, được rồi, là một nam tử hán không được sợ hãi, không được bỏ cuộc, đúng vậy.

- A, Phong Phong, con trở về khi nào tại sao không báo cho chúng ta một tiếng nha. - Vừa vặn có bà vú từ trong nhà đi ra mở cửa, nhìn thấy Dương Đình Phong như nhìn thấy vàng, miệng cười không ngớt, bà liền đưa tay ôm lấy nam nhân cao lớn.

- Trời ạ, Phong Phong nhà tôi cao hơn nhiều rồi, lại còn đẹp trai hơn trước nữa, ai dơ, đã có bạn gái chưa a?

- Dì dạo này có khỏe không? - Dương Đình Phong chỉ cười cười cho qua, quan tâm hỏi han sức khỏe của bà.

- Phong Phong về nhà là dì liền khỏe nha.

- Dì, đây là bạn học của con, cậu ấy là Mạch Quai, hôm nay cùng con về nhà thăm cha. - Sự nhớ ra bên cạnh còn có Mạch Quai, Dương Đình Phong nhã nhặn giới thiệu cho bà.

- Nhĩ hảo bác. - Nghe thấy tên của mình, Mạch Quai từ trong mộng giật mình tỉnh lại, luống cuống cúi thấp đầu chào.

- A, là bạn của Phong sao, vào nhà đi, đừng ngại.

- Cảm ơn bác.

Dương Đình Phong quay sang nhìn Mạch Quai nhẹ nhàng mỉm cười, vươn tay nắm lấy bàn tay hần đi vào nhà.

Vừa đi vào phòng khách, Dương Đình Viễn ngồi trên sô pha lập tức đứng dậy, mặt mày hớn hở chào đón con trai lâu ngày không trở về nhà.

- Phong, con trai tốt cuộc cũng chịu về với ông già này rồi sao?

- Cha khỏe không?

Uầy, lại là cuộc hội ngộ gia đình thăm thiết nữa sao, Mạch Quai khổ sở khóc thầm trong lòng, lại thuận mắt lướt quanh một lượt căn nhà sang trọng của Dương Đình Phong, cho đến khi ánh mắt dừng lại trên một thân ảnh nữ nhân đang ngồi ở sô pha, đồng tử của hắn lập tức co lại, ngay cả nữ nhân kia cũng không tránh khỏi sự kinh ngạc khi nhìn thấy hắn.

- Cậu!

Dương Đình Viễn hiện tại mới phát hiện bên cạnh Dương Đình Phong còn có một nam nhân lạ mặt đi cùng, nhìn sơ qua cũng đoán ra được kia chính là bạn của con trai mình, nhưng là, vào nhà người khác mà không chào hỏi như vậy, còn lớn tiếng nói cái gì, thật sự khiến ông không được hài lòng.

- Bạn của con sao?

- Dạ vâng. - Dương Đình Phong nói xong liền đẩy đẩy cánh tay của Mạch Quai đang trưng bộ dạng phát ngốc.

- A, dạ cháu chào bác.

- Ủ. Hai đứa vào ngồi đi, Phong, cha muốn con gặp một người. - Dù sao hiện tại tâm trạng của Dương Đình Viễn cũng đang tốt, không có tâm tư để ý đến hắn, một bên kéo Dương Đình Phong vào chỗ ngồi.

Ban nãy vì mãi nói chuyện với ông nên Dương Đình Phong không có để ý có khách đến nhà, hiện tại mới vừa vận phát hiện người mà ông muốn gặp cư nhiên lại là Nhã Đình.

- Nhã Đình? - Nguyên lai đây chính là lý do ban nãy Mạch Quai hốt hoảng kêu lên.

- Phong, mình... mình không biết cậu là con trai của bác Viễn đấy. Thật trùng hợp quá - Nhã Đình còn chưa kịp hết bàng hoàng, vẫn không thể tin được trước mặt cô chính là nam nhân mà cô thầm thích.

- Hai đứa quen nhau từ trước rồi sao. Như vậy tốt quá rồi còn gì. - Dương Đình Viễn ngược lại so với Nhã Đình càng cao hứng, vốn dĩ gia đình hai bên có quan hệ quen biết thân mật, ông cũng là người có công trong việc giúp công ty cha cô đi lên trong công tác làm ăn, cha mẹ cô cũng vì chuyện này mà vô cùng cảm kích, nên mới phát sinh ra ý định làm mai con gái của mình cho con trai của ông, và đương nhiên cũng vì chuyện này mà Nhã Đình phải nghe theo cha mẹ về Bắc Kinh một chuyến, thực không ngờ sự việc lại trùng hợp đến mức này.

Mà Mạch Quai từ lúc nhìn thấy Nhã Đình cho đến tận bây giờ vẫn không thể nguôi ngoai cơn giận, cái gì mà trùng hợp, cái gì mà tốt chứ, cho dù trình độ học tập của hắn rất hạn chế, nhưng cái loại tình huống này hắn thừa biết chính là gia đình hai bên đang cố ý mai mối cho Dương Đình Phong và Nhã Đình. Hắn thực sự căm ghét, vì cái gì lại gặp loại đàn bà đáng ghét này ở đây, hắn chỉ vừa thổ lộ tình cảm với y, mà đã phải đối diện với hoàn cảnh này, hắn không muốn mất y, hắn không muốn.

Dương Đình Phong còn chưa kịp mở miệng nói chuyện rõ ràng với Dương Đình Viễn, đã nhìn thấy Mạch Quai đột nhiên ngồi dậy, không nói tiếng nào liền chạy thẳng ra ngoài. Thái độ của Dương Đình Viễn lập tức thay đổi, sắc mặt lạnh lẽo nhìn sang Dương Đình Phong.

- Bạn của con thật có phép tắc, đi vào đi ra cũng không chào hỏi ai một tiếng.

Bà vú vừa lúc từ nhà bếp đi ra, trên tay còn đang cầm khay nước uống, bước vào phòng khách đã không nhìn thấy bóng dáng cậu bạn của Dương Đình Phong, ngơ ngác hỏi.

- Phong, bạn của con đâu rồi?

Dương Đình Phong nắm chặt nắm tay, cắn răng ngồi dậy.

- Cha, con xin phép. - Bỏ lại một câu, Dương Đình Phong hướng đến cánh cửa lập tức chạy ra ngoài đuổi theo Mạch Quai.

===== HẾT CHƯƠNG 27 =====

28. Chương 28

Dương Đình Phong chạy ra đến cổng, nhìn thấy Mạch Quai đang đứng ôm lấy gốc cây phía trước, phát ra tiếng khóc nức nở, y đau lòng nhìn hẩn, cắn răng đi tới, ôm chầm lấy hẩn.

- Tại sao lại là cậu ta? Tôi ghét cậu ta. Phong, đừng không thích tôi, đừng rời bỏ tôi, có được không? - Nghĩ đến một ngày nào đó Dương Đình Phong và Nhã Đình cùng một chỗ, hẩn hận không thể đem cô đánh cho hả giận, vẻ mặt đắc ý của cô khi này thực sự khiến hẩn vừa tức vừa tủi.

Dương Đình Phong không cam lòng buông Mạch Quai, vươn tay chùi lấy nước mắt trên mặt hẩn.

- Tôi chỉ yêu cậu, tôi không nghĩ Nhã Đình có quen biết cha tôi, bất luận như thế nào, tôi sẽ không bao giờ yêu cậu ấy, cậu biết tình cảm của tôi mà, cho nên đừng khóc.

- Phong... tôi yêu cậu.

- Ủ, tôi biết mà. - Dương Đình Phong ôn nhu cười, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hẩn.

Mạch Quai an tâm mỉm cười, gắt gao ôm chặt thắt lưng Dương Đình Phong, người này là của hẩn, hẩn sẽ không bao giờ dễ dàng giao y cho bất cứ ai, hẩn tin tưởng y, y sẽ không bao giờ lừa gạt hẩn, nhưng nghĩ đến chuyện mai mối của phụ thân y, làm hẩn có chút lo sợ, lực đạo ôm người kia cũng vô thức chặt hơn.

- Được rồi, dù sao hôm nay tôi dẫn cậu về nhà là muốn nói quan hệ của chúng ta cho cha tôi biết, nếu như cha tôi không đồng ý, tôi vẫn sẽ làm theo ý mình.

Mạch Quai kinh ngạc ngẩng đầu, gương mặt mang theo chút ửng đỏ, chậm rãi gật đầu. Dương Đình Phong nắm lấy bàn tay hẩn, ánh mắt kiên định đi vào nhà. Dương Đình Viễn vừa nhìn thấy y, lập tức ngồi bật dậy, đi thẳng vào vấn đề chính.

- Phong, cha xin lỗi vì không nói trước cho con biết, thực ra, Nhã Đình con bé là cô gái tốt, vừa hiền lành học giỏi, lại đảm đang việc nhà, cha nghĩ muốn cho hai con tìm hiểu nhau.

- Cha...

Dương Đình Phong còn đang mở miệng muốn nói, liền bị ông kéo đến ngồi bên cạnh Nhã Đình. Khoảnh khắc hai người vừa tách tay nhau ra, Mạch Quai giương ánh mắt lo lắng nhìn y, Dương Đình Phong chỉ nở nụ cười trấn an hẩn, gương mặt lập tức lạnh lẽo khi ngồi xuống ghế.

- Cha biết từ nhỏ phải bắt con đầu tư vào học hành để sau này có tương lai, nhưng cha đã suy nghĩ lại rồi, con cũng chưa có bạn gái phải không, Nhã Đình là cô gái thích hợp đấy.

- Bác, Phong cậu ấy vừa mới trở về, bác cứ để cậu ấy suy nghĩ, thực ra chuyện tình cảm là không thể ép buộc được. - Nhã Đình mặc dù ngoài miệng nói ra ý kiến, nhưng trong lòng từ lâu đã sớm vui mừng, cô thực sự rất thích Dương Đình Phong, trước khi đến đây, cô có nghe cha mẹ nói sẽ làm mai cô cho con trai

của đối tác, nếu như đối tượng không phải là y, cô có chết cũng không bao giờ đồng ý, thực không nghĩ đến con trai của ông cư nhiên lại chính là Dương Đình Phong, điều này hoàn toàn vượt xa trí tưởng tượng của cô, ngay cả cô cả đời cũng không nghĩ đến bản thân mình lại may mắn đến như vậy.

- Con bé ngốc này, còn khiêm tốn như vậy, bây giờ nhìn lại, hai đứa thật sự rất đẹp đôi nha.

Câu nói kia của Dương Đình Viễn tựa như một tấn đá đè lên vai Mạch Quai, lão già chết tiệt, ông là cái gì mà dám tự tiện quyết định tình cảm của con trai mình chứ, thực sự tức chết mà.- Cha, hôm nay con về đây thực ra có chuyện muốn nói với cha. - Sau khi nghe một tràng luyên thuyên của ông, Dương Đình Phong mới lấy đủ hết can đảm lạnh lùng nói.

- Hảo, con nói đi.

Dương Đình Viễn vừa dứt lời xong, Dương Đình Phong liền đứng dậy kéo lấy cổ tay Mạch Quai, đứng trước mặt ông và Nhã Đình thẳng thắn tuyên bố.

- Con và cậu ấy đang hẹn hò, xin cha hãy chấp thuận tụi con.

Giống như tiếng sét đánh ngang tai, đôi mắt Dương Đình Viễn và Nhã Đình mở to nhìn Dương Đình Phong, miệng không nói nên lời.

- Con... con vừa nói cái gì?

Tâm tình Mạch Quai có chút khấn trương, phát hiện người nọ cơ thể có chút cứng ngắc, Dương Đình Phong dùng lực nắm chặt tay hắn, một lần nữa khẳng định nói.

- Con yêu cậu ấy, chúng con đang yêu nhau.

- Phong... - Đầu ngón tay Nhã Đình run rẩy một cách lợi hại, tim đập nhanh hơn so với thường ngày.

Thấy Dương Đình Viễn không lên tiếng, Dương Đình Phong trong lòng ngàn vạn lần cảm thấy có lỗi, nhưng đây là chuyện tình cảm của y, y không thể để cho ông tùy tiện quyết định.

- Con xin lỗi, chuyện cha muốn làm mai cho con và Nhã Đình, con không thể.

Dương Đình Phong vừa dứt lời, Dương Đình Viễn đột nhiên đứng phắt dậy, cầm lấy ly nước đặt lên mặt y, gương mặt già nua giận dữ quát lên.

- Đồ bất hiếu! Mày có biết mày đang làm ô nhục cha mày không hả!

Gương mặt Dương Đình Phong lạnh như băng, nước theo lọn tóc từng giọt rơi xuống, y mím môi dưới, thấy Mạch Quai đứng bên cạnh có ý định lên tiếng, liền giữ chặt bàn tay hắn, ngữ điệu thờ ơ nói.

- Chúng con không làm gì sai.

- Mày... tao nuôi mày suốt 17 năm nay, đáp lại tao chỉ là một thằng con bị gay, mày nghĩ tao là cái gì. Ngay lập tức, hai chúng mày cút khuất mắt tao! Đừng bao giờ vác cái mặt mày vào cái nhà này nữa! - Gương mặt Dương Đình Viễn vì tức giận mà đỏ ửng, hai mắt trợn lên khiến Nhã Đình sợ hãi, một câu cũng không dám lên tiếng bênh vực cho y.

Ngược lại, Dương Đình Phong lúc này lại nở ra một nụ cười thỏa mãn, không nhìn đến Dương Đình Viễn liền nắm tay Mạch Quai bước ra khỏi nhà.

- Uy, cậu muốn đi đâu? - Thấy Dương Đình Phong từ lúc rời khỏi căn biệt thự không hề nói tiếng nào, hắn không nhận được hỏi.

- Chúng ta đi khách sạn. - Dương Đình Phong bình thản trả lời.

- Cái gì? - Mạch Quai vừa nghe xong mặt mày đỏ tía tai, vội vã buông tay y ra.

- Bị mắng đến thế cậu còn tâm tình đến khách sạn? Con mẹ nó cậu điên rồi.

- Như vậy không phải tốt hơn sao?

- Tốt chỗ nào chứ? - Lòng mày Mạch Quai nhú chặt lại.

- Haizz, tôi bị gò bó suốt 17 năm nay rồi, hôm nay là ngày tôi được tự do đấy, cậu phải nghĩ cho tôi chứ? - Dương Đình Phong thở hắt ra một hơi, nói ra được điều này thực sự như trút ra được gánh nặng trên lưng.- Cậu nói vậy là có ý gì? Vậy ra từ đó đến giờ cậu đều làm theo quyết định của cha cậu?

Dương Đình Phong gật đầu.

- Kháo, tôi không nghĩ đến gia cảnh của cậu lại như vậy đấy. Sức chịu đựng của cậu thật lợi hại a. - Mạch Quai dờ khóc dờ cười, trên mặt lộ ra biểu tình thú vị.

- Vài ngày nữa chờ ông ấy nguôi giận, tôi sẽ nói chuyện rõ ràng.

- Vậy... hiện tại cậu muốn đi khách sạn... hay là thế nào? - Mạch Quai tủm tỉm mỉm cười, vòng tay ôm lấy cổ Dương Đình Phong, dùng ngữ điệu trêu chọc nói.

Dương Đình Phong nhếch miệng cười tà, hung hăng kéo lấy thắt lưng hắn, bàn tay bầu chạt cánh môn trôn của hắn, hơi thở phả ra nóng như lửa đốt.

- Chỉ cần cậu ngoan ngoãn để tôi thao chết cậu, đồ dâm dăng.

Gương mặt Mạch Quai nóng như lửa đốt, khoe miệng câu lên một nụ cười sắc xảo, bày ra bộ dáng ẻo lả cợt lên đũng quần Dương Đình Phong.

- Đồ đáng ghét.

Hai mắt Dương Đình Phong nổi lên một tia nhục dục, cuồng dã hôn lên môi Mạch Quai, bàn tay vói vào bên trong chiếc áo, điên cuồng sờ soạng tấm lưng trơn láng. Cơ thể Mạch Quai vì kích thích mà không ngừng vận vẹo, nồng nhiệt đáp lại môi Dương Đình Phong.

- Ừm... - Tiếng rên rỉ ngọt ngào phát ra, Dương Đình Phong phát điên ôm lấy hai cánh môn Mạch Quai, hai chân hắn bám trụ thắt lưng y, mặc y ôm đến bụi cây ở chỗ khuất trong góc tối.

- Phong... Phong... - Mạch Quai kích động gọi, như điên đem y phục trên người cởi ném xuống đất, liền nhào tới hung mãnh mút lấy môi Dương Đình Phong, vói đầu lưỡi hồng nhọt vào bên trong, khuấy đảo một vòng khoang miệng y.

- Ha. - Qua được một lúc, hai người tách môi ra tranh thủ thở dốc, lấy đủ dưỡng khí Dương Đình Phong liền tiếp tục bao hãm khoang miệng Mạch Quai, tham lam liếm mút đầu lưỡi hắn, động tác cuồng dã đến mức hắn có thể nghe thấy tiếng gầm mạnh phát ra từ miệng y, khiến hắn đỏ mặt, cảm giác tim đập loạn nhịp. Nguồn :

Dương Đình Phong rời khỏi môi Mạch Quai, lập tức đem y phục thoát ra toàn bộ, như một mãnh thú đang gào thét hôn mút cổ hắn, ngón tay không ngừng xoa nắn hai núm vú trước ngực hắn, hàm răng thô bạo cắn lên từng tấc da thịt, lộ ra vô vàn dấu hôn ngân đỏ hồng trên người hắn.

- Tôi không chịu được nữa, mau tiến vào đi, Phong.

Người dưới thân hai mắt ảm ướt phát ra thanh âm cầu xin nghẹn ngào, Dương Đình Phong cũng không thể bó buộc chính mình được nữa, cộn thịt cực đại chen vào lỗ nhỏ đâm thật sâu vào, Mạch Quai kêu lên một tiếng thê thảm, nức nở ôm lấy cổ Dương Đình Phong.

- Đau không? - Nhẹ nhàng vỗ đầu hắn, y sốt ruột hỏi.

- Ân, không sao. Chỉ cần là Phong, tôi cái gì cũng chịu được. - Hắn câu lên một nụ cười mãn nguyện, hôn lên đôi môi nam tính, hai chân bám lấy thắt lưng y.

Dương Đình Phong cong khoe miệng, ánh mắt mê đắm ngăm nhìn gương mặt của nam nhân y yêu, cúi xuống trụ lấy môi hắn, thắt lưng chậm rãi di chuyển, từ từ đem dương vật đi vào tiểu huyết, sau đó bắt thành linh tăng tốc độ, đâm chọc ma sát một cách khùng bố, khiến Mạch Quai nhịn không được kêu to.

- AA ...ô a aa... không cần a... Phong... tôi theo không kịp... hảo nhanh a.. ô a a.

Hắn càng nói, quy đầu no đủ càng điên cuồng ở chỗ sâu nhất ma sát tàn bạo, tiểu huyết ở dưới không ngừng phun ra nuốt vào cự vật của y, đâm chọc đến nơi mẫn cảm, lỗ huyết chảy ra thủy dịch trong suốt, vang lên tiếng nhóp nhép đầy dâm mỹ.

- Mạch Quai, dâm phụ tôi thao chết cậu! - Hơi thở Dương Đình Phong gấp gấp cực độ, nâng cao cánh mũi Mạch Quai, dương vật thô lỗ dùng sức va chạm, đem động thịt của người kia tàn phá điên cuồng, đem thần trí người kia hoàn toàn thuộc về y.

- A aaa... Phong a... tôi chịu không được... a nha nha... thao chết tôi... dùng sức thao tôi. - Gương mặt Mạch Quai lúc này lệ rơi đầy mặt, thích đến mức khóc thất thanh, cổ họng dần trở nên khàn đặc, cảm thấy cơ thể Dương Đình Phong không ngừng điên cuồng vận động, mồ hôi trên người y chảy xuống người hắn, y xâm chiếm không ngừng nghỉ khiến hắn cảm thấy toàn thân như bị xuyên qua.

Dương Đình Phong sắp đạt đến cao trào, tốc độ so với ban đầu nhanh gấp mười lần, làm Mạch Quai khóc không ra tiếng. Cuối cùng, y tận dụng hết khí lực điên cuồng mãnh liệt, đâm thẳng vào nơi sâu nhất của hắn, cả hai cao trào, cơn thịnh phát ra toàn bộ lượng tinh dịch trắng đục.

Qua trận hoan ái, cơ thể Mạch Quai hoàn toàn mềm nhũn không còn khí lực, hơn nữa còn trần trụi nằm giữa bãi cỏ có chút lạnh lẽo, nhịn không được run lên. Dương Đình Phong trải áo khoác xuống, đem hắn nằm lên, ôm lấy hắn truyền hơi ấm.

- Mạch Quai.

- Phong... - Ngón tay Mạch Quai chậm rãi vuốt ve gương mặt Dương Đình Phong trong gang tấc, ngây ngốc nở nụ cười.

- Nhắm mắt lại đi. - Dương Đình Phong đột ngột nói như vậy, khiến hắn vô cùng tò mò, chậm rãi nhắm hai mắt.

Một lúc sau, cảm nhận ngón tay của mình có chút lạnh, hắn mở hai mắt, là nhẫn, lập tức kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Dương Đình Phong.

- Phong?

Dương Đình Phong đưa lên ngón tay đeo nhẫn của mình, ôn nhu mở miệng.

- Mạch Quai, tôi muốn cưới cậu. Có muốn tôi làm ông xã của cậu không?

Mạch Quai sửng sốt, dở khóc dở cười, đưa tay đánh nhẹ lên ngực Dương Đình Phong, hai mắt ngẩn lệ cảm động nói.

- Đồ ngốc! Dương nhiên là muốn rồi.

- Vậy, sau khi chúng ta tốt nghiệp, tôi cùng cậu đi đăng ký giấy kết hôn, chịu không? - Dương Đình Phong nhẹ nhàng chùi nước mắt cho hắn.

- Ân. - Mạch Quai kịch liệt gật đầu, nở ra một nụ cười hạnh phúc, ghé đầu qua hôn lên môi y.

Hai người nằm một lúc, sau đó thay y phục tìm một khách sạn gần nhất, tiếp tục trận hoan ái cuồng nhiệt. Sáng sớm hôm sau, Dương Đình Phong và Mạch Quai lên máy bay trở về Đài Loan, Mạch Quai đem toàn bộ đồ đạc dọn sang nhà Dương Đình Phong, hai người chỉnh sửa lại căn phòng một chút, từ giờ trở đi sinh hoạt trong nhà y lại chen thêm một người thứ hai bước vào, cuộc sống tựa như mở ra một cánh cửa mới.

===== HẾT CHƯƠNG 28 =====

29. Chương 29

Kể từ lúc nghe chính miệng Dương Đình Phong công khai thích đàn ông, hơn nữa người y yêu lại là cậu bạn lần trước cố ý đánh cô, Nhã Đình cả ngày luôn tự nhốt mình ở trong phòng, tinh thần hoàn toàn suy sụp, cả đêm khóc đến sưng hai mắt. Nam nhân kia ở trong mắt cô, lạnh lùng mà trầm tĩnh, nhưng so với vẻ bề ngoài thì bên trong lúc nào cũng ôn nhu và ấm áp, cô đã cho rằng chỉ mình cô có thể biết rõ điều đó, cho nên tình cảm dành cho Dương Đình Phong càng ngày mãnh liệt.

Bất quá, chuyện Dương Đình Phong là đồng tính luyến ái chẳng khác gì một gáo nước lạnh tạt lên mặt cô. Vì cái gì? Cô tình nguyện chấp nhận y thích một cô gái khác, chứ không dám nghĩ đến y yêu một người con trai, cô không thể giương mắt chứng kiến việc này, nhất định phải có biện pháp.

Bên ngoài đột nhiên có tiếng gõ cửa, Nhã Đình vội vã lau sạch nước mắt, nhìn thấy mẹ mở cửa đi vào, gương gạo nở nụ cười.

- Mẹ.

- Đình Đình, con lại khóc nữa sao? - Tuy nhiên những giọt nước mắt kia cho dù có gạt đi vẫn không thể lừa được con mắt của bà.

Nhã Đình nghe vậy chỉ có liềm mạng khóc, nhào tới ôm chầm lấy bà, thanh âm trong trẻo nghẹn ngào phát ra.

- Mẹ, con không muốn, con thích cậu ấy, con không tin cậu ấy là luyến đồng, con muốn cậu ấy.

- Đình Đình, con bé cứng đầu này. Được rồi, mẹ biết từ nhỏ đến lớn con chưa bao giờ tuyệt vọng vì bất cứ chuyện gì, lần đầu tiên thấy con kiên quyết như vậy, mẹ thật sự rất tự hào về con. - Bà ôn nhu vuốt lấy mái tóc mềm mại, nhẹ nhàng nhéo lấy mũi cô.

- Mẹ, mẹ quen bác Viễn có phải không? Mẹ phải giúp con, con muốn ở bên cạnh Phong. - Nhã Đình kích động nói, hai hàng lệ càng tuôn ra dữ dội.

- Con yên tâm, mẹ sẽ tìm cách, mẹ sẽ không cho phép ai được làm con gái của mẹ phải khóc nữa đâu.

- Thật sao? Con yêu mẹ. - Nhã Đình phấn khích reo lên, khoe miệng câu lên một nụ cười hạnh phúc, Phong, mình nhất định sẽ khiến cậu yêu mình, mình sẽ không bao giờ bỏ cuộc đâu.

Trong căn phòng màu xanh, Mạch Quai đang nằm ngủ ở trên giường, cơ thể trần truồng không một mảnh vải che thân, trên ngực vẫn còn lưu lại tinh dịch của chính mình sau trận hoan ái đêm qua. Dương Đình Phong đẩy cửa phòng đi vào, bước tới nhéo lấy mũi hần.

- Dậy đi heo mập.

Bị làm tỉnh giấc, Mạch Quai nheo nheo hai mắt vẫn còn ngái ngủ, đôi lông mày nhăn nhú, đem gối che lấy mặt mình, ngữ điệu có chút lười biếng.

- Tôi muốn ngủ.

Dương Đình Phong hết nói nổi, hung hăng kéo cổ tay Mạch Quai ngồi dậy, đem hai cánh môi hần hôn đến sưng đỏ, tà tà cười.

- Hiện tại dậy được chưa?

Mạch Quai xấu hổ cúi đầu, đánh nhẹ vào ngực Dương Đình Phong, lại bị Dương Đình Phong ôm vào lòng, hai tay khấn trương che lấy môi mình.

- Tên bánh bèo đáng ghét, tôi dậy là được rồi chứ gì.

- Ngoan, tắm rửa xong rồi xuống ăn cơm, tôi đã nấu xong cả rồi. - Môi Dương Đình Phong không ngừng hôn mút gương mặt của hần, khiến hần đỏ mặt nghiêng đầu né tránh, bĩu bĩu môi dưới.- Biến thái, đồ dê già.

Dương Đình Phong bật cười ra tiếng, xoa xoa mái tóc rối bù của hần, đứng dậy đi xuống nhà bếp. Mạch Quai ở trên giường lén lút nở nụ cười, ngón tay liên tục vuốt ve chiếc nhẫn trơn bóng, tí ta tí tởn đi vào phòng tắm.

Năm phút sau, Mạch Quai và Dương Đình Phong đã ngồi ngay ngắn trên bàn ăn, bữa ăn ngày hôm nay so với thường ngày dường như nhiều hơn một chút, hai mắt Mạch Quai sáng rực gấp từng miếng cho vào miệng, khoe miệng câu lên cười một cách hạnh phúc.

- Phong lúc nào cũng nấu ăn ngon hết. He he.

- Vậy thì cả đời tôi sẽ nấu cho cậu, chịu không? - Dương Đình Phong uống một ngụm nước, nhu hòa xoa đầu hần.

- Ân.

Mạch Quai vui đến mức cười tít hai mắt, liên tục gấp thức ăn bỏ vào bát của y, hai người vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm, đột nhiên điện thoại của Dương Đình Phong reo lên, y nhìn điện thoại, sắc mặt trở nên lạnh lùng.

- Ai thế? - Mạch Quai tìm không được hỏi.

- Cha tôi. - Dương Đình Phong cũng không có ý định nghe máy, lại bị hần hất cầm chỉ vào điện thoại kêu.

- Cậu nghe đi.

Dương Đình Phong hừ lạnh, bắt đắ dĩ đưa máy lên nghe, đầu dây bên kia truyền đến thanh âm già nua của Dương Đình Viễn.

- Cha đã có mặt ở Đài Loan, buổi tối con tới đón cha được không?

Mạch Quai ngồi ở đối diện thấy sắc mặt Dương Đình Phong lạnh như băng, miệng mút mút đôi đũa, chớp mắt nhìn y, thều thào nói.

- Có chuyện gì vậy?

Dương Đình Phong chỉ lắc đầu, đứng dậy đi xuống nhà bếp.

- Ở đâu?

- Con cứ tới nhà hàng Y, hôm nay chúng ta có buổi hẹn với gia đình của Nhã Đình, con phải có mặt đấy.

- Không phải con đã nói với cha rồi sao? - Lạnh lùng thở một tiếng, Dương Đình Phong kìm giọng nói.

- Cha không cần biết. Đúng 7 giờ tối nay có mặt, chúng ta sẽ gặp nhau ở đó.

Còn đang toan tính cúp máy, Dương Đình Phong chợt nghe thấy thanh âm lạnh lùng của phụ thân.

- Còn nữa, cấm mang cậu ta theo!

Tít tít.

Mạch Quai thấy Dương Đình Phong mặt lạnh đi ra, ngồi vào ghế không nói tiếng nào, nhỏ giọng hỏi.

- Cậu tính đi đâu sao?

- Ủ. Cha tôi muốn tôi dùng bữa tối với cha mẹ Nhã Đình. Nhưng tôi sẽ không đi.

Mạch Quai im lặng một lúc, mỉm cười nói.

- Cậu cứ đi đi.

Thoáng chốc, Dương Đình Phong kinh ngạc ngẩng đầu.

- Cái gì?

- Tôi nói cậu đi đi, tôi không sao cả.

- Cậu biết cậu đang nói gì không? - Thanh âm Dương Đình Phong trở nên giận dữ. Mạch Quai ngược lại không có sinh khí, còn cười cười trấn an y.

- Cậu không có tình cảm với Nhã Đình, tôi là người yêu cậu, tôi phải tin tưởng cậu chứ, có phải không?

Dương Đình Phong có chút buồn cười, hung hăng đem đôi đũa ném sang một bên, gằn giọng.

- Mạch Quai, đây không phải là bữa tối bình thường! Là buổi gặp mặt giới thiệu gia đình hai bên cậu có hiểu không vậy?

- Tôi biết. Nhưng ngoài việc tin cậu, tôi không thể làm gì khác, tôi cũng không thể ép cậu dừng đi, cũng không thể đứng đưng đem cậu cho người khác. - Mạch Quai buồn bã cúi đầu, nụ cười có chút mỉa máo.

Dương Đình Phong nhin không được ngồi bật dậy, hùng hổ đi tới ôm chầm lấy Mạch Quai, nghiêng chặt răng nói.

- Mạch Quai... tôi yêu cậu. Tôi không muốn cậu phải vì chuyện của Nhã Đình mà buồn phiền, thực xin lỗi, là tôi không tốt.

- Đâu phải lỗi của cậu, tôi không có buồn phiền, chỉ cần Phong yêu tôi, tôi cái gì cũng không sao. - Mạch Quai cảm động rơi nước mắt, gắt gao ôm chặt thắt lưng Dương Đình Phong.

- Thật không?

- Ân. Cho nên cậu cứ đi đi, hơn nữa, không phải chúng ta cũng sắp thành vợ chồng sao? - Mạch Quai mặt mày hớn hở đem bàn tay đeo nhẫn đưa trước mặt Dương Đình Phong, Dương Đình Phong nhin không được bật cười thành tiếng, sùng nịnh vuốt ve mái tóc hần, hạ xuống một nụ hôn sâu.

Hai mắt Mạch Quai nhắm nghiền, tay ôm cổ Dương Đình Phong, tùy ý để y ôm hần đi lên phòng, đóng cửa lại, quả nhiên gần mấy phút sau, bên trong không ngừng phát ra tiếng rên rỉ kiều mị.

Buổi tối, Mạch Quai ở trước gương giúp Dương Đình Phong đeo cà vạt, hần lùi một bước, đem Dương Đình Phong xoay một vòng, miệng cười đắc ý.

- Ông xã của tôi hôm nay thật là đẹp trai a.

Dương Đình Phong tự nhìn chính mình trong gương, khoe miệng hơi câu lên, vòng tay ôm lấy thắt lưng hần.

- Như vậy... sau này chúng ta kết hôn, tôi cũng sẽ mặc vest giống như thế này.

Gò má Mạch Quai đỏ lên, ngây ngốc nở nụ cười, hần nhón chân hôn lên mặt y, nhẹ nhàng nói.

- Được rồi, cậu mau đi đi, trễ giờ hẹn là không đáng làm đàn ông đâu đấy a.

- Tiểu quý. - Khẽ hôn lên trán hần, Dương Đình Phong đi tới khoác áo khoác vào, rời khỏi căn hộ, bắt taxi tới điểm hẹn.

Mười phút sau, từ phía xa Dương Đình Phong đã nhìn thấy phụ thân và gia đình Nhã Đình đứng đợi ở trước cửa nhà hàng, thanh toán tiền xe xong, y mở cửa đi xuống, không quên cúi đầu chào mọi người.

- Chào hai bác, chào cha.

Nhã Đình lần đầu tiên thấy Dương Đình Phong diện một bộ vest lịch lãm như vậy, đẹp đến mức khiến cô khần trương không thôi, mẹ cô ở bên này nhẹ đẩy cánh tay cô.

- Cháu là Dương Đình Phong sao? Con trai nhà anh cũng cao ráo điển trai thật, hèn chi con bé Đình Đình nhà tôi cả đêm cứ nhớ nhung nó miết. Phụ thân Nhã Đình vừa lên tiếng, ai nấy cũng bật cười, Nhã Đình thẹn quá hóa giận đánh nhẹ vào lưng ông, ngữ điệu có chút trẻ con.

- Ba~ Ba đừng có quá đáng a.

- Xem kìa, cháu gái đỏ mặt thấy có đáng yêu không? - Dương Đình Viễn cũng thích thú với việc trêu đùa cô.

- Anh nhìn đi, xem coi hai đứa nó có đẹp đôi không cơ chứ? - Mẹ Nhã Đình ở bên này cũng không quên góp ý.

Mà Dương Đình Phong từ đầu đến cuối vẫn không nói tiếng nào, chỉ thuận theo mọi người cười lấy lệ, Nhã Đình nhìn thấy vậy càng thẹn thùng đỏ mặt, lén lút mỉm cười, rụt rè nắm lấy bàn tay y.

Dương Đình Phong không phải không phát hiện ra hành động kì kì quái quái của cô, còn chưa kịp phản ứng thì Dương Đình Viễn ở bên này vỗ vỗ bờ vai y.

- Con trai, vào thôi.

- Vâng. - Dương Đình Phong ậm ừ gật đầu, quay sang liền phát hiện Nhã Đình đang vui vẻ nhìn mình, ái ngại buông tay cô ra.

- Thực xin lỗi.

Một câu nói của Dương Đình Phong tựa như một con dao đâm vào ngực cô, nụ cười trên môi Nhã Đình thoáng chốc biến mất, cô buồn bã cúi đầu, miễn cưỡng nở nụ cười.

- Không có gì. Mình phải xin lỗi cậu mới đúng.

- Vào thôi.

Dương Đình Phong vỗ vỗ bả vai nhỏ gầy của Nhã Đình, hai người đi vào một căn phòng đã được đặt sẵn, gia đình hai bên ban đầu bàn về chuyện đối tác làm ăn, Dương Đình Phong ngồi đối diện thỉnh thoảng cũng chen lời góp ý. Thấy y vừa thông minh vừa lanh lợi, phụ mẫu Nhã Đình đương nhiên vô cùng thích thú và hài lòng, nói vài ba câu liền chuyển sang đề tài gắn ghép hai người. Cha Nhã Đình lại liên tục mời rượu, Dương Đình Phong bị làm khó, phải miễn cưỡng uống vài ngụm, cuối cùng bị chuốc say khi nào không hay.

- Hôm nay cảm ơn hai bác và Nhã Đình, thật sự vui lắm. - Ngỡ điệu Dương Đình Phong có chút say, mọi người nhìn phản ứng của y chỉ có thể phì cười.

- Thôi cháu nó say rồi thì nên về đi, chúng ta ở lại nói chuyện một chút, Đình Đình, đỡ bạn đi con. - Mẹ Nhã Đình không quên tận tình nhắc nhở, Nhã Đình vui vẻ nhận lời, đi tới đỡ lấy cánh tay Dương Đình Phong.

Dương Đình Phong lắc lắc đầu cho tỉnh rượu, kết quả lại phản tác dụng, xua xua tay bảo.

- Được rồi, không cần đâu, tôi tự về.

Nói xong Dương Đình Phong lảo đảo mở cửa ra ngoài, đi xuống cửa nhà hàng, rút điện thoại di động ra, ánh mắt say lơ mơ nhìn chăm chăm vào màn hình, chết tiệt, vì cái gì cái điện thoại lại quay vòng vòng thế này.

- Phong, cậu về được chứ? Nhìn cậu như vậy mình cảm thấy không yên tâm, mình đưa cậu về.

Dương Đình Phong còn đang muốn nói, cảm thấy trước mắt là một trận quay cuồng, liên loạn choạng ngã về phía sau, may mắn Nhã Đình ở bên này kịp thời đỡ lấy, nhanh chóng gọi một chiếc taxi.

Về đến nhà, đỡ Dương Đình Phong lên giường, Nhã Đình lập tức chạy vào phòng toilet xả một khăn ấm, cẩn thận lau mặt cho y. Đột nhiên cổ tay bất thành linh bị giữ lấy, cô giật mình dừng động tác, nhìn thấy Dương Đình Phong lơ mơ mở mắt, miệng lẩm bẩm gọi.

- Mạch Quai... Mạch Quai.

Thoáng chốc, trái tim Nhã Đình như ngừng đập, hai mắt cô mở to, bàn tay run rẩy rụt trở về. Ngay lập tức cả người cô liền bị Dương Đình Phong áp đảo dưới thân, hơi thở nóng như lửa đốt phả lên mặt cô.

- Đừng đi.. Mạch Quai, là tôi đây, Phong của cậu đây, ông xã của cậu đây. - Khóe miệng Dương Đình Phong câu lên, hạ xuống một nụ hôn lên trán Nhã Đình, ngữ điệu tràn ngập men say. Bạn đang ?

Gò má Nhã Đình chợt đỏ lên, y... y là đang hôn cô?

- Phong... mình... mình là Nhã Đình... không phải Mạch Quai.

Dương Đình Phong không nói, trực tiếp xé toạc chiếc váy trên người Nhã Đình, cô thẹn thùng cuống lên, nhìn đối phương điên cuồng cởi ra y phục trên người, lộ ra vòng cơ ngực săn chắc rộng lớn, khiến trái tim cô đập loạn nhịp.

Dương Đình Phong là của cô, bất luận thế nào nam nhân này đêm nay phải thuộc về cô, cô mặc kệ người kia có nhắc đến người khác, nhưng cô yêu y, cô chấp nhận tất cả.

Nhã Đình ôm lấy cổ Dương Đình Phong, điên cuồng hôn lên môi y, Dương Đình Phong vốn dĩ đã không còn tỉnh táo, đem cô biến thành người nam nhân kia say mê ôm hôn.

Ngay lúc này, ở một nơi khác, Mạch Quai đang ngồi trên sofa, buồn chán liên tục chuyển kênh tivi, rốt cuộc không tìm được cái gì ưng ý để xem, liền tức tối tắt tivi, ném điều khiển lên bàn, tay ôm gối ngồi cuộn một góc.

- Phong... cậu làm cái gì mà lâu thế?

Ngồi được một lúc, hắn móc điện thoại di động từ trong túi ra, lưỡng lự nhìn vào hàng số quen thuộc. Rốt cuộc nhin không được ném điện thoại sang một bên, tức tối vò tóc.

- AA! Cái tên bánh bèo chết tiệt, cậu thử vác mặt về nhà xem, lão tử sẽ thông nát mông cậu!

Qua một lúc lâu, Mạch Quai buồn rười rượi nằm xuống ghế, nặng nề thở dài, dạo ngày nay những lần ở bên cạnh Dương Đình Phong, hắn phát hiện tim mình đập càng nhanh, người kia chỉ vừa liếc mắt nhìn hắn một chút, tâm tình không hiểu sao lại khẩn trương. Hơn nữa, hắn cảm thấy dường như tình cảm của mình dành y ngày càng sâu đậm, cũng phải, người kia hoàn hảo như vậy, ai lại không thích chứ. Bây giờ nghĩ lại, hắn chỉ hận ngày trước đối xử thô lỗ với y, liên tục chọc giận y, thật sự hối hận muốn chết.

Mạch Quai chạm vào ngón tay đeo nhẫn, nhớ đến lời cầu hôn lần trước của Dương Đình Phong, miệng không tự giác cười rộ lên, hí ha hí hửng chui đầu vào trong góc cười một mình.

- Đồ ngốc.

===== HẾT CHƯƠNG 29 =====

30. Chương 30

Bình minh, ánh nắng qua khe cửa sổ chiếu vào, Dương Đình Phong nheo mắt tỉnh dậy, vừa nâng người một chút đầu đã ong ong đau như búa nổ, đợi đến khi con ngươi nhìn rõ xung quanh, y nhận ra đây không phải là phòng của mình.

- Cậu dậy sớm vậy. - Bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm ngọt lịm của nữ nhân, Dương Đình Phong quay đầu, mở to đôi mắt nhìn Nhã Đình đang nằm ngay bên cạnh mình, lúc cô vừa ngồi dậy, chiếc chăn từ trên người nhẹ nhàng kéo xuống, lộ ra bầu ngực căng tròn trắng muốt, khiến toàn thân y rùng mình, cổ họng có chút đắng khàn khàn phát ra.

- Cậu... cậu đang làm cái gì?

Nhìn thấy vẻ mặt đối phương đột nhiên trùng xuống, đôi mắt lộ ra điểm tuyệt vọng nói.

- Cậu thực sự không nhớ gì sao? Đêm qua vì cậu uống say, mình cũng không biết địa chỉ nhà cậu, cho nên đưa cậu về đây, không ngờ cậu lại.... - Nói đến đây Nhã Đình đột nhiên ôm mặt khóc nức nở, Dương Đình Phong hốt hoảng đem chăn nhìn xuống, quả nhiên là không mặc quần áo, lẽ nào đêm qua mình uống say, cho nên mới cùng cô làm ra loại chuyện kia.

Vừa nghĩ tới khiến Dương Đình Phong thống khổ ôm lấy đầu mình, tức tối chửi một tiếng.

- Mẹ kiếp!

- Phong, mình thích cậu, mình sẽ không để tâm chuyện này đâu, ở bên cạnh mình, mình thực sự yêu cậu. - Nhã Đình vừa khóc vừa nhào tới ôm chặt lấy Dương Đình Phong, bàn tay không tự chủ di chuyển xuống sờ soạng lấy hạ thân của y, nơi này đêm qua đã cứng rắn vì cô, cho nên lần này cô nhất định sẽ khơi dậy nó một lần nữa.

Mà trong đầu Dương Đình Phong lúc này chỉ tràn ngập hình ảnh của nam nhân kia, chết tiệt, đêm qua nếu như phụ mẫu của cô không vui quá mức, ép y uống nhiều rượu như vậy, thì sự việc sẽ chẳng thể xảy ra. Mạch Quai... Mạch Quai, hai từ kia không thể rời khỏi tâm trí của y, ý niệm trong đầu cho y biết rằng, ngay lúc này y muốn gặp hắn, muốn ôm chầm lấy hắn, nói lời xin lỗi hắn.

- Thực xin lỗi. Chúng ta sẽ nói về vấn đề này sau.

Dương Đình Phong áy náy bỏ lại một câu, tức tốc ngồi dậy nhặt y phục lên thay, ngay cả giày cũng chưa chịu xỏ xong đã vội vã mở cửa chạy ra ngoài.

Tối hôm qua vì chờ người kia mà quên mất ngủ khi nào không hay, đột nhiên rầm một tiếng, Mạch Quai đang say ngủ, bị tiếng gọi của Dương Đình Phong liên giật mình tỉnh dậy, nhận ra trời lúc này đã sáng.

- Mạch Quai... Mạch Quai.

Hắn còn chưa kịp mở miệng, người kia bất thành linh chạy tới ôm chầm lấy hắn, miệng thều thào không ngừng gọi tên hắn, kỳ thật có chút kì quái.

- Phong, cậu làm sao vậy?

Dương Đình Phong nhắm nghiền hai mắt, lực đạo ôm Mạch Quai càng gắt gao chặt chẽ, thanh âm thấp phần run rẩy.

- Thực xin lỗi... thực xin lỗi.

Hai mắt Mạch Quai chớp chớp, rốt cuộc tên bánh bèo này hôm nay đỡ chứng gì vậy, hắn cau mày, sờ soạng khắp người Dương Đình Phong, lại đưa mũi ngửi ngửi, nhện không được quát lên.- Tên khốn, cậu uống rượu có phải không, sao người nóng như vậy, có cảm mạo không đấy?

- Không, đừng nói gì hết, để tôi ôm cậu, một chút thôi.

Mạch Quai bấu môi dưới, lén lút nở nụ cười, ôm ngược lại Dương Đình Phong, bộ dạng trẻ con thích thú tựa cằm vào vai y.

- Cậu nấu ăn cho tôi đi, tôi đói.

- Ủ, sẽ nấu mà. - Dương Đình Phong cười khổ, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại, vẫn là mùi hương anh đào ngày đó, thật thơm.

Được một lúc lâu, Dương Đình Phong mới chịu buông Mạch Quai ra, ôn nhu vén tóc hắn, ánh mắt nghiêm túc nói.

- Hứa với tôi, cho dù có xảy ra chuyện gì, người tôi yêu chỉ duy nhất một mình cậu, không phải Nhã Đình, cậu tin tôi chứ?

Mạch Quai sững sốt, đỏ khốc đỏ cười, đưa tay nhéo lấy mặt Dương Đình Phong.

- Tôi biết rồi mà. Hôm nay cậu làm sao vậy, đột nhiên nói cái gì, hay là cậu làm ra chuyện gì tồi tệ rồi có phải không? Tôi hay thấy mấy tình tiết kiểu này trong phim lắm a.

- Không có gì. - Dương Đình Phong nghe xong cũng cảm thấy buồn cười, khoé miệng hơi nâng lên.

- Tôi đói quá a. Nấu bữa sáng cho tôi đi. - Thấy đối phương mãi im lặng không nói gì, Mạch Quai đành nũng nịu kêu lên.

Dương Đình Phong ậm ừ một tiếng, hôn lên má hắn rồi lập tức đi xuống nhà bếp chuẩn bị nấu ăn. Khổ nỗi chính là, người kia vẫn như thường ngày vô tư vui vẻ như vậy, kì thực khiến tâm tình của y vốn không tốt hiện tại càng thêm tội lỗi, bữa ăn ăn vào cũng có chút không ngon miệng.

Xế trưa, nhân lúc Mạch Quai đang ngủ, Dương Đình Phong lén lút rời khỏi nhà, tìm tới nhà của Nhã Đình. Quả nhiên nhìn thấy Dương Đình Phong quay lại, tâm trạng của cô cực kì hảo, chạy tới ôm lấy cánh tay y vô tư nói.

- Cậu có muốn uống gì không? Mình lập tức đi lấy.

Dương Đình Phong có điểm không được tự nhiên, lạnh lùng đẩy cô ra, lập tức đi thẳng vào vấn đề chính.

- Nhã Đình, hôm qua chúng ta rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?

- Tối qua là cậu uống say, mình vừa đón cậu bắt taxi thì cậu đã bất tỉnh rồi, cho nên mình mới đưa cậu về nhà.

- Sau đó? - Dương Đình Phong chau mày.

- Sau đó... tớ đỡ cậu vào phòng... đột nhiên cậu tỉnh dậy... cậu ôm tớ... - Nghĩ tới sự việc đêm qua, Nhã Đình không thể tránh khỏi xấu hổ, ngữ điệu có chút e thẹn.

Kháo, quả nhiên là tối qua chính mình đã không được tỉnh táo, còn làm ra loại chuyện kia với con gái nhà lành nhà người ta, Dương Đình Phong sâu não ẩn ẩn huyệt thái dương.

- Cậu biết rõ tôi thích Mạch Quai, tại sao cậu không nói rõ chuyện này cho cha mẹ cậu biết.

- Mình đã nói rồi. Nhưng mình biết rõ, tình cảm luyến đồng chắc chắn chỉ là cái thích qua loa mà thôi, có thể cậu muốn thử cảm giác mới mẻ. Phong, mình thích cậu, mình yêu cậu, hãy cho mình cơ hội được thay đổi tình cảm đó của cậu, có được không? - Nhã Đình khấn trương ôm lấy thắt lưng y, một mực nức nở biện hộ cho chính mình.- Nhã Đình, đối với tôi cậu ấy là người quan trọng nhất, không phải là cảm giác mới mẻ.

- Dương Đình Phong buông cô ra, khổ sở giải thích.

Mà Nhã Đình ngược lại càng không tin tưởng, ở trước mặt Dương Đình Phong đột ngột tuột váy xuống, cởi nút áo ra.

- Cậu đang làm cái gì? - Y kinh ngạc kêu lên.

- Mình không tin cậu là người như vậy. Nếu như cậu muốn, mình sẽ làm tình với cậu, như vậy cậu mới có thể quên đi cậu ấy.

Lúc cô vừa nói xong thì trên người đã hoàn toàn trần như nhộng. Dương Đình Phong lộ ra biểu tình khó chịu, ngay tức khắc bàn tay của y đã bị đặt trên khuôn ngực đầy đặn của cô.

- Van cầu cậu, đừng không để ý đến mình, mình thực sự yêu cậu mà, cậu không hiểu tình cảm của mình giành cho cậu sao?

- Tôi biết. Nhưng tôi không có tình cảm với cậu, đừng ích kỷ nữa. Đủ rồi, mau thay quần áo vào đi. - Dương Đình Phong nhặt y phục Nhã Đình lên, còn chưa kịp giúp cô mặc thì đối phương đã ôm hôn lấy y, khuôn ngực trắng nõn không ngừng cọ xát vào lớp áo, y rốt cuộc tức giận hung hăng đẩy cô ra.

- Cậu yêu tôi không có nghĩa là dùng tấm thân để đáp ứng. Xem lại mình đi. Thực xin lỗi. - Nói xong Dương Đình Phong không chút lưu tình ngoảnh mặt rời đi, hoàn toàn không để ý Nhã Đình đang thống khổ thu mình vào một góc khóc thất thanh.

Chớp mắt lễ tổng kết năm học cũng tới, học sinh trong trường ai cũng háo hức chờ màn trình diễn văn nghệ của các khối lớp. Dương Đình Phong ngồi được một lúc lại phát hiện Mạch Quai đột nhiên biến mất từ khi nào không hay, nhìn quanh cũng không thấy, tên đầu sỏ này rốt cuộc chạy đi đâu rồi.

"Bụp"

Đèn bất thành linh tắt ngấm, mọi người bắt đầu xôn xao, Dương Đình Phong còn đang lo lắng người kia có chuyện gì, ngay lúc này sân khấu đột ngột bật đèn, một nam sinh đóng vai trò làm MC bước lên.

- Tiết mục tiếp theo của chúng ta là màn trình diễn đơn ca của bạn học Mạch Quai đến từ năm hai lớp X. Xin hãy giành cho cậu ấy một tràng pháo tay nào.

Nghe tới hai chữ quen thuộc kia, Dương Đình Phong kinh ngạc giương mắt nhìn lên sân khấu, thân ảnh cao gầy của Mạch Quai từ phía sau cánh gà bước ra, cầm lấy micro nhìn xuống vị trí của Dương Đình Phong.

- Hôm nay tôi muốn tặng một món quà dành cho người mà tôi mà yêu thương nhất, và cũng là món quà sinh nhật tôi có thể làm cho cậu ấy.

Mạch Quai vừa dứt lời, tia đèn từ phía trên khung sân khấu bất thành linh rọi xuống chỗ Dương Đình Phong, tiếng reo hò ở xung quanh nổi lên, tiếng vỗ tay cao trào nhiệt tình.

"Đáy li cà phê bắt đầu lạnh ngắt
Cảm xúc của em kìm nén sâu rất sâu
Rất muốn tìm về quá khứ
Vẫn hiện hữu trên khuôn mặt em
Đối với em đẹp nhất không phải là những ngày mưa
Mà là thời điểm anh và em cùng nhau trú dưới mái hiên
Những hình ảnh của hồi ức
Ngay khi ngồi đánh đu
Giấc mơ bắt đầu không còn ngọt ngào nữa
Anh nói dần dần từ bỏ thì tình yêu sẽ đi được xa hơn
Hà tất phải cố thay đổi quá khứ đã qua đi
Anh đặt tay lên môi em
Ngăn em nói lời từ biệt
Tưởng tượng anh ở bên
Khi hoàn toàn đánh mất quá khứ
Anh nói dần dần từ bỏ thì tình yêu sẽ đi được xa hơn
Có lẽ số mệnh chỉ cho chúng ta gặp nhau
Chỉ cho chúng ta yêu nhau
Trong ngày thu này
Khi những mảnh vỡ rơi xuống em mới nhận ra rằng
Đó là những mảnh vỡ của hạnh phúc
Anh bảo em làm sao có thể nhặt lại đây."
Cơ thể Dương Đình Phong cứng ngắc, hai mắt nhìn chằm chằm gương mặt của Mạch Quai, trong đầu không ngừng vang vọng giọng hát thanh thoát của hắn, trong mắt y, nam nhân kia hiện tại đẹp như một thiên thần, y muốn chạy tới ôm lấy hắn, hôn lên môi hắn, tỏ tình với hắn, cầu hôn với hắn, cho dù có lẽ quá sớm.

Hốc mắt Dương Đình Phong ẩm ướt, khóe miệng hơi câu lên. Lúc phần biểu diễn kết thúc, hai hàng lệ của Mạch Quai ngăn không được chảy xuống.

- Dương Đình Phong, sinh nhật vui vẻ. Em... em yêu anh.

Nói xong người lập tức chạy thẳng vào phía trong cánh gà, phía dưới là màn reo hò khen ngợi nhiệt tình của mọi người, Dương Đình Phong kinh ngạc, có chút buồn cười, len qua đám đông đi tìm Mạch Quai, tên kia đột nhiên tỏ tình xong lại chạy mất bóng dáng, đúng là con heo ngu ngốc.

Hoành Thư và Tiểu Nhân thấy Mạch Quai chạy vào liền ôm bó hoa và hộp đựng bánh sinh nhật đưa cho hắn.

- Cậu hát hay lắm, còn không mau đi gặp cậu ấy đi.

- Cảm ơn.

Mạch Quai còn đang toan tính chạy đi, Hoành Thư và Tiểu Nhân phát hiện hắn đột nhiên dừng lại, khó hiểu nhìn nhau, người kia bất thành linh quay trở lại, ôm chăm lấy hai cô.

- Đây, cậu đang làm cái gì a?

- Không có gì, lâu lâu ôm hai cô nương không được sao?

Hoành Thư và Tiểu Nhân chịu thua nhìn nhau, ôm ngược trở lại hắn.

- Thôi được rồi, nhanh đi đi. Phong đang chờ cậu đấy.

- Hảo.

Nói xong hắn liền ba chân bốn cẳng chạy thẳng ra sân trường, lúc nhìn thấy y, hắn vui vẻ chạy tới, cho đến khi phát hiện bên cạnh xuất hiện bóng dáng quen thuộc của Nhã Đình, nụ cười trên gương mặt hắn liền nhanh chóng dập tắt.

- Phong, mình có thai rồi. Là con của cậu.

Phút chốc, Mạch Quai bị chấn động, con người co thắt lại, nước mắt lăn lăn rơi xuống.

- Cậu đang nói cái gì? Không phải chỉ mới hơn một tuần thôi sao. - Dương Đình Phong có chút không kiên nhẫn.

- Mình không biết, gần đây mình hay bị chóng mặt, còn buồn nôn nữa, lại thèm ăn đồ chua, nhưng mình không dám đi xét nghiệm, mình sợ ba mẹ sẽ biết chuyện này. Hơn nữa, rõ ràng đêm hôm đó cậu đã không dùng bảo hiểm. - Nhã Đình nức nở giải thích.

Bó hoa và hộp bánh trên tay Mạch Quai rơi xuống. Nghe thấy tiếng động, Dương Đình Phong và Nhã Đình nhìn qua, thất kinh nhìn hắn đang phát ngốc nhìn mình.

- Mạch Quai...

Dương Đình Phong hoảng sợ bước tới, nụ cười của hắn có chút méo mó, tâm như rơi xuống vực sâu, tim đau như cắt, không nói hai lời liền xoay người chạy đi.

- Mạch Quai!

Dương Đình Phong ở phía sau đuổi theo Mạch Quai, không ngừng gọi hắn.

Mạch Quai kịp thời bắt một chiếc taxi ở phía trước, đóng sầm cửa lại.

- Bác tài, làm ơn đến căn hộ X.- Mạch Quai! Mở cửa cho tôi, tôi muốn nói chuyện với cậu. - Dương Đình Phong mở cửa xe hoài không được, đành phải dùng đến phương pháp đập cửa.

- Chạy đi bác tài. - Mạch Quai lạnh lùng nói, hoàn toàn để ngoài tai những lời nói của Dương Đình Phong.

Bánh xe chậm rãi di chuyển về phía trước, Dương Đình Phong không từ bỏ vừa chạy theo vừa ra sức đập cửa, nhưng đáp lại vẫn chỉ là biểu tình lạnh như băng của hắn.

Phát hiện ở phía sau có một chiếc taxi khác đi tới, y vội vã mở cửa xe chỉ về phía trước.

- Đuổi theo chiếc xe kia giùm tôi.

Đến nơi, Dương Đình Phong chạy thẳng lên tầng 6, vừa kịp bắt gặp thân ảnh của Mạch Quai ở dãy hành lang, ở phía sau ôm chặt lấy hắn.

- Mạch Quai, chúng ta nói chuyện đi, nghe tôi một lần này thôi, Mạch Quai...

Lời còn chưa kịp dứt, người kia dùng sức gỡ ra vòng tay của y, xoay người thẳng thừng vung cho y một cái tát thật mạnh.

- Xấu xa! Tôi không muốn nhiều lời với một tên khốn nạn như cậu.

Hắn tức tốc mở cửa vào nhà, thẳng lên phòng loi va ly ở dưới gầm giường đặt lên giường, đem toàn bộ quần áo ném vào trong va ly. Dương Đình Phong hoảng loạn giữ lấy cổ tay hắn, chau mày.

- Cậu muốn làm gì?

- Còn làm gì? Tôi muốn về nhà.

Dương Đình Phong nắm chặt tay thành quyền, hung hăng cầm lấy quần áo trên tay Mạch Quai ném xuống đất, giữ chặt lấy bả vai hắn đối diện với mình.

- Không phải cậu đã hứa sẽ tin tưởng tôi yêu cậu sao? Mạch Quai, nghe tôi nói một lần thôi!

Mạch Quai nức nở nhìn y, hắn đưa tay vội lau lấy nước mắt mình, ổn định lại hô hấp, ngẩng đầu gượng cười nói.

- Được, nói tôi biết.... chuyện đó xảy ra lúc nào? - Thanh âm của hắn thập phần run rẩy.

- Ngày tôi cùng cha dùng cơm với gia đình cô ấy. - Dương Đình Phong cắn chặt răng, rất lâu sau mới chịu mở miệng.

- Vậy sao? Hắc... bảo sao sáng hôm sau cậu mới về nhà, còn ôm tôi... nói yêu tôi. - Hắn khóc, nụ cười đau khổ hiện rõ trên gương mặt hắn.

- Là hôm ấy tâm trạng cha mẹ cô ấy rất tốt! Tôi nể mặt họ mới uống rượu, không ngờ lại qua đêm ở nhà Nhã Đình. Mạch Quai, cậu thừa biết trong lòng tôi chỉ có mình cậu.

- Cậu yêu tôi sao? Gạt người! Nếu cậu yêu tôi, cậu đã không để chuyện đó xảy ra rồi đi! Hiện tại thì sao, cậu sắp được làm cha rồi đó.... có vui không hả?! - Mạch Quai thống khổ gào lên, điên cuồng đưa tay đánh lên người Dương Đình Phong, nước mắt lăn chảy dài trên gò má hắn.

Dương Đình Phong lắc đầu, gất gao ôm chặt lấy hắn.

- Thực xin lỗi. Tôi sai rồi, là tôi không tốt.

- Im miệng! Tôi chán ghét nghe câu xin lỗi của cậu rồi Phong. Còn cái này... - Hắn vừa nói vừa đem chiếc nhẫn trên tay cởi xuống ném về phía Dương Đình Phong.- Đưa cho Nhã Đình của cậu đi.

Hai hàng lệ Dương Đình Phong chậm rãi chảy xuống, y nhặt nhẫn của hắn lên đút vào ngón tay út, cười khổ.

- Cậu có biết cặp nhẫn này đối với tôi có giá trị như thế nào không?

- Tôi không muốn biết. Cho dù nó có giá trị như thế nào thì cậu đã tự đánh mất nó rồi. - Mạch Quai lạnh lùng nói, bước qua Dương Đình Phong.

Thời điểm Mạch Quai còn chưa kịp mở cửa, Dương Đình Phong đột nhiên bước đến hung hăng xoay người hắn lại, dồn hắn vào cửa, điên cuồng hôn lên bờ môi hắn.

- Ngô.... mau... buông.... - Hắn giãy dụa một cách lợi hại.

Thế nhưng chưa đầy một giây Dương Đình Phong đã ôm hắn lên, đem hắn ném lên giường, đóng trái cửa lại, hôn hắn một cách cuồng dã.

Mà Mạch Quai lại dùng hết sức lực đẩy đối phương, muốn xuống giường, nhưng Dương Đình Phong lại nhanh hơn một bước, hung hăng kéo lấy cổ tay hắn, ném hắn trở lại giường, đưa tay cởi từng nút áo trên người mình.

- Cậu muốn làm gì?! - Mạch Quai giận dữ rống lên

Dương Đình Phong không hề hé răng, vốn dĩ hiện tại đã cởi hết y phục trên người, trần như nhộng chồm về phía Mạch Quai, điên cuồng xé rách y phục trên người hắn.

- Phong! Mau buông! Mẹ kiếp, cậu đi mà làm với cô ta đi! Đừng chạm vào tôi! - Mạch Quai vừa khóc vừa gào thét.

- Tôi không yêu cô ấy! Tôi yêu cậu! Tôi yêu cậu! - Dương Đình Phong phần nộ quá, ánh mắt hung hãn nhìn Mạch Quai.

Mạch Quai bị dọa làm cho kinh hãi, nước mắt rơi xuống, hắn nghẹn ngào nói.

- Nói dối.... cậu không yêu tôi... cậu không thương tôi... đồ dối trá. - Vẫn là từ đầu đến cuối, hắn mở miệng cố gắng phủ nhận.

Dương Đình Phong đau lòng nhìn Mạch Quai nức nở, bàn tay run rẩy chạm lên gương mặt đầy lệ của hắn, lau nước mắt hắn, hạ xuống một nụ hôn nhẹ nhàng, sau đó tiến lùi đi vào, tham lam mút lấy đầu lưỡi hắn, liếm nó, cắn nhẹ nó một cái.

- Tôi phải làm sao... làm sao để chúng ta có thể như trước kia. Mạch Quai, cậu có biết, trước khi gặp cậu, tôi chỉ nghĩ đến tương lai của mình, học hành thế nào, sự nghiệp ra sao, bất quá, gặp một tên đại ngốc như cậu rồi, tôi thấy cuộc sống có giá trị, chỉ cần nhìn thấy cậu đau khổ, cậu khóc, tôi liền đau lòng... tôi muốn ở bên cậu, đêm đó là tôi say, tôi thực sự không biết bản thân lại qua đêm với Nhã Đình. Nghĩ đến hình ảnh cậu ngồi ở nhà chờ tôi về, cậu lo lắng cho tôi, sáng hôm sau tôi đã chạy về nhà ngay... tôi sợ sẽ mất cậu, cậu lại nổi giận mà rời xa tôi. - Buông môi Mạch Quai, Dương Đình Phong nhìn thẳng vào mắt hắn, từng lời từng lời nói cho hắn nghe, chính là chưa bao giờ y lại lo sợ đến thế, lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng y đặt một ai đó vào trái tim mình, y muốn đối tốt với hắn, quan tâm chăm sóc hắn, không muốn để hắn phải rơi lệ vì mình một lần nào nữa.

Mạch Quai vừa nghe xong càng khóc nức nở, ngoảnh mặt né tránh ánh nhìn của Dương Đình Phong. Dương Đình Phong một lần nữa gạt đi nước mắt Mạch Quai, hôn lên đôi mắt đầm lệ của hắn, ôm lấy hắn, nhẹ nhàng cởi lấy quần lót hắn, nâng hai chân hắn vòng qua thắt lưng mình, đem phần thân mạnh mẽ tiến vào.- AA! Phong... a a...

- Mạch Quai... bên trong của cậu... hảo nóng... là của tôi... cậu là của tôi. Van cầu cậu, đừng rời xa tôi có được không? - Dương Đình Phong tuyệt vọng dựa cằm vào vai hắn, bắt lực khóc.

Mạch Quai đưa tay chạm lên gương mặt đau khổ của Dương Đình Phong, hôn nhẹ lên bờ môi của y.

- Phong...

- Mạch Quai, hứa với tôi, bên cạnh tôi. - Dương Đình Phong ôm lấy mặt hắn, đau khổ cầu xin.

Mạch Quai nhẹ gạt đầu, vòng tay níu chặt cổ Dương Đình Phong. Nâng cao hai chân hắn lên, Dương Đình Phong tiếp tục chuyển động thắt lưng, một lần lại một lần tiến vào một cách mãnh liệt, dùng sức thao động, đâm đến nơi sâu nhất.

- A...a.. ha... ân... Phong... Phong.. - Bị vật thể to lớn xuyên xỏ, chạm đến nơi nóng bỏng nhất, cơ thể hắn nóng ran, thân kinh tê dại lên đến đỉnh đầu, dục vọng dâng trào trong tâm trí hắn, hai cánh lông mày nâng cao đang rộng hòa nhập với trụ thịt to lớn.

- Có thoải mái không?

Câu hỏi của Dương Đình Phong khiến Mạch Quai bị chấn động, đôi mắt rơm rớm nhìn y, đưa tay đẩy y ra, cười khổ.

- Tôi thoải mái? Còn cậu ta, lúc cậu và cậu ta làm ra loại chuyện này, cậu có hối như vậy không?

- Mạch Quai, đừng như vậy. - Dương Đình Phong ngược lại càng khẩn trương lo sợ, ôm chặt hẳn không chịu buông.

- Tôi không... tin. - Mạch Quai trầm mặc một lúc, ý nghĩ điên rồ thoáng vụt qua đầu hẳn.

Hắn vội vã buông y ra, lau nước mắt trên gương mặt mình, chau mày nói.

- Phong, tôi biết cậu rất giỏi những chuyện này, tôi không tin ngày đó cậu làm tình với Nhã Đình, nếu là như vậy, tính từ ngày đó cho đến bây giờ.

- Chưa thể có thai được. - Dương Đình Phong đánh gãy lời hẳn.

- Không sai... khoan đã, cậu phát hiện rồi sao? - Thấy biểu tình hiểu rõ của đối phương, Mạch Quai có chút hiểu kì.

- Lúc nghe Nhã Đình bảo có thai, tôi hơi nghi ngờ. Bất quá, sau khi tôi phủ nhận, cậu ấy lại bảo đêm đó tôi không dùng bao, nên dù thế nào cũng sẽ mang thai con của tôi.

- Kháo! Tiện nhân! Phong, tôi cảm thấy Nhã Đình đang gạt chúng ta, ngày mai cậu dẫn cậu ta đi khám đi.

- Mạch Quai nắm lấy bả vai Dương Đình Phong, sốt ruột nói.

- Nhưng cái chúng ta cần xác định là... đêm đó cậu và cậu ta có làm tình hay không?

- Cậu đừng lo, việc này cứ để tôi giải quyết. - Dương Đình Phong cười nhẹ xoa xoa đầu hẳn.

- Tôi tin tưởng cậu.

- Bất quá... chúng ta còn chưa giải quyết xong cái này. - Dương Đình Phong cười tà, cúi xuống hung hăng hôn lên cổ hẳn.

- Khoan đã... Tên khốn!

Sáng hôm sau, Dương Đình Phong quả nhiên có mặt ở nhà Nhã Đình, cha mẹ cô cũng có mặt đầy đủ ở phòng khách.

- Cháu đến đây là muốn nói chuyện với Nhã Đình và hai bác, thực ra cậu ấy...

- Con bé nó đang mang thai có phải không? - Mẹ Nhã Đình đột nhiên lên tiếng.- Vâng. - Dương Đình Phong cũng không kinh ngạc lắm, bình thần trả lời.

- Hai cái đứa này, làm chuyện gì cũng phải báo cáo cho người lớn biết chứ, có phải không ông? - Bà vui mừng quay sang chồng hỏi.

- Sau khi tốt nghiệp ba sẽ cho hai đứa kết hôn a. - Cha cô ngược lại càng thêm cao hứng.

Nghe đến đây đầu óc Dương Đình Phong choáng váng, lạnh lùng giải thích.

- Nhã Đình, hai bác, không sai đêm qua cháu đã uống rượu nhiều, nhưng cháu khẳng định cho dù lúc đó cháu không được tỉnh táo cũng không hề làm loại chuyện kia với cậu ấy.

- Cháu nói vậy là có ý tứ gì? - Bà hoang mang nhìn y.

- Nhã Đình, cậu nói thật cho tôi, có thực đêm hôm đó, cậu và tôi..

- Nhất định là có! Tại sao cậu lại hỏi vậy, cậu đang nghi ngờ mình có phải không? - Dương Đình Phong còn chưa kịp dứt lời, Nhã Đình đột nhiên kích động đứng dậy quát lớn, nước mắt chảy dài trên gò má cô.

- Vậy sao? Cậu có dám khẳng định với cha mẹ cậu không? - Dương Đình Phong cười lạnh một tiếng.

- Phong, tại sao cháu lại nói vậy chứ? - Nhìn thấy con gái của mình bị bắt bẻ, phụ thân Nhã Đình không tránh khỏi phần nộ lên tiếng.

- Xin lỗi bác, cháu chỉ đang muốn làm rõ sự việc. - Ngược lại Dương Đình Phong càng tỏ vẻ bình thản.

- Nhã Đình, cậu ấy nói vậy là sao? Có thực là con đã nói dối không? - Bà lo lắng hỏi.

- Đương nhiên... đương nhiên là con đang nói sự thật. Phong, cậu không muốn chịu trách nhiệm về hài tử này, nên cậu mới đổ oan cho mình có phải không? - Nhã Đình ấp úng trả lời, quay sang Dương Đình Phong nức nở.

- Nếu những gì cậu nói là sự thật, vậy chúng ta đi khám thai, dù sao một người mẹ sau khi có thai, cũng phải nên đến bệnh viện để bác sĩ kiểm tra, có phải không, Nhã Đình? - Y chậm rãi tiến tới chỗ cô, lạnh lùng hỏi.

- Phải đó con, con cũng nên đi khám thai chứ, nghe bác sĩ căn dặn nên làm gì, không nên làm gì để không tổn hại đến thai nhi. - Bà cảm thấy Dương Đình Phong nói cũng có lý, nhẹ nhàng khuyên cô.

- Nhưng là... - Nhã Đình lúng túng nhìn phụ mẫu, hai bàn tay nắm chặt vào góc áo.

- Cậu sợ cái gì? Cậu sợ sau khi khám thai, bác sĩ sẽ không thu thập được kết quả? - Phát hiện phản ứng kì quái kia của cô, Dương Đình Phong không khỏi cười lạnh.

- Không... không có. Mình đi. - Nhã Đình hoảng sợ phủ nhận, lập tức liền cao giọng đáp ứng.

- Vậy thì tốt rồi, chúng ta đi thôi.

- Cháu sẽ theo sát cô ấy, hai bác cứ ở nhà đi.

Đột nhiên nghe người kia nói vậy, Nhã Đình không khỏi kinh ngạc ngẩn đầu.

- Vậy giao Nhã Đình cho cháu.

Mười lăm phút sau, Dương Đình Phong và Nhã Đình đã có mặt tại phòng khám phụ khoa, nhìn người nọ từ đầu đến cuối mãi cúi đầu không nói lời nào, hai tay không ngừng siết chặt túi xách của mình, y không cần đoán cũng nhận ra cô đang suy nghĩ cái gì.- Nếu cậu chịu nói toàn bộ sự thật cho tôi biết, chúng ta có thể về nhà. - Dương Đình Phong không đành lòng nói.

Nhã Đình nghe vậy càng kinh ngạc kêu lên.

- Cậu nói vậy có nghĩa là cậu không tin mình có phải không?

Dương Đình Phong mặt lạnh không nói gì, thẳng đến khi bác sĩ gọi đến phiên lượt của Nhã Đình, cô luống cuống bước vào trong, gần nửa tiếng sau, Nhã Đình và bác sĩ bước ra, y liền trầm mặc tiến đến.

- Thế nào rồi bác sĩ?

- Cô ấy không mang thai, chẳng qua vì rối loạn tiêu hóa nên mới bị nôn mửa. Chúng tôi cũng đã kiểm tra tinh dịch của cô ấy, hoàn toàn không có dấu hiệu bị tinh trùng xâm nhập.

- Cảm ơn bác sĩ.

- Không có gì.

Chờ bác sĩ đi vào trong, Dương Đình Phong liền cười lạnh một tiếng, không chút lưu tình xoay lưng rời đi.

- Phong, mình xin lỗi... Mình không cố ý muốn nói dối, chẳng qua mình chỉ muốn ở bên cậu mà thôi. - Phát hiện Dương Đình Phong bỏ đi, Nhã Đình liền hấp tấp chạy tới.

- Cậu nói cho tôi biết, đêm đó xảy ra như thế nào. - Gần như kiềm chế không được cơn phẫn nộ, y liền gần giọng tra hỏi cô.

- Thực ra....

~ Đêm hôm đó

~ Nhã Đình ôm lấy thất lưng Dương Đình Phong, cơ thể cường tráng tràn ngập hương vị nam tính, đôi môi cô từng tắt say mê hôn lên da thịt săn chắc. Mà người kia miệng vẫn thủy chung gọi tên nam nhân mà y yêu, hoàn toàn không nhận ra trước mắt mình là một người khác.

- Mạch Quai... Mạch Quai.

- Phong... chạm vào mình đi. - Nhã Đình đặt bàn tay Dương Đình Phong chạm lên bầu ngực căng tròn của mình, từng tất để y xoa nắn.

- Ân? - Tựa hồ cảm thấy có chút kì quặc, Dương Đình Phong chau mày, hai mắt vì mệt mỏi vẫn nhắm nghiền.

Thẳng cho đến khi bàn tay di chuyển xuống dưới nơi kín đáo của Nhã Đình, Dương Đình Phong đột nhiên bật người ngồi dậy, hung hăng đẩy cô ra.

- Cậu... không phải Mạch Quai. - Lời còn chưa kịp dứt, y cảm thấy phía trước là một trận quay cuồng, bất lực ngã trên giường ngủ say.

- Phong. - Nhã Đình ngồi ôm mình vào một góc, tủi thân khóc nức nở, vì cái gì ngay cả khi bản thân không được tỉnh táo, y vẫn là nhớ đến hấn, phát hiện cô không phải là hấn, y yêu hấn đến như vậy sao, còn cô, cô không ở trong tim y một chút nào sao chứ.

Nghĩ đến đây Nhã Đình không khỏi tuyệt vọng ngẩng đầu nhìn Dương Đình Phong, không được, hiện tại trong căn phòng này chỉ có mỗi mình cô và y, nếu không sớm nhân cơ hội trong đêm nay, không chừng cả đời cô sẽ không được gặp y một lần nào nữa.

~ Hiện tại

~ - Cho nên mình mới nghĩ ra ý định như vậy. Nhưng là, sáng sau đó mình cứ ngỡ vì chuyện này thì cậu mới chịu ở bên cạnh mình, thực không ngờ cậu vẫn luôn nhớ tới cậu ấy. - Nhã Đình cúi đầu ăn năn hối cải.- Phong... mình xin lỗi, mình sẽ không làm như vậy nữa, tha thứ cho mình đi có được không? Mình thực sự xin lỗi.

Nhã Đình giữ lấy cánh tay Dương Đình Phong không ngừng khóc lóc cầu xin, ngay sau đó lại bị y hung hăng đẩy ra, lạnh lùng nói.

- Tôi đã biết trước chuyện này cho nên mới kêu hai bác ở nhà. Còn nữa, tốt nhất cậu nên đi giải thích rõ ràng với Mạch Quai, vì chuyện này mà cậu ấy đã bị tổn thương... đừng có ở đó mà cầu xin tôi.

Nói xong Dương Đình Phong liền xoay người ly khai, mặc cho Nhã Đình bất lực quỳ hai đầu gối xuống đất, nức nở rơi lệ.

Dương Đình Phong vừa về đến nhà, liền bắt gặp thân ảnh trần như nhộng của Mạch Quai đang đứng trước gương sửa mái tóc, miệng còn huýt sáo ngâm nga câu hát. Đặc biệt là cặp mông vểnh tròn trĩnh kia cứ đập vào mắt y, khiến phía dưới hạ khó không tự giác cũng bắt đầu có phản ứng.

Y khẽ đóng cửa lại, chậm rãi tiến đến phía hấn. "Ba ba" hai tiếng, Dương Đình Phong một phen vung tay đánh vào mông Mạch Quai, bàn tay không ngừng xoa nắn cặp da thịt cao su kia, cười tà ghé tai hấn.

- Bà xã.

- Ách! Cậu về nhà cũng không nói tôi một tiếng. - Mạch Quai bị chọc giận, vừa xoay người cơ thể đã đập mạnh vào ngực Dương Đình Phong, hấn cười cười vòng hai tay ôm lấy cổ y, ngữ điệu nũng nịu nói.

- Ông xã, hôm nay đến bệnh viện thế nào rồi a?

Dương Đình Phong không nói, trực tiếp cúi người ôm Mạch Quai lên, hấn luống cuống giữ chặt lấy cổ y, tròn xoe mắt đợi câu trả lời.

- Vậy... phải xem bà xã phải thưởng ông xã thế nào đã.

- Hả? Là.... là sao? Ngô.... - Còn chưa kịp dứt lời, một nụ hôn nồng nhiệt đã áp vào môi hấn.

Dương Đình Phong ôm Mạch Quai lên sô pha, đặt hấn ngồi trên đùi mình, tiếp tục hôn môi hấn.

- Sao vậy? Nói đi! - Mà Mạch Quai lại không kiềm được sốt ruột hỏi.

Dương Đình Phong chỉ cười nhẹ, ôn nhu đưa tay chạm lên gương mặt hấn.

- Xin lỗi lần đó đã khiến cậu phải khóc, phải tổn thương. Từ bây giờ sẽ không còn ai cản trở chúng ta nữa, Mạch Quai.

- Vậy là... Nhã Đình cậu ta? - Hấn hờn hờ nhìn y.

- Nhã Đình gạt chúng ta, sự việc cũng đã qua, quên đi. - Dương Đình Phong thở dài.

- Mẹ kiếp! Tôi thừa biết là cậu ta nói dối mà.

- Mạch Quai?

- Chuyện gì? - Hấn hùng hổ cao giọng.

Dương Đình Phong rút chiếc nhẫn của Mạch Quai khỏi ngón tay mình, đưa trước mặt hấn, nghiêm nghị nói.

- Lần trước vì chuyện này mà chúng ta có hiểu lầm, cậu cũng không chút lưu tình mà ném nó đi.

Mạch Quai cả kinh mở to hai mắt, luống cuống giải thích.

- Thực xin lỗi, là tôi bốc đồng nổi giận vô cớ.- Cậu ném nó, chẳng khác gì con dao đâm vào tim tôi vậy. Cậu thừa biết... tôi từ đó đến giờ chỉ có mình cậu, nhưng cậu đã không tin. - Dương Đình Phong cười khổ, đem chiếc nhẫn nắm chặt vào lòng bàn tay.

- Phong... tôi xin lỗi. Đừng như vậy, tôi sẽ không hoài nghi tình cảm của cậu nữa. - Mạch Quai nghe đến đây liền sốt ruột ôm chầm lấy Dương Đình Phong, khóc lóc cầu xin.

Dương Đình Phong lén lút nhìn qua biểu tình của người kia, nhin không được cười lớn.

- Đồ ngốc.

- A? Cậu trêu tôi? Tên xấu xa! Cậu quá đáng lắm rồi đấy! Mau đưa nhẫn cho tôi!

- Ha ha! Cậu khóc rất đáng yêu nga. - Dương Đình Phong không ngừng ôm bụng cười ha hả, nguyên lai tên đầu sỏ cũng rất dễ bị chi phối a.

- Mẹ kiếp, hôm nay cậu chết với lão tử. - Hấn tức tối cầm lấy chiếc gối hung hăng đánh xuống.

Dương Đình Phong kịp thời bắt lấy cổ tay Mạch Quai, một khắc đem ấn áp đảo nằm xuống, ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho hấn.

- Mạch Quai... em ... có đồng ý lấy anh làm chồng không?

- Có chết cũng không! - Mặc dù trong lòng đã sớm gào thét, nhưng hấn vẫn không thành thật trả lời.

- Vậy anh sẽ không đưa nhẫn cho em. - Sắc mặt Dương Đình Phong chuyển biến.

- Khoãn đã, em... em.... - Mạch Quai luống cuống nắm lấy tay Dương Đình Phong, hai gò má vì thẹn mà đỏ ửng.

- Ân? - Dương Đình Phong chậm rãi cúi xuống, từng sát tiến sát gương mặt hấn.

- Em.... - Mỗi một câu hấn nói, y càng tiến đến, đôi môi hai người gần như chạm vào nhau.

- Em.... đồng ý. - Mạch Quai vừa dứt lời, môi Dương Đình Phong liền phủ lấy bờ môi hấn, đầu lưỡi vói vào khoang miệng liếm láp đầu lưỡi hấn.

Dương Đình Phong nhin không được đem quần áo cởi ném xuống đất, hưng khí phát trường lập tức nhảy ra ngoài, Mạch Quai vừa nhìn qua đại cự vật kia văng trán cũng sớm toát mồ hôi lạnh, một bên thở dốc nhìn đối phương.

- Phong.

- Ân?

- Tôi muốn hôm nay là tuần trăng mật của chúng ta, cho nên... hãy chiếm lấy tôi, đừng dừng lại có được không? - Hấn đưa tay vuốt ve tấm lưng Dương Đình Phong, ngẩng người vươn lưỡi liếm lấy cảm y, sau đó hạ xuống yết hầu y không ngừng liếm mát, thanh âm khàn khàn cầu xin.

- Cậu... cậu càng ngày càng khiến tôi phát điên đấy Mạch Quai. - Dương Đình Phong hung hăng gặm lấy hai đầu vú hần, cắn một phát.

- A....

Hần sung sướng kêu lên một tiếng, khiến Dương Đình Phong cơ thể nóng rùng rục, dương vật cứng rắn nổi gân dữ tợn, không nói hai lời liền trực tiếp đâm thẳng vào hậu huyệt.

- Aaa.... a... Phong... khoan đã.. - Bị vật to lớn đâm vào đột ngột, Mạch Quai đau đón thét lớn, lấy tay đẩy ngực Dương Đình Phong.

- Chuyện gì?

- Tôi... tôi muốn khẩu giao.

Dương Đình Phong chau mày, tên đầu sỏ này hôm nay đột nhiên rất tình nguyện nha.- A.. ưm... mau bỏ nó ra... tôi giúp cậu khẩu giao. - Mạch Quai đưa tay đẩy bả vai săn chắc của y, dùng ngữ điệu ẻo lả ra lệnh.

Dương Đình Phong chỉ có thể vô thức nuốt nước bọt, luyến tiếc rời khỏi thân thể Mạch Quai, ngồi tựa lưng vào ghế. Hắn quỳ xuống giữa hai chân y, đưa ngón trở vuốt ve vật thể thô dài kia, vươn lưỡi liếm mút lên cây gậy vĩ đại.

Dương vật vốn dĩ đang trường đau, bị đầu lưỡi Mạch Quai vừa chạm vào khoái cảm liền nhanh chóng truyền đến, làm đầu óc Dương Đình Phong hoàn toàn mơ hồ, lưng tựa vào ghế, hai mắt nhắm nghiền hưởng thụ.

Nhìn phản ứng của Dương Đình Phong, Mạch Quai liền đắc ý cười, há to miệng ngậm vào côn thịt to lớn.

- Ân.

Hắn một bên đưa tay vuốt ve lồng ngực Dương Đình Phong, một bên dùng đầu lưỡi không ngừng liếm lộng, thao tác thành thực ngậm trọn quy đầu phun ra nuốt vào.

- Cậu như thể bị cấm dục lâu năm vậy? - Dương Đình Phong nhịn không được lên tiếng.

- Nói thừa. Bà xã hôm nay phải phục vụ tận tình ông xã chứ.

Hắn vươn lưỡi liếm mút từng ngón tay y, lại còn cố ý tạo ra thanh âm "chụt chụt" khiến đầu óc y càng thêm choáng váng.

- Con mẹ nó dâm phụ! - Dương Đình Phong thích thú mắng to, hung hăng đẩy Mạch Quai xuống sàn nhà, nâng cao hai cánh hông của hần, động huyệt đỏ hồng không ngừng co rút đập vào mắt y.

Chôn đầu giữa hai hông hần, đầu lưỡi nhẹ nhàng ghé vào mút lấy khe huyệt, hai tay tranh thủ xoa nắn cặp hông cong vênh của hần. Mạch Quai ngửa cao cổ thở dốc, chân kẹp chặt đầu Dương Đình Phong.

- Phong.... a... không cần.

Hai ngón tay Dương Đình Phong khuếch trương cửa huyệt, kéo rộng đến cùng cực, đầu lưỡi nhân cơ hội tiến vào. Ban đầu có chút khó khăn, Mạch Quai kịp thời hiểu ý liền thả lỏng cơ thể, mở rộng cửa huyệt hồng đậm, chưa đầy một giây đầu lưỡi của y đã vào trọn vẹn bên trong hần.

- A.... ưm... hảo nóng.

Mạch Quai trong suốt thời điểm đó liên tục vận vẹo cơ thể, nơi kín đáo bị đầu lưỡi Dương Đình Phong thâm nhập càng lúc nóng như lửa đốt, mang đến một cảm giác ngứa ngáy khó chịu, khiến cửa huyệt không ngừng co co rút rút, kẹp chặt lấy đầu lưỡi y.

Dương Đình Phong còn chưa kịp làm gì, đối phương đột nhiên ngồi dậy trèo lên đùi y, nhào tới kịch liệt hôn môi y, bàn tay mò mẫm xuống dưới cầm lấy dương vật nhét vào hậu huyệt mình.

- A... ân.

- Mạch Quai... chờ một chút. - Dương Đình Phong cố định thắt lưng Mạch Quai, chậm rãi ấn hầnngồi xuống, dương vật lập tức đi sâu vào hậu đình.

Bốn mắt nhìn nhau, trên trán đều toát mồ hôi lạnh, hần cười cười nhìn y, cúi đầu hôn môi y, nhắm nháp vị ngọt quen thuộc.

Nhân lúc này Dương Đình Phong vòng hai tay Mạch Quai đặt lên cổ mình, lập tức bắt lấy chiếc eo của hần cao thấp di động, hậu huyết cứ thế nuốt trọn dương vật, đem cả hai đều tràn ngập trong khoái cảm.- A a....a... Phong... Phong... Cái kia... muốn vào sâu nữa... a... - Mỗi một lần vật thể kia đâm vào, động huyết lại không ngừng phát sinh ra loại cảm giác ngứa ngáy khó chịu, hần nhịn không được tự động nâng hạ cánh môn, động tác mãnh liệt ma sát phối hợp cùng Dương Đình Phong.

- Gọi ông xã. - Dương Đình Phong vỗ vỗ hai cánh môn Mạch Quai, cười tà ra lệnh.

- A... ông xã... ông xã....hảo thích... của ông xã... thật lớn... thao chết em a.

Mạch Quai vừa dứt lời, Dương Đình Phong lập tức gia tăng tốc độ ma sát, làm cả hai đều lâm vào điên cuồng. Dương Đình Phong ngồi dậy ghé qua liếm mút hai đầu vú màu hồng nhạt, một lát sau hai núm vú của đã sưng to như anh đào.

- Ông xã...a a... em yêu anh... bên trong đâm sâu thích muốn chết... của ông xã là thích nhất a.

Hai hàng nước mắt người kia đột nhiên lăn chảy xuống, Dương Đình Phong chau mày hỏi.

- Sao vậy?Đột nhiên lại khóc? Đau sao?

- Không... chỉ là hạnh phúc thôi. Haha.

- Đồ ngốc! Đưa tay đây.

Mạch Quai chùi chùi gương mặt lấm lem, vừa chìa bàn tay ra thì người kia đã đeo nhẫn vào ngón tay áp út của hần.

- Còn vút nữa là tôi lập tức lấy lại. - Dương Đình Phong lạnh lùng nói.

- Không cần. Tôi phải lấy keo dán lại mới được a.

Mạch Quai vừa dứt lời, Dương Đình Phong bất thành linh ôm hần đứng dậy, hai chân hần kẹp chặt lấy thắt lưng y, bị y ôm đến vách tường.

Dương vật thô lớn ngập sâu trong huyết khẩu, không lâu sau bên trong lập tức bị xuyên xỏ một cách cuồng bạo, khiến hần không kìm được hét lên một tiếng.

- A a! A... hảo nhanh a... a..a.

- Mau thả lỏng... đừng kẹp tôi chặt như vậy. - Dương Đình Phong điên cuồng đem dương vật đỉnh nhập thật sâu hung hăng rút ra cắm vào, động tác mãnh mãnh liệt liệt tựa hồ muốn nuốt trọn cơ thể Mạch Quai.

- A... a a... hảo sâu.... nhanh nữa.... tôi muốn cậu... tôi muốn cái đó của cậu.... đâm vào tôi. Bạn đang ?

Người nọ vừa dứt lời, hậu đình lập tức bị trụ thịt xuyên xỏ một cách tàn bạo, hần đau điếng trợn ngược hai mắt gào lên thê thảm.

- AAA! Sâu quá... Lớn quá... tôi chết mất... tôi chịu không được a... a ... Phong.. tôi sắp.

- Tôi cùng cậu bắn... Mạch Quai...

Dương Đình Phong đẩy nhanh tốc độ, cả hai đến cao trào, Mạch Quai ngã đầu vào ngực y thở dốc.

- Ồn?

- Không sao. Còn cậu? - Hần cười cười lắc đầu.

- Làm thêm 10 lần nữa.

- Cái gì? Cậu là siêu nhân sao? - Mạch Quai nghe đến đây hoảng sợ tới mức kêu lên.

- Làm đến khi nào tôi mệt thì thôi.

Không đợi người kia lên tiếng, Dương Đình Phong một mạch ôm hần đi vào phòng, tiếp tục cuộc hoan ái.

~ 2 ngày sau

~ - Cái gì? Hai cậu muốn kết hôn? - Hoành Thư, Tiểu Nhân và Hứa Tinh đồng loạt kêu lên.

- Mạch Quai, cậu đã suy nghĩ kĩ lưỡng chưa? Đây là quyết định của cả một đời người a.

- Phải đó. Là cậu hay Phong đã ngỏ lời cầu hôn trước vậy a?

- Là cậu ta ngỏ lời trước. - Mạch Quai đắc ý cười.

- Ai da, cậu có số may thiệt nha. Hảo gan tị.

Hoành thư và Tiểu Nhân còn đang trầm trồ bàn tán, lớp trưởng đột nhiên chạy vào hô.

- Mạch Quai, có người muốn gặp cậu.

- Ok.

Mạch Quai vừa đi ra khỏi lớp, lập tức bắt gặp thân ảnh của Nhã Đình đang đứng bên hành lang.

- Có chuyện gì? - Hẩn lạnh lùng nói.

- Mạch Quai, mình muốn nói về việc lần trước ở sân trường.

Nhìn đối phương bộ dạng lo sợ ấp úng, nói cũng không ra lời, Mạch Quai kì thực có chút khổ sở, hẩn rất cuộc đáng sợ đến thế nào a?

- Được rồi, nói đi. Tôi không ức hiếp cậu đâu.

- Xin lỗi cậu. Lần trước đã nói dối với Phong là mình có thai với cậu ấy, còn khiến hai người phải hiểu lầm nhau... mình thực sự xin lỗi. - Nhã Đình tuy nghe vậy vẫn cảm thấy bản thân vô cùng áy náy, một mực cúi đầu nhỏ giọng xin lỗi hẩn.

- Tôi đã biết. Bất quá... yêu một người không nhất thiết phải làm trò bỉ ổi như vậy, cậu thực sự quá ích kỉ.

- Mạch Quai đảo mắt không thèm nhìn đến Nhã Đình, khinh miệt trả lời.

- Mình biết. Chẳng qua mình cảm thấy ganh tị với cậu mà thôi. Thực xin lỗi.

- Cậu làm thế chẳng thể giúp được gì cho cậu. Tôi nói cho cậu biết, khi nghe chính miệng cậu nói câu đó, tôi thực sự cảm giận, mà cậu không biết ...

Mạch Quai đột nhiên tiến tới, Nhã Đình liền hoảng sợ lùi về phía sau, lưng bị đẩy mạnh vào tường, khiến cô không thể mở lời.

- Tôi một khi đã tức giận thì sẽ vô cớ đánh người khác... không ngoại trừ con gái đâu đấy.

Nhã Đình vừa nghe xong sợ đến mức hai chân rã rời.

- Bất quá hôm nay tâm tình tôi thực sự rất hảo. Hơn nữa ... đánh cậu chỉ làm bẩn bàn tay tôi thôi.

Mạch Quai còn đang toan tính xoay người đi vào lớp, sức nhớ ra một chuyện, liền quay đầu nhếch mép cười

- Phải rồi... tốt nghiệp xong chúng tôi sẽ kết hôn, nếu cậu muốn có thể tới tham dự.

- A? - Giống như một tiếng sét đánh ngang tai, Nhã Đình ngây người mở to mắt, nhìn bóng lưng hẩn bước vào lớp.

Nhìn mặt mày Mạch Quai hớn hở đi vào, miệng còn lẩm bảm vài câu hát, Hoành Thư và Tiểu Nhân ôm miệng cười tủm tỉm.

- Có chuyện gì mà vui như Tết vậy?

- Không có gì, giải quyết vài chuyện thôi.

- Phong của cậu tới rồi kìa.

Vừa lúc Dương Đình Phong tới lớp đứng ở bên ngoài cửa, Mạch Quai liền vội vã đứng dậy thu gom sách vở bỏ vào ba lô.

- Bọn tôi phải đi rồi, hai tiết cuối giao cho bọn cậu, tạm biệt.
- Cái gì? Hai người bọn cậu muốn đi đâu?
- Đương nhiên là ra mắt bố mẹ rồi a. - Mạch Quai nháy mắt nhìn ba người, nhanh chóng chạy ra khỏi lớp.

Hoành Thư, Tiểu Nhân và Hứa Tinh tròn xoe mắt nhìn nhau, hướng ra cửa lớp nhìn bóng lưng hai người nam nhân nắm tay nhau đang dần khuất

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lanh-lung-hay-on-nhu-dam-tu-tuyet>